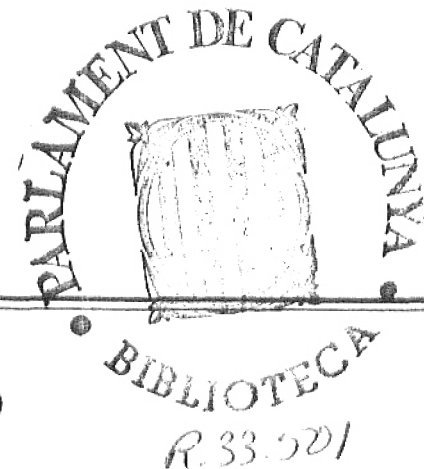
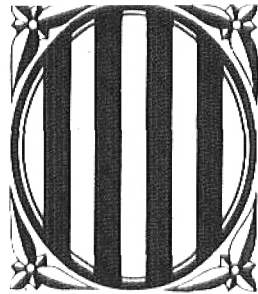

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

Sèrie P - Número 19 / III Legislatura / Segon període

Dimecres, 8 de febrer de 1989

Presidència del Molt Honorable
Sr. Joaquim Xicoy i Bassegoda

Sessió Plenària núm. 19

Sessió Plenària núm. 20

Sessió Plenària núm. 21

Primera reunió

SUMARI

Sessió plenària núm. 19

La sessió s'obre a tres quarts de dotze del matí i quatre minuts.

Proposta de Resolució per tal que el Parlament desisteixi del recurs d'inconstitucionalitat interposat contra la Llei 7/1988, del 5 d'abril, de Funcionament del Tribunal de Comptes (Punt únic de l'ordre del dia.)

Presentació : I. Sr. Escudé (CiU) (p. 901).

Posició dels grups : I. Sr. Latorre (M) (p. 902), I. Sr. Sabanza (ERC) (p. 903), I. Sr. Curto (P) (p. 904), I. Sr. Ribó (IC) (p. 904) i I. Sr. Carnicer (S) (p. 906).

Intervenien per a una qüestió d'ordre l'I. Sr. Sabanza (ERC) (p. 906), l'H. Sr. Hortalà (ERC) (p. 906) i l'I. Sr. Escudé (CiU) (p. 906).

Votació (recurs contra l'article 29) : *aprovat per 89 vots a favor, 16 en contra i cap abstenció* (p. 907).

Votació (resta del recurs) : *aprovat per 89 vots a favor, cap en contra i 17 abstencions* (p. 907).

La sessió s'aixeca a dos quarts d'una del migdia i vuit minuts.

Sessió plenària núm. 20

La sessió s'obre a dos quarts d'una del migdia i vuit minuts.

Debat i votació de la Proposta de Resolució per tal que el Parlament interposi recurs d'inconstitucionalitat contra els articles 15, apartats 2 i 3, 24, 27, 28, pel que fa a l'incís relatiu a la Proposta de Resolució, 45.1, 81, segon paràgraf, 85, aquests dos últims per connexió, i 16, apartat 3, de la Llei 32/1988, del 10 de novembre, de Marques (Punt únic de l'ordre del dia.)

Presentació : *I. Sr. Camps i Vallejo (CiU) (p. 908).*

Posició dels grups : *I. Sr. Martín (M) (p. 910), I. Sr. Casanovas (ERC) (p. 910), I. Sr. Bauzá (P) (p. 911), I. Sr. Nualart (IC) (p. 911) i I. Sr. Riera i Olivé (S) (p. 912).*

Posició del grup presentant : *I. Sr. Camps i Vallejo (CiU) (p. 913).*

Segona posició dels grups : *I. Sr. Curto (P) (p. 914), I. Sr. Fuentes (IC) (p. 914) i I. Sr. Riera i Olivé (S) (p. 914).*

Votació (recurs contra l'article 16.3) : *aprovat per unanimitat (p. 914).*

Votació (resta del recurs) : *aprovat per 88 vots a favor, cap en contra i 7 abstencions (p. 914).*

La sessió s'aixeca a dos quarts de dues del migdia i quatre minuts.

Sessió plenària núm. 21

La sessió s'obre a dos quarts de cinc de la tarda i quatre minuts.

Preguntes amb resposta oral (Punt primer de l'ordre del dia.)

Pregunta al Consell Executiu sobre les obres de sanejament previstes en el «sistema Parets»

Formulació : *I. Sra. Martí i Conill (S) (p. 915).*

Resposta : *H. Sr. Conseller de Política Territorial i Obres Públiques (p. 915).*

Repregunta : *I. Sra. Martí i Conill (S) (p. 916).*

Segona resposta : *H. Sr. Conseller de Política Territorial i Obres Públiques (p. 916).*

Pregunta al Consell Executiu sobre les obres dels accessos al circuit de velocitat de Catalunya

Formulació : *I. Sra. Martí i Conill (S) (p. 916).*

Resposta : *H. Sr. Conseller de Política Territorial i Obres Públiques (p. 917).*

Repregunta : *I. Sra. Martí i Conill (S) (p. 917).*

Segona resposta : *H. Sr. Conseller de Política Territorial i Obres Públiques (p. 917).*

Preguntes al Consell Executiu sobre l'ingrés de les entitats d'arxius de la Generalitat al Consell Internacional d'Arxius (CIA/ICA) i sobre la no-assistència de cap responsable del Servei d'Arxius a l'Onzè Congrés Internacional d'Arxius

Formulació : *I. Sr. Manuel Nadal (S) (p. 917).*

Resposta : *H. Sr. Conseller de Cultura (p. 918).*

Repregunta : *I. Sr. Manuel Nadal (S) (p. 918).*

Pregunta al Consell Executiu sobre els motius del cessament del Cap dels Serveis Territorials de Lleida del Departament de Política Territorial i Obres Públiques

Formulació : *I. Sr. Siurana (S) (p. 918).*

Resposta : *H. Sr. Conseller de Política Territorial i Obres Públiques (p. 918).*

Repregunta : *I. Sr. Siurana (S) (p. 919).*

Segona resposta : *H. Sr. Conseller de Política Territorial i Obres Públiques (p. 919).*

Pregunta al Consell Executiu sobre un possible conveni de la CCRTV amb el Departament de Cultura amb vista a una subvenció anual per al Canal 33

Formulació : *I. Sr. Sobrequés (S) (p. 919).*

Resposta : *H. Sr. Conseller de Cultura (p. 920).*

Pregunta al Consell Executiu sobre l'herència de Salvador Dalí

Formulació : *I. Sr. Curto (P) (p. 920).*

Resposta : *H. Sr. Conseller de Cultura (p. 920).*

Pregunta al Consell Executiu sobre converses de l'H. Sr. Conseller de Governació amb la família d'un presumpte dirigent de Terra Lliure

Formulació : *I. Sr. Curto (P) (p. 921).*

Pregunta al Consell Executiu sobre les gestions de l'H. Sr. Conseller de Governació a favor d'un presumpte membre de Terra Lliure

Formulació : *I. Sr. Sala (S) (p. 921).*

Intervenien per al·lusions els I. Srs. Latorre (M) (p. 921), Curto (P) (p. 921) i Fernández i Teixidó (M) (p. 921).

Resposta conjunta : *H. Sr. Conseller de Governació (p. 921).*

Rèplica : *I. Sr. Curto (P) (p. 922) i I. Sr. Sala (S) (p. 922).*

Segona resposta : *H. Sr. Conseller de Governació (p. 922).*

L'I. Sr. Sala (S) intervé per al·lusions (p. 923).

Dictamen de la Comissió d'Organització i Administració de la Generalitat i Govern Local sobre el Projecte de Llei de Creació de l'Institut Català d'Estudis Mediterranis i de les esmenes i els vots particulars reservats per a defensar en el Ple (Punt segon

de l'ordre del dia.)

Presentació del Projecte : *H. Sr. Conseller de Cultura* (p. 924).

Esmena a la totalitat

Esmena del G. Socialista (núm. 1, a la totalitat)

Torn a favor : *I. Sr. Garcia i Sáez (S)* (p. 925).

Torn en contra : *I. Sr. Descals (CiU)* (p. 927).

Posició dels grups : *I. Sr. Carod-Rovira (ERC)* (p. 928) i *I. Sr. Riera i Gassiot (IC)* (p. 929).

Votació : *rebutjada per 16 vots a favor, 59 en contra i 11 abstencions* (p. 929).

Article 1

Vot particular del G. Socialista (núm. 2, de modificació)

Torn a favor : *I. Sr. Garcia i Sáez (S)*, juntament amb els vots particulars núms. 3, 9 i 13, i les esmenes núms. 5 i 8. Tot seguit, n'anuncia la retirada (p. 929).

Torn en contra : *I. Sr. Descals (CiU)* (p. 930).

Text del Dictamen

Votació : *aprobat per 52 vots a favor, cap en contra i 25 abstencions* (p. 930).

Articles 2 i 3

Text del Dictamen

Votació : *aprobat per 52 vots a favor, cap en contra i 26 abstencions* (p. 930).

Article 4

Vot particular del G. Socialista (núm. 3, de modificació)

Debatut abans (vot particular núm. 2).

Esmena del G. p. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 4, d'addició)

L'I. Sr. Carod-Rovira (ERC) n'anuncia la retirada, juntament amb les esmenes núms. 7 i 12, i alhora fa la defensa de l'esmena núm. 14 (p. 930).

Articles 5, 6 i 7

Text del Dictamen

Votació dels articles 4, 5, 6 i 7 : *aprobat per 58 vots a favor, cap en contra i 29 abstencions* (p. 931).

Article 8

Esmena del G. Mixt (núm. 10, de modificació)

L'I. Sr. Latorre (M) n'anuncia la retirada, juntament amb l'esmena núm. 11 (p. 931).

Articles 9, 10 i 11

Text del Dictamen

Votació dels articles 8, 9, 10 i 11 : *aprobat per 58 vots a favor, cap en contra i 29 abstencions* (p. 931).

Disposició Final

Votació : *aprovada per 59 vots a favor, cap en contra i 32 abstencions* (p. 931).

Exposició de Motius

Esmena transaccional sobre l'esmena núm. 14, del G. p. d'Esquerra Republicana de Catalunya.

L'I. Sr. Secretari Primer dona lectura al text de l'esmena transaccional (p. 931).

Votació : *aprovada per unanimitat* (p. 931).

Text del Dictamen (amb l'esmena transaccional incorporada)

Votació : *aprovada per 60 vots a favor, cap en contra i 33 abstencions* (p. 931).

Modificació de l'ordre del dia

L'I. Sr. Subirà intervé per a una qüestió d'ordre (p. 931).

La sessió se suspèn a dos quarts de set de la tarda i tretze minuts i es reprèn a les set en punt.

Presa en consideració de la Proposició de Llei de Competències per a l'Aprovació dels Plans Urbanístics (Punt quart de l'ordre del dia.)

Presentació : *I. Sr. Saura (IC)* (p. 931).

Posició dels grups : *I. Sr. Latorre (M)* (p. 933), *I. Sr. Casanovas (ERC)* (p. 933), *I. Sr. Bauzá (P)* (p. 933), *I. Sr. Tomàs (S)* (p. 933) i *I. Sr. Masó (CiU)* (p. 935).

Votació : *rebutjada per 34 vots a favor, 65 en contra i cap abstenció* (p. 936).

Proposta de Constitució d'una Comissió de Seguiment Catalunya-CEE (Punt cinquè de l'ordre del dia.)

Presentació : *I. Sr. Descals (CiU)* (p. 936).

Posició dels grups : *I. Sr. Latorre (M)* (p. 936), *I. Sr. Casanovas (ERC)* (p. 936), *I. Sr. Curto (P)* (p. 936), *I. Sr. Pere (IC)* (p. 936) i *I. Sr. Clotas (S)* (p. 937).

Votació : *aprovada per unanimitat* (p. 937).

Proposta de Constitució d'una Comissió d'Estudi sobre la Problemàtica de la SIDA (Punt sisè de l'ordre del dia.)

Presentació : *I. Sr. Colom (ERC)* (p. 937).

Posició dels grups : *I. Sr. Curto (P)* (p. 938), *I. Sr. Riera i Gassiot (IC)* (p. 939), *I. Sra. Utgés (S)* (p. 939) i *I. Sr. Padrós (CiU)* (p. 940).

Votació : *aprovada per unanimitat (p. 941).*

La sessió s'aixeca a les nou del vespre i tres minuts.

SESSIÓ PLENÀRIA Núm. 19

La sessió s'obre a tres quarts de dotze del matí i quatre minuts. Presideix el M. H. Sr. President del Parlament, acompanyat dels I. Srs. Vice-presidents Primer i Segon, de l'I. Sr. Secretari Primer, de la I. Sra. Secretària Tercera i de l'I. Sr. Secretari Quart. Assisteix la Mesa l'Oficial Major.

Al banc del Govern seuen els H. Srs. Consellers de Cultura, de Política Territorial i Obres Públiques i d'Indústria i Energia.

Ordre del dia

Punt únic : Debat i votació de la Proposta de Resolució per tal que el Parlament desisteixi del recurs d'inconstitucionalitat interposat contra la Llei 7/1988, del 5 d'abril, de Funcionament del Tribunal de Comptes.

El Sr. PRESIDENT : Comença la sessió.

Abans d'entrar en l'ordre del dia, em plau molt dirigir una salutació al nou diputat del Grup parlamentari de Convergència i Unió, l'Il·lustre senyor Jaume Padrós i Selma, que substitueix l'Honorable senyor Josep Miró i Ardèvol : la Presidència i la Mesa li desitgen molts d'èxits en la seva tasca de diputat.

**Proposta de Resolució per tal que el
Parlament desisteixi del recurs
d'inconstitucionalitat interposat contra
la Llei 7/1988, del 5 d'abril, de
Funcionament del Tribunal de Comptes**

L'únic punt de l'ordre del dia d'aquest Ple és el següent : debat i votació de la Proposta de Resolució, presentada per més d'una desena part dels diputats del Parlament, del Grup parlamentari de Convergència i Unió, per tal que el Parlament desisteixi del recurs d'inconstitucionalitat interposat contra la Llei 7/1988, del 5 d'abril, de Funcionament del Tribunal de Comptes. L'esmentada Proposta ha estat publicada en el *Butlletí* número 30, del 28 de desembre proppassat. Per al debat se seguirà el que determinen els articles 141 i 142 del Reglament sobre el procediment per a interposar recurs d'inconstitucionalitat. El Grup parlamentari de Convergència i Unió, que ha presentat la Proposta, té la paraula per a defensar-la : té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Raimon Escudé.

El Sr. ESCUDÉ : Senyor President, senyores i senyors diputats, en nom d'un grup de diputades i de diputats del Grup parlamentari de Convergència i Unió surto avui a la tribuna per demanar-los a tots vostès que acordin desistir del recurs d'inconstitucionalitat que aquest Parlament va interposar contra la Llei 7/1988, de 5 d'abril de l'any passat, sobre el Funcionament del Tribunal de Cuentas. De fet, el dia 30 de juny de l'any passat, quan també jo mateix en nom d'un grup anàleg de diputades i de diputats els vaig proposar presentar recurs, ja vaig explicar amb molt de detall, em sembla, la gènesi jurídica del conflicte que es plantejava sobre les atribucions respectives del Tribunal de Cuentas i de la Sindicatura de Comptes. No crec que calgui estendre-s'hi massa : remeto a tots vostès al *Diari de Sessions* número 4 d'aquesta legislatura, on la plana 87 i següents expliquen amb detall tota aquella problemàtica. Però sí que, en síntesi, podríem dir que, en definitiva, el

Govern central va presentar un recurs d'inconstitucionalitat contra la nostra Llei de la Sindicatura de Comptes, contra uns determinats articles —el 2.2, el 5.b), el 9.1 i el 18—, en definitiva, que eren articles que regulaven dues qüestions : el tema de la facultat d'enjudiciament i el tema de les competències de la Sindicatura sobre la fiscalització de les administracions locals en tots els seus graus i nivells.

Aquest recurs no havia estat fallat, quatre anys després, i per això era en certa manera lògic que, quan les Corts Generals van aprovar la Llei de Funcionament del Tribunal de Cuentas, seguís la mateixa línia d'actuació en el sentit de donar, de reservar per al Tribunal de Cuentas totes les competències sobre l'Administració local, i, per altra banda, també establia una mecànica de col·laboració entre el Tribunal de Cuentas i els organismes anàlegs de les comunitats autònomes d'una forta —per no dir total— autoritat i poder per part del Tribunal de Cuentas. Per això nosaltres, i per una majoria molt important, el dia 30 de juny vam acordar interposar recurs contra tota una sèrie d'articles —el 3.b) i c), el 8, apartat 4, el 28, apartat 3, el 34, apartat 1 i apartat 3, el 44, apartat 4, la Disposició Transitòria Segona, lletra a) i b) de l'apartat 1—, que tot això feia referència a la fiscalització de l'Administració local, i, per altra banda, també presentàvem recurs a l'article 29, apartats 1 i 2, que feien referència a la coordinació, per part del Tribunal de Cuentas, des d'aquesta òptica de caràcter, de capacitat exclusiva per part del Tribunal.

Aquí cal dir que hi ha hagut una novetat, una novetat important, que és que finalment, més de quatre anys després de la interposició, el Tribunal Constitucional, amb data 17 d'octubre de l'any 88, va emetre la sentència, la seva decisió sobre aquest recurs que el Govern central havia presentat contra la nostra Llei —vostès l'hauran vista publicada al *Butlletí Oficial del Parlament de Catalunya* número 19 d'aquesta legislatura, de data 4 de novembre.

Davant d'aquesta situació, d'una resolució ja final, ferma, del Tribunal Constitucional, aquest conjunt de diputats i diputades, que en aquests moments represento, hem analitzat el seu contingut, i fonamentalment veiem dues coses : en primer lloc, els fonaments de l'I al V de la sentència fan referència al tema de l'enjudiciament, i aquest és un punt que, si ho recorden, ja en el seu moment, el juny passat, jo els deia que tota la Cambra —almenys així m'ho semblava— entenia que mai —mai— havíem pretès que els temes d'enjudiciament fossin competència directa de la Sindicatura de Comptes i, per tant, només ho regulàvem condicionalment per al cas que el Tribunal de Cuentas exercís el seu dret a delegació : bé, malgrat això, vostès hauran vist en aquests fonaments que el Tribunal Constitucional declara inconstitucionals els articles 2.2, 12.d) i 18, perquè diu que no es pot regular de cap manera, a nivell autonòmic, la qüestió de l'enjudiciament. Bé, aquest és un tema que avui no ens ocupa, però que, lògicament, tindrà —o hauria de tenir— alguna conseqüència quant a la reorganització de les estructures de la Sindicatura de Comptes, perquè saben vostès que actualment funcionava amb un sistema de seccions, una secció de fiscalització i una altra d'enjudiciament. El nostre Grup està analitzant aquest tema i molt probablement prendrem una iniciativa parlamentària en aquest sentit.

Prou important és la segona part de la sentència, la més extensa, que comprèn els fonaments del número VI al XII. Ales-

hores, jo els voldria llegir alguns fragments, perquè, encara que és una sentència molt clarificadora del tema, hi ha alguns apartats que, d'una manera molt específica, entenem nosaltres que resolen tota la qüestió de la competència sobre la fiscalització de l'Administració local. Si vostès veuen el fonament número VIII, diu la Sentència del Tribunal Constitucional : «La interpretación de dicho artículo 136.1 de la Constitución, párrafo primero, puesto en relación con el resto del precepto, permite llegar a las siguientes conclusiones : a) que si bien la función fiscalizadora del Tribunal de Cuentas puede extenderse a todo el sector público, incluidas las corporaciones locales, el ámbito principal y preferente de su ejercicio es el de la actividad financiera del Estado y del sector público estatal» —que és el que dèiem nosaltres—; «b) que si bien el Tribunal de Cuentas es el organismo fiscalizador de la actividad financiera pública, no tiene por qué ser el único; c) que, por lo tanto, en cuanto al control financiero de las corporaciones locales que ahora nos ocupa, es conforme al artículo 136.1 de la Constitución la existencia de otros órganos fiscalizadores de la actividad financiera de las corporaciones locales distintos del Tribunal de Cuentas, y, d) que, según se deduce de lo anterior, la competencia que a esos otros órganos fiscalizadores pueda atribuirse sobre las corporaciones locales no excluye ni es incompatible con la que al Tribunal de Cuentas puede corresponder». Més endavant, en el fonament número 9, diu : «Hemos de partir, por lo tanto, de la competencia constitucional y estatutaria de la Comunidad Autónoma de Cataluña en materia de régimen local y, en concreto, en relación con las actividades financieras de los entes locales». I llavors acaba dient, per tant : «La fiscalización sobre las corporaciones locales prevista en la mencionada Ley autonómica 6/84, que según se ve, se concreta...», tal, «forma parte del contenido de la tutela financiera y por consiguiente de la competencia derivada del citado precepto estatutario, y en este sentido no puede considerarse contrario a la Constitución ni al Estatuto el que la Comunidad Autónoma de Cataluña atribuya a un órgano de dicha Comunidad, la Sindicatura de Cuentas, una actividad de control sobre la actuación financiera de las corporaciones locales».

Finalment, en el fonament número XI, diu : «De acuerdo con las consideraciones anteriores, ha de concluirse que los artículos 5.b) y 9.1 de la Ley 6/84 no son contrarios a la Constitución».

Aleshores, per un altre cantó, hi ha el tema de la coordinació. Aquesta Sentència —en aquests aspectes que he subratllat i en molts altres que vostès poden haver llegit— planteja o fixa un sistema en què hi ha una dualitat de competències sobre la fiscalització de l'Administració local, i, en general, de la fiscalització, perquè l'atribueix, d'una banda, al Tribunal de Cuentas, i d'una altra banda, a la Sindicatura, i, aleshores, acaba dient aquest apartat 12 : «La actividad de control realizada por las Comunidades Autónomas no excluye, pues, la que pueda ejercer el Estado a través del Tribunal de Cuentas, en el ámbito de sus propias competencias en la materia. Ambos controles sobre la actividad financiera de las corporaciones locales no tienen por qué excluirse mutuamente, sino que pueden coexistir y superponerse». Davant d'aquesta situació, aleshores insinua la Sentència que hi hagi un acord, que hi hagi una coordinació, que hi hagi una col·laboració, i per això acaba dient que «dichos controles se concretan en la elaboración de infor-

mes y memorias, y su conocimiento puede interesar, para el ejercicio de sus respectivas competencias, tanto al Estado como a las Comunidades Autónomas y a sus respectivas Cámaras legislativas, todo ello sin perjuicio de la relación de supremacía establecida constitucionalmente y del empleo, en su caso, de las técnicas tendentes a reducir a unidad la actuación de uno y otros y a evitar duplicidades innecesarias o disfuncionalidades, que serían contrarias a los criterios de eficiencia y economía anunciados en el artículo 31.2 de la Constitución». Vol dir que, en definitiva, nosaltres, acceptant i acatant aquesta Sentència, entenem que és positiu, que és bo, a fi d'evitar aquestes duplicitats innecessàries i disfuncionalitats, que s'apliquin realment uns criteris d'eficiència i d'economia, que hi hagi una col·laboració, una col·laboració entre el Tribunal de Cuentas i la Sindicatura de Cuentas. Amb el que no estàvem d'acord, i per això vam plantejar el seu recurs, és amb una submissió, que no hi hagi un previ acord entre els dos òrgans, que tots ells tenen competència sobre aquest tema de fiscalització.

Aleshores, jo voldria recordar que al seu moment, el dia 30 de juny, ja explicava que, en certa manera o en gran manera, aquest recurs que aleshores plantejàvem i que el Parlament va acceptar, era la visió per passiva del recurs que, a la seva vegada, ens havia portat, ens havia plantejat el Govern central contra la nostra Llei.

Aleshores, el nostre Grup, que ha presentat aquesta proposta, entén que resol substancialment de manera favorable els interessos de la Sindicatura de Comptes i, en definitiva, de la potestat de la nostra Cambra, suficientment recollit —hi insisteixo— en la sentència del Tribunal Constitucional, és útil, és convenient per aclarir definitivament el tema que ara desistísim, renunciéssim a continuar la tramitació d'aquest recurs que vam presentar en funció d'aquesta Resolució, que era la número 2, d'aquesta tercera legislatura.

Aleshores, ens hem trobat —com hauran vist en els últims butlletins del Parlament— amb la dificultat reglamentària que no hi havia cap norma que preveïés el tràmit a seguir, i per això hauran vist que la Mesa va acordar l'adopció d'una norma supletòria, que és la que estem aplicant. El nostre Grup l'ha examinada i creu que la tramitació, el contingut, els terminis que marca, s'han acomplert; la nostra proposta s'ajusta a aquesta norma supletòria, i, per tant, en aquests moments, els demano, a tots vostès, senyores i senyors diputats, que vulguin, juntament amb el nostre Grup, acordar el desistiment del recurs d'inconstitucionalitat interposat per aquest Parlament contra la Llei 7/1988, del 5 d'Abril, de Funcionament del Tribunal de Cuentas, aprovada per resolució d'aquesta Cambra el dia 30 de juny de l'any 88, per la Resolució número 2 de la tercera legislatura.

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats; gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Moltes gràcies, senyor Escudé. Ara poden intervenir la resta de grups parlamentaris, per ordre de menor a major, per fixar la seva posició. Pel Grup parlamentari Mixt, té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Latorre.

El Sr. LATORRE : Gràcies, senyor President. El proppassat dia 30 de juny del 88 es va debatre en aquesta Cambra la proposta de resolució per tal que el Parlament interposés recurs d'inconstitucionalitat contra la Llei de Funcionament del Tribunal de Cuentas.

La posició dels centristes d'aquesta Cambra va ser favorable a la interposició del recurs pel que feia a l'article 29 de la Llei, aquell que parla que «los órganos de control externo de las Comunidades Autónomas coordinarán su actividad con el Tribunal de Cuentas», i ens vàrem abstenir respecte als articles 3, 8, 28, 29, 34 i 44, i la Disposició Transitòria Segona, que són les que fan referència a les corporacions locals catalanes.

La Sentència 187, del 88, de data 27 d'octubre, sobre un altre recurs plantejat per aquest Parlament davant el Tribunal Constitucional, estableix la constitucionalitat dels articles 5.b) i 9.1 de la Llei 6/1984, del 5 de març, de la Sindicatura de Comptes, el primer dels quals determina que les corporacions locals i els seus organismes autònoms formen part del sector públic de Catalunya, i, el segon, que les corporacions locals retransmeten els seus comptes de cada exercici directament a la Sindicatura de Comptes abans del dia 31 de juliol de l'any següent al tancament del seu exercici. Sobre la base del contingut de l'esmentada Sentència, uns diputats del Grup de la majoria d'aquesta Cambra han sol·licitat desistir del recurs d'inconstitucionalitat esmentat al principi. Els diputats del Centre Democràtic i Social saludem aquesta iniciativa i anunciem el nostre vot favorable.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT : Moltes gràcies, senyor Latorre. Pel Grup parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Sabanza.

El Sr. SABANZA : Senyor President, senyores i senyors diputats, el dia 9 de març de 1984 es publicava la Llei 6/1984, del 5 de març, de Creació de la Sindicatura de Comptes. El dia 9 de juny de l'any 84, el Govern espanyol interposava recurs d'inconstitucionalitat contra tres articles de l'esmentada Llei, que fan referència a la competència de caràcter processal, el primer, i a les de fiscalització de les corporacions locals, els dos restants.

El 7 d'abril de 1988 es publicava la Llei 7/1988, del 5 d'abril, de Funcionamiento del Tribunal de Cuentas del Reino, i el 30 de juny de 1988 el nostre Parlament, en la sessió tinguda el mateix dia, en la sessió plenària número 3, acordava interposar recurs d'inconstitucionalitat contra nou articles i dues disposicions transitòries de l'esmentada Llei, fent referència —set d'ells, i les dues disposicions transitòries— a competències de fiscalització sobre les corporacions locals, i els dos articles restants sobre si les relacions entre el Tribunal de Cuentas i els òrgans de control extern de les comunitats autònomes —en el nostre cas, la Sindicatura de Comptes— han d'ésser de coordinació o de col·laboració.

Transcorreguts, per tant, més de quatre anys des de l'inici d'aquesta lluita fiscalitzadora, el Tribunal Constitucional, el 17 d'octubre de 1988 sentencià sobre el recurs contra la Llei 6/84, de la Sindicatura de Comptes de Catalunya.

Després del seu estudi, veiem que el Tribunal Constitucional no reconeix a la Sindicatura de Comptes competències de tipus processal, o sigui, l'enjudiciament de fets constitutius de responsabilitats comptables, i, per tant, anul·la l'article 2.2, per concordança amb els articles 12 d) i 18 de la Llei, no impugnats al seu dia i mitjançant els quals es creava la secció d'enjudiciament com a òrgan de la Sindicatura i en definia les seves atribucions i composició, respectivament.

Per un altre cantó, tenim el pronunciament sobre les compe-

tències de fiscalització a les corporacions locals catalanes, i analitzant la seva extensa justificació, veiem que la sentència s'origina, bàsicament, pel que fa a la tutela financera de la Generalitat sobre els ens locals, d'acord amb el que estableix l'article 48.1 de l'Estatut d'Autonomia de Catalunya. La sentència, per tant, podem entendre que és relativament favorable al mandat estatutari, en tant que reconeix la constitucionalitat dels articles 5 b) i 9.1 i, per tant, les competències per fiscalitzar els comptes de les corporacions locals, malgrat que legalitza la duplictat d'administracions fiscalitzadores i suposa doble dependència per als ajuntaments catalans, en dictaminar també que, pel fet de reconèixer les competències de la Sindicatura de Comptes, no es pugui estendre l'activitat fiscalitzadora del Tribunal de Cuentas als ens locals i, en conseqüència, i tal com diu una part del fonament jurídic número XII, «la actividad de control realizada por las Comunidades Autónomas no excluye, pues, la que pueda ejercer el Estado a través del Tribunal de Cuentas, en el ámbito de sus propias competencias sobre la materia». (*Remor de veus.*)

Senyor President, és que sento una remor de veus que em fa perdre el fil. (*Remor de veus.*) Gràcies.

Malgrat tot això —que és ben greu en si mateix—, la Sentència es pronuncia addicionalment sobre altres qüestions que tenen a veure amb la jerarquia competencial del Tribunal de Cuentas en tant que estableix una poc definida supremacia en relació amb la Sindicatura, però, evidentment, aquestes extensions de la Sentència no constitueixen el nucli de l'argumentació corresponent.

En conseqüència, havent-se presentat per aquest Parlament, en defensa de la seva sobirania, un recurs d'inconstitucionalitat contra la Llei 7/1988, de Funcionament del Tribunal de Cuentas, recurs que justament demana, entre altres coses, aclariments substantius sobre aquests aspectes competencials en relació amb les potestats de coordinació o de col·laboració, és bo —des del posicionament de defensa incondicional de tot el que pugui representar enfortir la capacitat legisladora i, per tant, de consolidació de graus de sobirania, que sempre ha mantingut el Grup d'Esquerra Republicana—, és bo —deia— esperar aquesta sentència i no desistir del recurs presentat.

Més encara, i en aquest mateix sentit, cal tenir en compte dos aspectes que caldrà aclarir. En primer lloc, malgrat que es ratifiqui la potestat d'òrgan fiscalitzador suprem al Tribunal de Cuentas, no es diu res del fet que aquesta supremacia sigui orgànica o funcional, o de conflicte d'interessos, o de totes elles alhora.

En segon lloc, tampoc es diu res sobre els mandats de l'article 136.1 i 2 de la Constitució Espanyola i el seu àmbit d'aplicació territorial, en el sentit que aquesta supremacia pogués afectar tan sols la gestió econòmica de l'Estat i el seu sector públic, restant, per tant, oberta la potestat pròpia a tots els nivells sobre el sector públic autonòmic.

Aquests punts són importants, i la sentència no en diu res. En canvi, necessàriament, s'hi haurà de pronunciar la sentència relativa al recurs que ara el Grup parlamentari de Convergència i Unió proposa de desistir.

En conseqüència, el Grup parlamentari d'Esquerra Republicana continuem entenent, tal com deia textualment l'Il·lustre senyor Escudé en la sessió del 30 de juny del 88, en defensar la interposició del recurs que ara vol retirar, diu : «El que vol

aquesta Llei és una clara subordinació de la Sindicatura de Comptes al Tribunal de Cuentas, i si acceptéssim no fer el recurs », en aquest cas, retirar-lo, «el que acceptariem és una limitació de la sobirania en allò que li pertoca a aquesta Cambra».

Per tant, em permeto, sobre la base del que he exposat, demanar als senyors diputats i a les senyores diputades el seu vot negatiu a la proposta de resolució per desistir del recurs d'inconstitucionalitat interposat contra la Llei 7/1988, del 5 d'abril, de Funcionament del Tribunal de Cuentas, alhora que sol·licitaria també de la Presidència que la votació fos separada, de la mateixa manera que ho va ser el dia que es va aprovar.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT : Moltes gràcies, senyor Sabanza. Pel Grup parlamentari Popular, té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Curto.

El Sr. CURTO : Senyor President, senyores i senyors diputats, molt breument per fixar la posició del Grup Popular i per manifestar, tal com s'ha dit aquí, que quan lo dia 30 de juny, per iniciativa d'un grup de diputats de Convergència i Unió, se va sotmetre a la consideració de la Cambra la proposta de resolució per tal d'interposar recurs d'inconstitucionalitat contra determinats articles de la Llei del Tribunal de Cuentas de l'Estat, tots recordarem que l'Il·lustre Diputat senyor Escudé, en nom i en representació d'aquells diputats, en la seva intervenció va reclamar, d'alguna manera, solidaritat i suport de tots els grups parlamentaris en termes —probablement compartits per nosaltres— d'atemptat gravíssim contra la nostra Llei, d'intolerable, d'inadmissible... En definitiva, una iniciativa parlamentària que, implícitament, també defensava la no-limitació de la sobirania d'est Parlament en tot allò que per dret li correspon; en est cas concret, l'obligat compliment de l'article 42 de l'Estatut d'Autonomia de Catalunya. I recordo també que no tots los grups parlamentaris —o tots los grups parlamentaris, millor dit, excepció feta del Grup Socialista, que es va abstenir—, vam abonar aquella proposta, origen d'aquell punt de l'ordre del dia, sinó que, fins i tot l'ampliació alternativa a cinc articles més i a la Disposició Transitòria Segona, va ser assumida també, entre altres, pel Grup Popular, perquè enteníem —i avui encara ho continuem considerant— que poden vulnerar competències que són pròpies de la Generalitat de Catalunya.

I amb estes paraules inicials, que d'alguna manera vénen a resumir la història d'uns fets que van determinar la interposició d'un recurs d'inconstitucionalitat en la qual tots los grups de la Cambra continuem implicats, estem compromesos i, per consegüent, som responsables directes d'un procés avui encara en vigor, nos quedem absolutament sorpresos quan uns diputats de Convergència i Unió —sempre d'acord amb lo Reglament— decideixen iniciar un procediment per tal de desistir d'aquell recurs d'inconstitucionalitat contra la Llei del Tribunal de Comptes de l'Estat, sense cap avís ni discussió prèvia amb uns grups parlamentaris que, al seu dia, no van tenir la més mínima reserva a donar suport a una iniciativa que, en definitiva, tractava —com s'ha dit— d'evitar la subordinació de la Sindicatura de Comptes de Catalunya al Tribunal de Comptes de l'Estat.

Ha estat, des de la nostra opinió, esta mesura seua, si no una falta de respecte als altres —perquè tampoc caldrà matisar tant les coses—, sí un acte de no-consideració a la conducta política

d'uns grups que, amb lo nostre vot afirmatiu, fins i tot van assumir les afirmacions del senyor Escudé —com he dit al principi—, d'atemptat gravíssim, d'intolerable i d'inadmissible, que, ara, ens agradi o no, les haurem de digerir, perquè mai sabrem quin examen hauria fet lo Tribunal Constitucional respecte a la Llei del Tribunal de Comptes de l'Estat. I vull afegir que la Sentència del Tribunal Constitucional referida a la Sindicatura de Comptes, en virtut del recurs que va presentar el Govern espanyol fa aproximadament quatre anys, no creu est Diputat, ni tampoc ho creu el seu Grup parlamentari, que sigui l'únic motiu, ni tan solament la causa fonamental de la seva decisió de retirar l'expedient de possible inconstitucionalitat, entre altres consideracions, perquè si bé és cert que la Sentència reconeix a la Sindicatura atribucions per a fiscalitzar les corporacions locals —és a dir, els ajuntaments i els seus organismes autònoms—, no és menys cert que la mateixa Sentència —i això és important per a nosaltres— li treu tota competència en relació amb l'enjudiciament dels fets que poden ser constitutius de responsabilitat comptable i, consegüentment, suprimida de cop la Secció d'Enjudiciament com a òrgan que preveu la Llei de la Sindicatura de Comptes.

Per això nosaltres diem que una cosa són los problemes del Govern central, derivats de la Llei de la Sindicatura de Comptes que el Tribunal Constitucional ja ha resolt, i una altra cosa ben diferent és la vulneració de competències pròpies de la Generalitat per mitjà d'una llei del Tribunal de Comptes que al Grup de Convergència i Unió ja no l'interessa que sigui examinada, possiblement, diem nosaltres, per converses o acords desconeguts pels grups parlamentaris que no som al Govern.

Doncs, bé, amb estes consideracions i per la falta d'antecedents, per a nosaltres, que vinguin a documentar la retirada d'esta proposta de resolució —això com a raó de fons—, però sobretot per la falta de mirament previ que se sol fer per cortesia —això com a raó de forma—, lo Grup Popular no donarà suport a est únic punt de l'ordre del dia, i volem manifestar amb tota cordialitat, senyor Escudé, que avui nosaltres també diem allò que «qui li hagi fet lo nas, que l'aguanti al braç».

(Remor de veus.)

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT : Moltes gràcies, senyor Curto. Pel Grup parlamentari d'Iniciativa per Catalunya, té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Ribó.

El Sr. RIBÓ : Des de l'escó, senyor President. Senyores diputades, senyors diputats, senyor Escudé, una vegada més vostè ha de fer el paper de voler-nos vestir amb arguments jurídics una opció política que ha pres el seu Grup o el Govern de Catalunya, ho desconecem. No anem a discutir la Sentència del Tribunal Constitucional, que seria el gran parany del debat d'avui. Anem a discutir, per part nostra, com un grup parlamentari, en nom seu i del Govern, torna a utilitzar el Parlament de Catalunya instrumentalment, quan li convé, per defensar l'autonomia o per retirar les defenses a l'autonomia.

Nosaltres creiem que amb la seva actuació partidista estan posant en evidència la Sindicatura de Comptes —i ara ens hi referirem— i la mateixa potencialitat de l'Estatut d'Autonomia de Catalunya. Li vull recordar un article que a molts diputats i diputades d'aquesta Cambra els semblarà estrany en aquest debat, i un debat de l'any 85 en aquesta Cambra, que té molt a veure amb el que avui estem discutint. La Ley de Bases de Ré-

gimen Local, eh?, en el seu article 115, diu... (*Remor de veus.*) Sí, sí, sí, senyor Ferran Pont, sí, el senyor Ribó insisteix i torna a la càrrega, perquè aquí hi ha la mare dels ous, eh? Aquí, a la Ley de Bases de Régimen Local. Diu, en el seu article 115 : «La fiscalización externa de las cuentas y de la gestión económica de las entidades locales corresponde al Tribunal de Cuentas». Vostès votaren aquesta Llei, la pactaren, i la votaren de dalt a baix —vostès o els seus homònims de Madrid, Minoria Catalana—, la pactaren i la votaren en exclusiva, de dalt a baix, amb el grup del PSOE. O sigui, ja al seu dia van acceptar, en una llei tan important com la Ley de Bases de Régimen Local, que el Tribunal de Cuentas —diu aquí— : «fiscalizará, le corresponde» les corporacions locals.

Al seu dia, el Grup d'Esquerra Republicana i l'aleshores Grup del PSUC, perquè no existia el Grup d'Iniciativa per Catalunya, varen plantejar un recurs contra aquesta Llei, a molts articles, i, entre ells, a aquest article. El Síndic de Comptes de Catalunya, que com vostè sap és un càrrec objectiu, neutral, per damunt dels grups parlamentaris —que, per tant, no respon ni a Esquerra Republicana ni al que era aleshores el nostre Grup—, el Síndic de Comptes de Catalunya ens va enviar una carta a tots els grups parlamentaris demanant-nos que, per defensar les seves funcions, recorreguéssim contra aquest article. El Consell Consultiu de la Generalitat de Catalunya —que té les mateixes connotacions institucionals— es va plantejar els seus dubtes sobre la constitucionalitat d'aquest article, i en el Ple d'aquesta Cambra —aleshores al senyor Ramon Camp li va tocar fer el paper que avui li toca a vostè, en nom del Grup de Convergència— va fer moltes filigranes per dir que no calia recórrer-hi, que no hi havia el més mínim dubte respecte a això; ho diu el *Diari de Sessions*, també, el pot llegir. I el Grup Socialista, per boca del senyor Nadal, que lamento molt que no hi sigui, va fer tres quarts del mateix : la gran defensa que això ja estava ben legislat.

És clar, aleshores, vostès, pel camí, mentrestant --no sé si podem fer una relació de causa i efecte—, varen sotmetre a un ofec pressupostari la Sindicatura de Comptes, i l'argument subjacent era molt senzill : potser com que no cal que faci la fiscalització local, l'hem sobredotada. Al nostre entendre, i ja ho vam dir oportunament, vostès, el que pretenien, i el que ens temem que encara pretenen —si no, ja veurem què és el que ens porten a aquesta Cambra, que vostè ha anunciat—, és que el Síndic de Comptes continuï francament disminuït per fer una funció de fiscalització no solament de les corporacions locals, sinó del Govern de Catalunya. Perquè, fins ara..., i, si no, qualsevol diputat o diputada d'aquesta Cambra que ho consulti amb la mateixa Sindicatura de Comptes, i que ho demani, fins i tot, per pregunta oficial, sabrà si creu la Sindicatura de Comptes que té els mitjans necessaris per complir el que li mana l'Estatut sobre els ens locals i sobre el Govern de Catalunya, i això és responsabilitat d'aquest Govern i d'aquesta majoria, que l'autonomia tampoc funcioni en aquest aspecte, atès que l'hem disminuïda de les seves capacitats amb l'excusa —era, aleshores, amb l'excusa— que no podia entrar en les corporacions locals. Esperem que en el paquet de mesures que ens anuncia n'arribi una de positiva en aquest sentit.

I ara vostè mateix ha donat una mica la pista de la qüestió. Ha dit : «Recordin vostès que el nostre recurs era per passiva al que va presentar el Govern central». És clar, la guerra de re-

curios. Vostè en presenta, jo també en presento. No en funció de la defensa de l'autonomia, no en funció de com protegir cadascuna de les institucions de Catalunya. No, no! En funció d'aquesta mena de picabaralla, per no dir-ho d'una manera més forta, que hi ha entre dues Administracions. Surt la Sentència del Tribunal Constitucional, ai las! Resulta que és més autonomista que el Grup de Convergència i que el Grup Socialista. El Tribunal Constitucional ha estat més autonomista que el que vostès varen interpretar; podria dir «sortosament», i fa honor al Tribunal Constitucional. Ha anat molt més lluny que els dos grups majoritaris d'aquesta Cambra en dir categòricament, en aquest aspecte, què pertoca al Tribunal de Cuentas i què pertoca a la Sindicatura de Comptes. Ja és gruixut, però és així!

Nosaltres, a part d'esperar que vostès, conseqüentment a això, presentin a aquesta Cambra —ja sigui en debats pressupostaris, ja sigui amb mesures separades— propostes per tornar a potenciar el Síndic de Comptes, perquè ara sembla que ja podrà entrar a fiscalitzar les corporacions locals, i, a més —hi insistim nosaltres—, perquè tingui més dotacions, com es demanaven —com es demana avui—, per fiscalitzar també el Govern de Catalunya, volem manifestar que no podem votar a favor d'aquest desistiment, per una raó molt senzilla : estem indefensos per indefensió jurídica.

Vostès, avui, tenen majoria absoluta, com per quan calgué —per interessos partidistes, com acabo de demostrar— fer el recurs i, ara —podem pensar que per interessos partidistes—, retirar-lo. Però nosaltres no tenim cap mena de mecanisme de defensa. Per exemple, senyor President del Parlament, quan es vol fer un recurs al Tribunal Constitucional, s'ha de demanar dictamen al Consell Consultiu; quan es vol retirar el recurs, no cal que el Consell Consultiu opini. És que no podem saber, els grups parlamentaris que no estem d'acord —o que podríem no estar-hi d'acord—, i pensant legítimament, com vostès, en la defensa de Catalunya, que ens tornin a assessorar sobre aquesta qüestió? Resulta que vostès per presentar el recurs varen tenir el Dictamen damunt de la taula, i, ara, per retirar-lo, corre-cuita, anem-lo a retirar, i no sabem què opina el màxim organisme que està establert per a aquestes qüestions. Ara imaginem-nos que el Consell Consultiu pogués fer aquest dictamen, que nosaltres plantegem que s'estudiï si seria bo, per a aquests casos que avui innovem, i que ens temem que potser aquesta majoria que sotmet l'autonomia a aquests interessos partidistes, pugui practicar, que tinguéssim tots aquest dictamen del Consell Consultiu, per tenir una opinió, que no és ni la de vostès ni la nostra, d'aquest organisme al qual donem una potestat neutral. Però és que, a més, encara que el tinguéssim, som fora de termini. Encara que els grups que avui votarem en contra poguéssim ara anar al Tribunal Constitucional a recórrer contra aquests aspectes, ja som fora de termini. O sigui, l'autonomia de Catalunya, per defensar-la sobre aquests aspectes, tingui raó vostè o la tinguem nosaltres —i per això hi ha el Tribunal Constitucional que és el màxim intèrpret—, avui, desistint d'això, quedarà ja indefensa. Vostè em pot dir, com em deia el senyor Camp en el debat de la Ley de Bases de Régimen Local : «No s'amoïnin, no s'amoïnin, nosaltres els garantim que no hi ha pas perill», i després va resultar que sí que hi havia perill. És clar, ara ens hem de tornar a fiar de vostès; ens queda només el dret parlamentari de votar

en contra d'aquesta qüestió, per indefensió i perquè volem dir amb aquest vot en contra : «Senyors de Convergència i Unió, no sotmetin la defensa de l'autonomia de Catalunya als interessos partidistes». Vostès, que han mig enterrat —per no dir del tot— la Comissió de Valoracions i la Comissió de negociació política dels Traspassos, han creat la seva comissió de cooperació, sobre la qual no tenim cap control. Vostès, amb el Govern central, fan i desfan el que els sembla, sense cap control d'aquesta Cambra, sobre aspectes fonamentals que afecten Catalunya sobre el seu Estatut, continuen..., hi ha la institució per fer el control d'això, la Comissió de Traspassos; hi ha un mandat que em sembla que diu que cada tres mesos es retrà comptes en aquesta Cambra. Recorda, senyor Escudé, quant de temps fa que no es realitza aquest acte de retre comptes? És clar. No sotmetin a interessos partidistes ni institucionals, com és la Comissió de Cooperació, ni amb aquest tipus d'actuacions, com la d'avui, la defensa de l'autonomia.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Gràcies, senyor Ribó. Pel Grup parlamentari Socialista té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Martí Carnicer.

El Sr. CARNICER : Gràcies, senyor President, de l'escó estant. Bé, jo podria començar la meua intervenció dient : «Nosaltres ja els dèiem que no calia aquest recurs d'inconstitucionalitat». Ja els ho dèiem, i vull recordar molt breument els nostres arguments, dient-los, per una banda, tot el tema de les corporacions locals, ni tan sols el Consell Consultiu aconsellava presentar recurs d'inconstitucionalitat perquè deia que era un tema que calia veure en l'altre recurs d'inconstitucionalitat, la Sentència que ha esmentat abans el senyor Escudé —i de la qual tots ens felicitem, tots els qui vam donar suport a la Llei de la Sindicatura de Comptes, oportunament, en el Ple d'aquest Parlament. I perquè el tema de la coordinació, que era l'altre gran tema que es plantejava, el tema de l'article 29, era un tema que calia resoldre a partir del moment de la seva posada en pràctica —jo vull recordar que en aquell moment la nostra argumentació era dir jutjar *a priori*, com es farà aquesta coordinació?. Dir, de bell antuvi, que aquesta coordinació comportarà, en realitat, una subordinació en lloc d'una col·laboració, era fer un perjudici, era fer un judici d'intencions i segurament això no era bo. Hauria estat bo —nosaltres dèiem que era més bo— esperar de veure com això es desenvolupava i, a partir d'aquí, fer l'actuació corresponent, fins i tot vaig avançar el nostre suport, el suport del nostre Grup, que si amb el desenvolupament d'aquesta coordinació s'arribava realment a la supeditació, nosaltres estàvem disposats a donar suport a aquest recurs; i és per això que en aquell moment, perquè nosaltres ho creïem innecessari, que ens hi vam abstenir. No creïem que fos bo encetar una dinàmica de recursos d'aquest tipus que, després, el temps dona sentit a la seva no-necessitat, el temps ens demostra que no eren necessaris, perquè forçar —crec— la interpretació de la Sentència del Tribunal Constitucional sobre el tema de la Sindicatura de Comptes fins al punt de veure que ens demostra que no és necessari aquest recurs, ens sembla, a nosaltres, relativament excessiu; perquè en el tema de les corporacions locals podríem, fins i tot, entendre-ho, però en el tema de la coordinació no creïem que la Sentència sigui excessivament rellevant.

Aleshores, és des d'aquest punt de vista que podríem fins i

tot allò, recarregar les tintes, fer aquí citacions textuais —com algú ha fet— de la intervenció del senyor Escudé en aquell moment, però no és aquesta la nostra intenció. Crec que ens hem de felicitar que el Grup de la majoria hagi entès en aquest moment que no és necessari aquest recurs i, per tant, nosaltres votarem a favor d'aquest desistiment; votarem a favor d'aquest desistiment pensant que aquesta coordinació pot tenir mecanismes en els quals s'estableixi aquesta col·laboració, que, sens dubte, les bones relacions que històricament s'han mantingut entre la Sindicatura de Comptes i el Tribunal de Cuentas facilitaran que això sigui possible i, en qualsevol cas, nosaltres donarem tot el suport necessari perquè aquesta col·laboració esdevingui realment, aquesta coordinació esdevingui realment col·laboració, que és el plantejament que nosaltres vam fer al seu moment, i per això creiem que les fórmules que es puguin adoptar en el futur han de ser fórmules que permetin avançar en aquest sentit.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Moltes gràcies, senyor Martí Carnicer. No hi ha segon torn. *(Pausa.)*

Bé, es pot procedir a la votació. Cal, com saben ses senyories, majoria absoluta. Si el Grup d'Esquerra Republicana vol expressar la votació parcial que demana o el fraccionament que demana de la votació...? *(Pausa.)*

El Sr. SABANZA : Sí, senyor President. Igualment com es va fer el dia 30 de juny, que es van votar separadament, en primer lloc, la inconstitucionalitat de l'article 29, apartats 1 i 2, i després de tota la resta, demanaria que es fes de la mateixa manera, també, el procediment per a retirar-la.

El Sr. PRESIDENT : No veig quin abast pot tenir aquesta votació separada, perquè és un tot unitari, el recurs. No hi cap... Si es desisteix es desisteix del tot, vull dir...

El Sr. HORTALÀ *(des de l'escó)* : Senyor President, sí que té un abast, té un abast de fonamentació jurídica i també té un abast eminentment polític, i és que si la Sentència que ara ha dictat el Tribunal Constitucional, en part i en termes relatius, reconeix la tutela financera de la Generalitat sobre les corporacions locals, dins del desistiment es pot fer la menció —en el supòsit que la majoria pogués arribar a ser convençuda, la qual cosa, evidentment, poso en dubte—, que només hi hagués el desistiment per aquesta part i no per la resta del contingut del recurs d'inconstitucionalitat, que al seu dia va fixar aquesta Cambra pel que fa a la supremacia de l'òrgan fiscalitzador, el Tribunal de Cuentas, en relació amb la Sindicatura de Comptes.

El Sr. PRESIDENT : Gràcies, senyor Hortalà. *(Ll. Sr. Escudé s'aixeca per parlar.)* El senyor Escudé té la paraula.

El Sr. ESCUDÉ : Gràcies, senyor President, per a una qüestió d'ordre. El nostre Grup demanaria que s'apliqués la norma supletòria que ha fet la Mesa i que diu que analògicament s'aplica la normativa de la interposició del recurs, que si no ho recordo malament és l'article 142. Aleshores, jo respecto molt el punt de vista d'Esquerra Republicana i jo crec que el que hauria hagut d'haver fet és presentar una proposta alternativa de retirar només una part del recurs, s'hauria debatut i hauríem votat com es va fer aleshores. Per tant, ara no crec que hi hagi lloc a fer una votació, perquè la proposta única que hi ha és que es retiri. Es pot votar en contra la retirada, però no hi ha alternatives en aquest moment.

El Sr. PRESIDENT : Bé, reglamentàriament, tal com establí o feia notar el senyor Escudé, l'article 142.4 diu : «La Mesa ordenarà la votació de les propostes presentades». Aquí no hi ha cap proposta presentada; però, aquesta Presidència, fent una interpretació generosa i entenent que en aquest acte, en aquest Ple s'ha fet aquesta proposta, farem la votació separada de l'article 29.

Votem la retirada del recurs d'inconstitucionalitat contra l'article 29 de la Ley del Tribunal de Cuentas.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

El desistiment del recurs contra aquest article ha estat aprovat per 89 vots a favor, 16 en contra i cap abstenció.

Ara votem el desistiment de la resta del recurs.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

El desistiment ha estat aprovat per 89 vots a favor, cap en contra i 17 abstencions.

S'ha assolit, en ambdues votacions, la majoria absoluta.

S'aixeca la sessió.

(Són dos quarts d'una del migdia i vuit minuts.)

SESSIÓ PLENÀRIA Núm. 20

La sessió s'obre a dos quarts d'una del migdia i vuit minuts. Presideix el M. H. Sr. President del Parlament, acompanyat dels I. Srs. Vice-presidents Primer i Segon i dels I. Srs. Secretaris Primer, de la I. Sra. Secretària Tercera i de l'I. Sr. Secretari Quart. Assisteixen la Mesa l'Oficial Major i el lletrat Sr. de Alfonso.

Al banc del Govern seuen els H. Srs. Consellers de Cultura, de Política Territorial i Obres Públiques, i d'Indústria i Energia.

Ordre del dia

Punt únic : Debat i votació de la Proposta de Resolució per tal que el Parlament interposi recurs d'inconstitucionalitat contra els articles 15, apartats 2 i 3, 24, 27, 28, pel que fa a l'incís relatiu a la Proposta de Resolució, 45.1, 81, segon paràgraf, 85, aquests dos últims per connexió, i 16, apartat 3, de la Llei 32/1988, de 10 de novembre, de Marques.

El Sr. PRESIDENT : Comença la sessió.

L'únic punt de l'ordre del dia d'aquest Ple és el debat i la votació de la Proposta de Resolució presentada per més d'una desena part dels Diputats del Parlament, del Grup parlamentari de Convergència i Unió, per tal que el Parlament interposi recurs d'inconstitucionalitat contra els articles 15, apartats 2 i 3; 24, 27, 28, pel que fa a l'incís relatiu a la Proposta de Resolució, 45.1, 81, segon paràgraf, 85 —aquests dos últims per connexió— i 16, apartat 3, de la Llei 32/1988, de 10 de novembre, de Marques. L'esmentada Proposta ha estat publicada en el *Butlletí* número 34 del propassat dia 3. Per al debat se seguirà el que determinen els articles 141 i 142 del Reglament de la Cambra.

El Grup parlamentari de Convergència i Unió, que ha presentat la Proposta, té la paraula per a defensar-la. Té la paraula l'Illustre Diputat senyor Camps.

El Sr. CAMPS I VALLEJO : Moltes gràcies, senyor President. Senyores i senyors diputats, sort tenim que de tant en tant podem retirar algun recurs del Tribunal Constitucional, perquè de nou comencem aquest període legislatiu amb un debat d'interposició de recurs d'una Llei aprovada per les Corts Generals i que el dictamen previ, preceptiu del Consell Consultiu de la Generalitat qualifica una sèrie d'articles —els que recentment acaba de llegir el senyor President— com a contraris a l'ordre constitucional i estatutari.

Aquesta no és una situació especial ni nova. La segona legislatura crec, amb el meu modest criteri, que va quedar marcada perquè va caldre aprovar deu recursos contra lleis aprovades per les Corts Generals que afectaven —violant, a parer d'aquesta Cambra— el nostre Estatut d'Autonomia i malauradament les previsions fan témer que podem superar àmpliament aquesta xifra, perquè ja anem pel quart amb els pocs mesos que té aquesta legislatura —vuit escassos— i en tenim en porta un parell més.

I què succeiria si no fèssim aquests recursos, molts dels quals el Tribunal Constitucional ens en dóna la raó? Doncs, que el nostre Estatut s'aniria encongint fins a ser inservible i radicalment diferent del que votà el poble de Catalunya. I quan defensem l'Estatut de Catalunya també defensem la Constitució —que molts diuen estimar molt— i també els estatuts

d'altres setze comunitats autònomes, puix que molts dels punts atacats no sols ens afecten a nosaltres, sinó també a les altres autonomies. No comprenem, doncs, que a alguns partits els angoixi tant que es plantegi la possibilitat de reforma de l'Estatut o de la Constitució, o dels estatuts d'altres comunitats autònomes, quan, per altra banda, no es dubte a emprar un camí incorrecte, modificar la situació política explícitament manifestada en el text constitucional i estatutari.

Tenim reiterades sentències del Tribunal Constitucional sobre això, però sembla que no s'hagin donat per entesos. El cas més flagrant : la LOAPA, anul·lada pel Tribunal, màxim intèrpret del text constitucional, bé ens va donar la raó. Bé, doncs, tenim pràctica constant i reiterada de continuar legislant com si la LOAPA fos vigent i confirmada pel Tribunal Constitucional. I és que, desenganyem-nos, si algú estava confós, l'esperit que va gestar la LOAPA continua en vigor, de manera plena, encara que aquell text hagi estat anul·lat formalment.

I avui tenim una nova prova palesa en una Llei que, en principi, pel seu caràcter tècnic, sembla que no hauria d'afectar la nostra modesta autonomia; però no oblidem que qualsevol tema de legislació és bo per tirar-se enrere del que semblava un text consumat i consagrat en els dos grans textos que regulen la vida política de Catalunya : la Constitució del 1978 i l'Estatut del 1979.

Bé, doncs, avui estem convocats per discutir la conveniència d'interposar recurs contra la Llei 32/1988, de 10 de novembre de l'any passat, de Marques. D'una simple lectura d'alguns articles es dedueix —com ha fet magistralment el Consell Consultiu en el seu dictamen preceptiu— que són contraris a l'ordre constitucional i estatutari de competències. Fixem-nos que el Dictamen del Consell Consultiu ha estat aprovat unànimement pels seus membres i la lectura d'aquest és enormement enriquidora i a mi m'estalviarà molta feina, perquè la seva argumentació és concloent. Així mateix, el Dictamen va enriquit amb una colla de sentències del Tribunal Constitucional que fan més diàfana la seva doctrina i que han convençut plenament el nostre Grup parlamentari, i volem suposar que també els altres.

Segons l'article 11.3 de l'Estatut d'Autonomia de Catalunya, correspon a la Generalitat l'execució de la legislació de l'Estat en matèria de propietat industrial. Sembla evident que si l'Estat legisla sobre aquesta matèria ha de tenir present aquesta disposició, però ens trobem que, per contra, la Llei de Marques interpreta d'una manera absolutament restrictiva aquesta competència d'execució, entenent-la, només, com a competència per rebre la documentació per sol·licitar el registre d'una marca. En tot cas, segons la Llei, l'examen de la documentació i l'acta material de registre de marca —acta, en definitiva, d'execució—, corresponen al Registro de la Propiedad Industrial, l'RPI —com és conegut popularment—, que és un organisme autònom adscrit al Ministeri d'Indústria i Energia, regulat per Llei 17/1975, del 2 de maig. Aquest seria el primer punt que ens interessa.

El segon tema és l'article 16, que imposa l'ús del castellà als qui presentin sol·licituds d'inscripció i d'altres documents al Registro de Propiedad Industrial (RPI), oblidant per complet la legislació vigent sobre l'oficialitat del català i, fins i tot, la sentència 82/1986, del 26 de juny del Tribunal Constitucional. Pel que fa als preceptes de la Llei que configuren el procedi-

ment de registre de les marques i altres signes distintius, és a dir, com ho assenyala el Dictamen del Consell Consultiu, s'assimila la Generalitat a una oficina postal o, en el millor dels casos, a la Direcció Provincial del Ministeri d'Indústria i Energia, i si la funció que realitza la comunitat autònoma només i exclusivament té el mateix valor que el d'un acte que també pot fer qualsevulla oficina postal, és evident que qualitativament no es pot equiparar l'exercici en sentit constitucional i estatutari d'una competència executiva en matèria de propietat industrial. Però, què s'entén per competència d'execució de la legislació de l'Estat? Segons el Consell Consultiu, les competències executives es caracteritzen, essencialment, per la separació que comporten entre l'exercici de les potestats normatives, d'una banda, i l'exercici de les funcions administratives necessàries per a l'aplicació d'aquesta normativa i de l'altra. Com ha destacat la doctrina, aquest tipus de distribució de competències pretén articular dos principis essencials que la legislació, en la matèria que es tracti, sigui uniforme a tot l'Estat, però, al mateix temps, compatibilitzar aquest principi d'unitat amb el de l'autonomia territorial, permetent que l'aplicació d'aquesta legislació única sigui tasca pròpia de les comunitats autònomes, decidida i controlada pels seus òrgans representatius, és a dir, aquest Parlament.

També precisa el Dictamen del Consell Consultiu, pel que fa al seu contingut: «La funció d'execució s'ha d'entendre com a sinònim d'activitat administrativa. Executar significa portar a terme les previsions exactes de la norma exercint les diferents potestats administratives que la mateixa norma configura i habilita.» I recull una sèrie de sentències del Tribunal Constitucional que concreten el sentit de concepte «execució». Així, s'assimila a l'acte d'aplicació de la norma —Sentència 39/1982, del 30 de juny—, o quan afirma que l'execució comprèn l'Administració o potestat d'administració —Sentència 35 de 1982, del 14 de juny.

A favor de l'assumpció de la totalitat de les funcions executives sobre la propietat industrial, el Consell Consultiu facilita un argument extraordinàriament aclaridor i que dedueix de l'article 11 de l'Estatut d'Autonomia de Catalunya. Aquest té diferents apartats i fa —alguns d'ells— la reserva de determinades competències executives en favor de l'Administració central de l'Estat. Així, el punt 2, sobre legislació de treball; o el 7, en matèria de museus, arxius i biblioteques de titularitat estatal —competència que queda condicionada a la reserva que pugui fer l'Estat—, o bé el punt 9 —sempre del mateix article 11— en l'execució de matèries de ports i aeroports d'interès general. Com vostès recordaran, els aeroports i ports de Catalunya estan classificats en els que l'Estat continua administrant i els que la competència és de la Generalitat de Catalunya.

Bé, doncs, en matèria de propietat industrial, no hi ha cap reserva explícita, explícitament mencionada en el nostre Estatut d'Autonomia. Queda aclarit, doncs, que la Generalitat ha d'exercir les competències d'execució en aquest tema. I de quina manera ho ha de fer? El Consell Consultiu així també ha elaborat un excel·lent treball en l'apartat setè del seu dictamen. Destaca com l'Acta d'Estocolm, del 14 de juliol de 1967, que modifica el Conveni de París per a la protecció de la propietat industrial, només obliga a tenir una oficina central per complir funcions informatives, però els serveis especials poden organitzar-se de diferent manera, sense necessitat de retenir

funcions, quan aquestes, per motiu de competències, corresponen a diferents administracions, que és el cas de les nostres comunitats autònomes.

Passem ara a l'article 16.3, que és l'altre bloc i que fa referència a la utilització d'idiomes. La Llei disposa que «tanto la solicitud como los restantes documentos que hayan de presentarse en el Registro de la Propiedad Industrial deberán estar redactados en castellano», i a continuació afegeix: «En las comunidades autónomas donde exista también otra lengua oficial, dichos documentos, además del castellano, podrán redactarse en dicha lengua.» Els articles 81 i 86 expliciten respectivament que seran aplicables les mateixes normes —sobre la utilització lingüística— sobre procediments de registre als noms comercials i als rètols d'establiments. És a dir, que en qualsevol cas es podrà afegir a la documentació en català tot acompanyant-la en castellà. Això significa que en la seva relació amb l'Administració els ciutadans no poden escollir lliurement l'idioma oficial, contràriament al que diu una Sentència del Tribunal Constitucional, del 26 de juny de 1986, en la qual estableix que «la instauración por el artículo 3.2 de la Constitución, de la cooficialidad de las respectivas lenguas españolas en determinadas comunidades autónomas tiene consecuencias para todos los poderes públicos en dichas comunidades, y en primer término el derecho de los ciudadanos a usar cualquiera de las dos lenguas ante cualquier administración en la comunidad respectiva con plena eficacia jurídica».

La conclusió que treu el Consell Consultiu sobre aquesta Sentència és tan evident, i suposo que deu ser coincident amb la de tots vostès, com lògicament hem actuat sistemàticament en matèries lingüístiques en aquesta Cambra, en què, normalment, s'ha votat unànimement. Llàstima, però, que els redactors de la Llei de Marques no hagin tingut coneixement prou bo d'aquesta Sentència del Tribunal Constitucional, que ens estalviaria de tractar aquest tema avui aquí. No podem oblidar a més —i per concloure—, que la Llei de Normalització Lingüística de Catalunya —que, hi insisteixo, va ser aprovada per unanimitat de la Cambra— diu a l'article 8.1 «en l'àmbit territorial de Catalunya, qualsevol ciutadà té dret a relacionar-se amb la Generalitat, amb l'Administració civil de l'Estat, amb l'Administració local i amb les altres entitats públiques en la llengua oficial que escollirà». Bé, doncs, com el ciutadà podrà escollir si és obligat a presentar tota la documentació en ambdues llengües? El ciutadà és obligat a duplicar esforços per a una cosa que ja sap inútil, per tant, és incitar-lo a no presentar més que en castellà sense traduir al català.

En síntesi, senyories, que no cal demanar esforços inútils als ciutadans en les seves relacions amb l'Administració pública; per una banda, es despulla de funcions la Generalitat, contravenint l'Estatut d'Autonomia, i, per l'altra, es reincideix a no respectar la Constitució ni l'Estatut ni la Llei de Normalització Lingüística.

Per totes aquestes raons, el nostre Grup parlamentari, creu que hem de recórrer contra aquesta Llei davant el Tribunal Constitucional, amb dues esperances: primera, que tots vostès hi col·laborin amb el seu vot, i, segonament, que el Tribunal Constitucional sentenciï, com més aviat millor, i restableixi el que en justícia ens correspon.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Camps. Torn

de fixació de posicions. Pel Grup parlamentari Mixt, té la paraula l'Illustre Diputat senyor Martín Toribio.

El Sr. MARTÍN : Molt Honorable President, il·lustres senyores i senyors diputats, ens ocupa avui la presentació de recurs d'inconstitucionalitat contra la Llei de Marques, Llei que conté, en opinió del Grup parlamentari del Centre Democràtic i Social, importants elements d'inconstitucionalitat. D'una banda, l'obligatorietat de presentar en llengua castellana la sol·licitud per a inscriure, que entenem que vulnera drets tant constitucionals com estatutaris; drets que atorguen als ciutadans de Catalunya la facultat de relacionar-se a Catalunya amb qualsevol administració en la llengua oficial que esculli. El segon punt, sobre el qual es planteja la inconstitucionalitat, és el relatiu a l'abast de les competències d'execució contingudes a l'article 11.3 de l'Estatut d'Autonomia de Catalunya en relació amb els articles 149, paràgraf primer, punts 1, 8 i 9 de la Constitució. Es tracta d'aspectes procedimentals de la tramitació de la sol·licitud d'inscripció d'una marca i de la resolució en la qual es posa fi a l'expedient. El Centre Democràtic i Social entén que les competències d'execució en aquesta matèria que té la Generalitat són competències que permeten no tan sols la tramitació de la sol·licitud, sinó també la seva resolució, deixant a càrrec de l'Administració central, exclusivament, l'acte material de la inscripció, sense que això desvirtuï el caràcter de registre central que té el registre de marques. Ens trobem novament davant una manifestació de la manca de sensibilitat del Govern socialista per les competències de les comunitats autònomes, que no es veu en cap cas justificada per l'assistència —com ho he dit— d'un registre centralitzat ubicat, físicament, al Ministeri d'Indústria a Madrid, ja que l'Administració compta avui amb els mitjans tècnics necessaris per resoldre la connexió i la tramesa d'informació entre administracions.

D'altra banda, no deixa de sorprendre als diputats del Centre Democràtic i Social, sobretot tenint en compte el lament sentit de l'Illustre Diputat que m'ha precedit, el fet que una llei anterior, la Llei 11 de 1986, del 20 de març, de Patents, d'evident paral·lisme amb la que avui ens ocupa, tant per raó de la matèria de propietat industrial com pel que fa a la tramitació i a la resolució de les sol·licituds d'inscripció de patents, i, en aquest sentit, cal fer una ràpida lectura dels articles 21, 4 i 5 relatius a la presentació i requisits de les sol·licituds de patents on diu, el 21.4 : « Tanto la solicitud como los restantes documentos que hayan de presentarse ante el Registro de la Propiedad Industrial deberán estar redactados en castellano y habrán de cumplir con los requisitos que se establezcan reglamentariamente. » El 21.5 dice : « En las comunidades autónomas los documentos indicados en el apartado cuarto podrán presentarse en las oficinas de la Administración autonómica, cuando tengan reconocida la competencia correspondiente. Tales documentos podrán redactarse en el idioma oficial de la comunidad autónoma, debiendo ir acompañados de la correspondiente traducción en castellano, que se considerará auténtica en caso de duda entre ambas. »

A aquests articles cal afegir el contingut del capítol II, de procediment general de concessió; de la lectura d'aquests articles 1 i del capítol II —que els estalvio— es desprèn, clarament, que es conculquen les mateixes competències d'execució que avui motiven la resolució d'aquesta Cambra d'interposició del

recurs d'inconstitucionalitat contra la Llei de Marques, sense que aquesta Cambra el promogués en publicar-se la Llei.

L'any 1986 el Centre Democràtic i Social no estava representat en aquest Parlament, però tinguin la seguretat, il·lustres senyores diputades i senyors diputats, que si hi haguéssim estat, hauríem plantejat la interposició de recurs d'inconstitucionalitat contra l'esmentada Llei, i aprofitem l'ocasió per proposar als membres de la Cambra l'estudi d'una tal possibilitat; prego que prenguin nota d'aquesta última afirmació.

Per tot l'anteriorment exposat, el Centre Democràtic i Social dona el seu suport a la interposició de recurs d'inconstitucionalitat contra els articles 15, apartats 2 i 3; 16, apartat 3; 24; 27; 28; 45.1; 81, segon paràgraf, i 85 —aquests dos últims per connexió—, contra la Llei 32 del 1988, de 10 de novembre, de Marques.

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats; moltes gràcies, Honorable senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Gràcies, senyor Martín Toribio. Pel Grup parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula l'Illustre Diputat senyor Marçal Casanovas.

El Sr. CASANOVAS : Moltes gràcies, senyor President. Senyories, en el torn de posicionament d'Esquerra Republicana sobre la proposta de resolució que ens ocupa, no entraré, estiguin-ne segurs, a parlar-los amb detall dels vuit fonaments jurídics en els quals es basa la conclusió del Dictamen del Consell Consultiu; no ho faré perquè ja ho han fet abundantment els dos diputats que m'han precedit en l'ús de la paraula i també perquè aquest Dictamen està publicat, en la seva integritat —prop de nou pàgines—, en el *Butlletí Oficial* d'aquest Parlament, i totes les senyories que hi poguessin haver estat interessades han pogut llegir i meditar àmpliament aquest meticolós treball dels juristes del Consell.

Només dues paraules, doncs, sobre aquest Dictamen : per al nostre Grup queda suficientment clar que la Llei dita de Marques —que potser li hauria escaigut més un altre títol, perquè fa essencialment referència al Registre de la Propietat Industrial, perquè més que de marques parla de rètols, a més a més, i de noms enregistrats—, ha quedat suficientment clar que aquesta Llei vulnera plenament les competències que sobre actuació administrativa i de tramitació ens concedeix l'article 11.3 de l'Estatut. És clar que aquesta Llei envaeix unes funcions d'execució que ens foren reconegudes per la carta autonòmica i, d'altra banda —cosa gravíssima, al nostre entendre—, demostra que les Corts de l'Estat ignoren totalment el que vol dir cooficialitat de les dues llengües : la pròpia de Catalunya i l'oficial a l'Estat espanyol dins del territori de Catalunya.

És greu que després de cinc anys de vigència de la Llei de Normalització Lingüística —i amb sentència del Tribunal Constitucional que dona suport al nostre punt de vista— encara l'Estat pugui pensar que la cooficialitat és sinònim d'un bilingüisme *bien entendido*, o sigui : primer sempre en castellà i, de tant en tant, la llengua local, i es prescindeixi sobiranament del dret que tenim els catalans de dirigir-nos a les administracions públiques instal·lades en el nostre territori, a Catalunya, en la llengua oficial que més ens abelleixi, tant de paraula com per escrit.

Per a nosaltres és clara la inconstitucionalitat d'aquesta Llei, conclusió que, a més, fa seva la totalitat del Consell Consultiu,

sense cap vot particular ni tampoc cap mena de reticència. Però tinguin ben clar, senyories, que encara que el Consell Consultiu només hagués constatat simples indicis d'inconstitucionalitat, nosaltres també hauríem donat suport a la petició de la interposició de recurs davant del Tribunal Constitucional, perquè tenim el convenciment que, si els catalans no defensem en tot moment les, per a nosaltres, tan migrades competències estatutàries, en qualsevol moment ens trobaríem que, de l'autonomia, no ens en quedaria altra cosa que el nom.

Senyories, em sembla que amb aquestes paraules deixo ben clar que el nostre Grup dona suport ple a la interposició d'aquest recurs davant del Tribunal Constitucional, amb l'esperança que un dia no massa llunyà podrem veure confirmats els nostres temors sobre la inconstitucionalitat d'aquesta Llei.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Gràcies, senyor Casanovas. Pel Grup parlamentari Popular té la paraula l'Illustre Diputat senyor Bauzá.

El Sr. BAUZÀ : Gràcies, Molt Honorable President. Senyories, la proposta de resolució que se sotmet a aquesta Cambra planteja essencialment, al nostre entendre, dos problemes subjacents als esmentats preceptes : un primer, relatiu a la competència d'execució de la legislació de l'Estat en matèria de propietat industrial per part de la comunitat autònoma de Catalunya, i un segon, relatiu a la llengua en què han d'estar redactats els documents que es presentin al Registre de la Propietat Industrial a través d'una comunitat autònoma on hi hagi una cooficialitat de llengües.

Quant al primer problema, és a dir el de les competències executives, des d'un punt de vista doctrinal hem de distingir entre aquelles que comporten l'exercici de potestats normatives i aquelles que comporten l'exercici de funcions administratives necessàries per a l'aplicació d'aquesta normativa. Amb aquesta distinció, què es persegueix? Es persegueix que la legislació en determinada matèria sigui la mateixa a tot un Estat i que, al mateix temps, sigui compatible amb l'autonomia territorial de les comunitats que el componen, de manera que els òrgans d'aquests executin la normativa estatal tenint en compte paràmetres uniformes.

El nostre Tribunal Constitucional ha analitzat detingudament el tema dels poders d'execució, a moltes sentències, i ha manifestat al respecte que aquesta —em refereixo a l'execució— s'assimila a l'acte d'aplicació, comprèn la potestat administrativa i inclou l'actuació administrativa directa de caràcter reglat, i ha arribat a considerar inherent a les competències d'execució la gestió administrativa corresponent a la matèria sobre la qual assumeix la competència. Això és un concepte prou complex, però... sí, doctrinal. Un cop hem arribat a aquest punt —i sobre la base de les manifestacions del Tribunal Constitucional— concloem que les competències d'execució de l'article 11 de l'Estatut d'Autonomia neixen directament d'aquest i habiliten la Generalitat per poder ordenar l'activitat administrativa necessària per fer operatiu el contingut d'una norma legal, com és el cas que ens ocupa.

El fet que els articles dels quals debatem la possible inconstitucionalitat pretenguin transformar les facultats d'execució de la propietat industrial, o sigui marques, en una mera oficina receptora d'una sol·licitud —com apunta el Consell Consultiu— faria que això fos simplement una finestreta de correus, fona-

mentació que vulnera, al nostre parer, l'article 13.3 de l'Estatut d'Autonomia de Catalunya i el 149.1.8 de la Constitució, i és per tant contrària al que en diem el bloc de la legalitat.

Entrant en el segon problema que trobem en l'articulat contra el qual es pretén recórrer, aquest ve donat per la redacció del paràgraf tercer de l'article 16 de la Llei 32/88, el qual no repetirà perquè ja els diputats que m'han precedit en l'ús de la paraula l'han llegit textualment. En un principi, a primera vista i en coincidència amb la doctrina del Tribunal Constitucional, jurídicament podria entendre's que, tenint per l'Estatut la competència exclusiva en matèria de propietat industrial, és l'Estat el que pot regular l'ús de les llengües d'Espanya en la Llei 32/88, plantejament que, al nostre entendre, xoca frontalment amb el que disposa l'article 3.2 de la Constitució, que reconeix la cooficialitat en les respectives comunitats autònomes de la resta de les llengües espanyoles. Si això és així, per imperatiu constitucional qualsevol ciutadà de Catalunya es pot dirigir a un òrgan de la Generalitat, de l'Administració perifèrica o de l'Administració local de Catalunya en la llengua que millor li convingui, ja sigui en català o en castellà, tal com estableixen l'article 3.2 de l'Estatut d'Autonomia de Catalunya i l'article 8.1 de la Llei de Normalització Lingüística a Catalunya, plantejament que es recull també pel Constitucional a la Sentència —també esmentada en aquesta tribuna— 82 del 1986. Problema posterior, en què crec que no hem d'entrar —entre altres causes, per manca de competència—, és el de la traducció posterior en el Registre de la Propietat Industrial de Madrid d'aquells documents que arribin en una altra llengua que no sigui la castellana, en tractar-se d'un registre de caràcter supranacional sotmès a la legislació internacional, problema que hauria de solucionar, indubtablement, l'organisme competent i en el qual, repeteixo, crec que nosaltres no hi hem d'entrar.

Per tot l'exposat i en coincidència amb els plantejaments fets pel Consell Consultiu en el seu Dictamen número 154, el Grup parlamentari Popular entén que existeixen arguments fonamentats per considerar inconstitucionals els esmentats articles de la Llei 32/88, del 10 de novembre, de Marques, i conseqüentment votarà favorablement la interposició del recurs que es proposa.

Gràcies, senyor President; moltes gràcies, senyories.

El Sr. PRESIDENT : Moltes gràcies, senyor Bauzá. Pel Grup parlamentari d'Iniciativa per Catalunya, té la paraula l'Illustre Diputat senyor Nualart.

El Sr. NUALART : Senyor President, senyores i senyors diputats, crec que evidentment, en aquesta legislatura, com s'ha dit abans, veurem bastants recursos d'inconstitucionalitat, i dic això perquè, en una llei que és una llei tècnica —com també s'ha dit—, però que si la comparem amb l'anterior, de Patents, veiem que en realitat ja hi ha una voluntat diferent, sobretot pel que fa a la presentació dels documents —que, almenys, en la Llei de Patents es parla de presentació de documents amb traducció, i aquí, a l'article 16.3, es parla que s'ha de presentar en castellà i que podrà redactar-se, en tot cas..., acompanyar-ne un altre en català—; és evident, per tant, que crec que haurem d'estar atents a recórrer contra moltes d'aquestes lleis. Perquè jo, més que entrar en el fons de la constitucionalitat de la Llei, voldria parlar de la voluntat que es veu al moment que es redacta aquesta Llei, la voluntat real que existeix al moment que el legislador fa la Llei. I s'ha dit aquí, so-

bretot, que l'Estatut, en el seu article 11.3, dona competències a la Generalitat en l'execució de la legislació de l'Estat sobre la propietat industrial; doncs bé, el legislador, sobre aquesta facultat, aquesta competència d'executar sobre la legislació, entén solament que això respon a tenir una finestreta, que en realitat només és per a rebuda dels documents, i enviar posteriorment al registre. És evident, per tant, que la voluntat que existeix quant a les competències d'execució de la legislació de l'Estat, es veu, amb aquesta Llei, quina és la voluntat del legislador. És evident, per tant, que això, la qüestió que en realitat aquestes lleis vagin essent cada vegada més dures i cada vegada vagin retallant més l'Estatut de Catalunya, és evident que haurem d'estar alerta en aquest sentit.

I, passant a la qüestió més tècnica, nosaltres entenem que el Dictamen del Consell Consultiu és completament assumible pel nostre Grup; en primer lloc, podríem dir que agrupem nosaltres..., o el basem, nosaltres, el recurs d'inconstitucionalitat, en tres sectors: un primer sector serien els articles 15.3 i 75.2, perquè, en realitat, el que és diu és que unilateralment obliga les comunitats autònomes, en realitat, a tenir una oficina de rebuda de documents; un altre bloc seria els articles 15.2, 24, 27, 28, 45.1, 81, segon paràgraf, 85, segon paràgraf, que afectaria el que dèiem l'execució de les funcions administratives, i, per acabar, l'article 16.3, que fa referència al castellà i que, com s'ha dit amb anterioritat, és evident que amb aquest article es vulneren completament la Constitució, els estatuts i les lleis aprovades ja sobre aquesta matèria.

Per tant, nosaltres entenem que aquesta Llei no és constitucional i, per tant, nosaltres, el nostre Grup, donarà suport al recurs d'inconstitucionalitat.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Nualart. Pel Grup parlamentari Socialista té la paraula l'Illustre Diputat senyor Santiago Riera.

El Sr. RIERA I OLIVÉ: Molt Honorable President, senyores diputades i senyors diputats, per manifestar la posició del Grup Socialista respecte a la interposició de recurs d'inconstitucionalitat davant del Tribunal Constitucional referent a determinats articles de la Llei 32/88, del 10 de novembre, de Marques.

El Grup Socialista, senyores i senyors diputats, ha estudiat atentament tot l'articulat d'aquesta Llei, l'ha estudiat amb el suport dels nostres serveis d'assessoria jurídica, el va estudiar posteriorment a través també de la lectura tranquil·la del Dictamen del Consell Consultiu. També hem estudiat —i penso que és molt important i voldria fer-los prendre atenció en aquest tema, senyores i senyors diputats, perquè aquí s'han dit coses que a mi m'han dolgut molt—, hem estudiat també el dossier parlamentari d'aquesta Llei: hem estudiat el projecte de llei, les esmenes que cada grup va presentar, cada grup del qual també estan emparentats, en major o menor grau, els grups d'aquesta Cambra, i també hem estudiat amb atenció i llegit amb atenció tot el que es va dir al *Diari de Sessions* de la Comissió de Justícia i Interior, del Congrés dels Diputats, que en seu legislativa plena va aprovar aquesta Llei en data del maig de l'any passat.

I he pogut comprovar, senyores i senyors diputats, que aquesta Llei va ser una Llei que va aconseguir un ampli consens d'aquella Cambra, un ampli consens polític en aquella Cambra. Concretament, i pel que fa a Convergència i Unió, va

veure gairebé assumides la majoria de les esmenes que havia fet. El senyor Sedó i Marsal així ho expressa i ho agraeix en el mateix *Diari de Sessions*, i permeti'm que faci lectura d'alguns paràgrafs molt concrets. Pàgina 9953, *Diari de Sessions* de la Comissió de Justícia i Interior: «Voy a ser reiterativo, al igual que mis compañeros, en cuanto a la satisfacción por el trabajo que ha realizado la Ponencia (...) Me he incorporado a un grupo de trabajo que ha destacado muchísimo, no sólo por su receptividad, sino por su capacidad de diálogo.» Més avall, a la pàgina 9992, diu el mateix, senyor diputat de Minoria Catalana: «Quiero volver a dar las gracias por la receptividad del Grupo Socialista respecto a muchas de nuestras enmiendas».

Pel que fa al Grup del CDS, pràcticament va presentar molt poques esmenes, i igual que el Grup Popular —que sí que en va presentar—, cap, cap feia referència al contingut de les competències de les comunitats autònomes; cap, ni una, i pel resultat de les votacions, veurem com hi va haver votacions unànimes, senyores i senyors diputats, unànimes a tota aquesta colla d'articles que avui volem presentar recurs d'inconstitucionalitat, llevat del 16.3, al qual em referiré, perquè també cal que el comentem.

Però aquest consens, certament no evita que en el Parlament de Catalunya el Grup Socialista i vostès, també dels altres grups parlamentaris, hagin de fer una lectura curosa d'aquesta Llei per tal de defensar les nostres competències, en aquest cas d'execució: és el nostre deure i és la nostra obligació, i així ho haurem de fer. Però això no vol dir —i això va per vostè, senyor Camps— prejutjar que la voluntat de la legislació estatal ha estat la de reduir les competències autonòmiques; això no s'hi val, això és prejutjar una voluntat que en aquest cas no ha existit. Jo penso que vostès poden convenir amb mi que moltes vegades el legislador, quan està legislant per a tot l'Estat, està fent una lectura que, tot i volent defensar i volent respectar les competències de cadascú, de cada una de les comunitats autònomes, fa una lectura de vegades que es concreta amb unes redaccions no prou precises quant al respecte puntual i concret de totes aquelles competències que tenim cada una de les autonomies que formen l'Estat espanyol.

Jo penso sincerament que és el que ha passat en aquesta Llei, ni més ni menys que això: ha passat això. Així s'entén que el Grup de Convergència vagi veure assumides quasi totes les esmenes; així s'entén que en aquesta Llei pràcticament tothom va votar a favor dels articles que avui estem portant a recurs d'inconstitucionalitat; així s'entén, ni més ni menys, aquest clima de col·laboració i aquesta voluntat que hi va haver de tots els grups de no voler lesionar cap d'aquestes competències. Això ho dic perquè aquí hi ha hagut grups concrets que han fet una espècie de judici d'intencions al legislador estatal quant a aquesta Llei, i això no és legítim fer-ho, quan vostès poden llegir en el *Diari de Sessions* el que va passar amb aquesta Llei.

És cert, és cert que només en un aspecte, l'article 16.3, el Grup de Convergència va presentar una esmena; per a la resta, van votar a favor de tots els articles a què avui anem a presentar recurs, i, per descomptat, la resta de grups de la Cambra també van votar a favor de tots, i d'aquest 16.3 van votar a favor de l'esmena que feia Convergència. El Grup d'Iniciativa per Catalunya, millor dit, allà és Izquierda Unida, no va presentar cap esmena a aquesta Llei, cap esmena, senyor Diputat, i per tant,

també, voldria que fes atenció a l'hora de prejutjar voluntats, jo també podria prejutjar en aquest cas voluntats de diputats d'aquella Cambra de passar, en tot cas, d'una Llei com aquesta en el si d'aquella Comissió.

Certament que Convergència va presentar una esmena alternativa a l'article 16.3, però estic convençut que l'esmena que presentava, tot i que ja ha estat acceptada, tal com hauria quedat redactat aquest article el Consell Consultiu hauria trobat també elements que podrien perfectament considerar-se que podien atemptar contra la nostra competència en aquesta matèria, n'estic convençut, malgrat aquella esmena en concret que presentava el Grup de Convergència.

Per tant, senyores i senyors diputats, dit això, amb to del tot cordial, penso que no es pot fer judici d'intencions en aquest sentit. Penso que el que va passar va ser, escaridament, això, i nosaltres complim el nostre deure, aleshores, quan fem aquí una lectura des d'unes altres competències, però això no vol dir prejutjar intencions del legislador estatal, almenys jo penso que això no hauria de ser.

Per tant, el Grup Socialista donarà suport a la presentació del recurs a l'article 16.3, perquè coincidim amb el Dictamen del Consell Consultiu que aquesta redacció no defensa la llibertat que té cada ciutadà del nostre país a dirigir-se a l'Administració en la llengua que vulgui de les dues oficials, per tant, estem d'acord amb aquesta presentació, certament, però, en canvi, no votarem a favor de la presentació del recurs als articles que van després, perquè entenem que el mateix desplegament reglamentari que es pugui fer d'aquests articles a través del reglament que disposa la Disposició Final Tercera pot permetre resoldre aquells elements d'inconstitucionalitat que avui hi veu el nostre Consell Consultiu.

Per això, i concretant, senyores i senyors diputats, votarem a favor de la interposició del recurs pel que fa a l'article 16.3 i, en canvi, ens abstindrem pel que fa a la resta dels articles.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Gràcies, senyor Santiago Riera. Procedirem a la votació. (*Ll. Sr. Camps i Rovira demana per parlar.*) Vol intervenir en un segon torn? Té cinc minuts, senyor Camps.

El Sr. CAMPS I ROVIRA : Per al·lusions en el seu moment, voldria demanar la paraula, si m'ho permet.

El Sr. PRESIDENT : Bé, però com que tindrà l'oportunitat de consumir un torn...

El Sr. CAMPS I ROVIRA : Gràcies.

El Sr. PRESIDENT : Si li cedeix l'orador seu, eh? (*Ll. Sr. Camps i Vallejo demana per parlar.*) D'acord.

El Sr. CAMPS I VALLEJO : Moltes gràcies, senyor President. Jo no era pas per al·lusions, encara que puc haver estat al·ludit i explícitament mencionat, sinó en ús del torn que correspon al Grup de Convergència i Unió.

Nosaltres, en el tractament d'aquest possible recurs al Tribunal Constitucional, creiem que —com ja he expressat anteriorment— hi ha dos blocs. Un és el bloc lingüístic, en el qual comprovem que hi ha una coincidència important, coincidència que ens satisfà enormement perquè en els temes de llengua catalana, de normalització lingüística, hi ha hagut tradicionalment una gran unanimitat en aquesta Cambra, i nosaltres creiem que és bo que aquesta unanimitat es mantingui i que perduri perquè, malauradament, la normalització lingüísti-

ca no està pas encara aconseguida, i aquesta coincidència de tots dóna un valor moral enorme als acords d'aquesta Cambra.

Amb tot, jo no em puc estar de dir que el Grup de Convergència i Unió al Congrés dels Diputats i en el Senat va fer una esmena amb la qual ja plantejava aquest tema, i aquesta esmena la va defensar en l'un i en l'altre lloc i va ser refusada, i per això va anar al Senat, perquè va ser refusada primer en el Congrés dels Diputats. I aquí és present, precisament, el senador que en nom de Convergència i Unió va defensar aquest tema en el Senat, i jo em permeto, amb el seu permís, de llegir algunes de les paraules que va dir en el Senat, en castellà, tal com està prescrit, de moment, l'ús d'idiomes en el Senat. I diu : «La enmienda», es refereix a l'article 16.3, «persigue dar un tratamiento adecuado a la pluralidad lingüística. Sencillamente, se trata de la enmienda 78 al artículo 16, que se refiere a los requisitos y contenidos de la solicitud de marca, cuando dice en su punto tercero : “en las comunidades autónomas donde existe también otra lengua...”», etcètera, el text que vostès coneixen, «vemos que esto no es más que algo testimonial. Pretendemos la supresión de las palabras “además del castellano”, porque esta es la realidad legal en el territorio de Cataluña, concretamente, y de otras comunidades autónomas». Hi insisteixo, això són paraules del senyor Vendrell, aquí present.

És a dir, que la defensa del tema lingüístic la vam fer en les dues cambres, i, per tant, no seria vàlid dir que és ara que ens en recordem.

D'altra banda, estem plens, estem plens d'acords, en aquesta casa, doncs, que algun grup ha votat una cosa allà i aquí una altra. Nosaltres pensem que sempre és bo rectificar per millorar. El que passa és que alguns grups estan en una circumstància especialment més complicada, perquè no solament han votat el projecte de llei, sinó que és que estan en el govern que ha elaborat aquest projecte de llei, i, per tant, la seva responsabilitat és molt superior, és extraordinàriament superior. I no solament han elaborat el projecte de llei, sinó que és que han refusat les esmenes que corregien el que ara aquí intentem arreglar.

Pel que fa a la primera part, el tema de competències. Bé, que hauríem ja d'haver fet més coses..., escolti'm, nosaltres no pretenem barrar el pas a ningú. Qualsevol iniciativa per arreglar lleis que ja són a Madrid, hi estem d'acord. És més, totes les iniciatives per millorar, per modificar lleis vigents a les Corts Generals que ha tingut aquesta Cambra, recordin que a l'anterior legislatura totes les proposicions de llei que vam anar a defensar, totes van ser refusades per la majoria que hi ha a Madrid. I en el que va de legislatura, alguns dels aquí presents hi són i jo mateix hi he participat, hem vist com eren refusades coses. Per tant, em fa l'efecte que no se'ns hauria d'acusar d'això tan alegrement.

Bé, per totes aquestes raons, el nostre Grup creu que s'ha de fer el recurs a tot l'articulat mencionat al principi, perquè, fins i tot en la hipòtesi que nosaltres aconseguíssim la normalització lingüística del català, si s'anés buidant de competències, encara que només fossin les simples d'execució del nostre Estatut, aquest quedaria buit de contingut : tindríem el català molt bé, però no tindríem una autonomia política, en tot cas seria una autonomia lingüística, i això per a nosaltres és absolutament insuficient i no és el que diu l'Estatut de Catalunya ni

és el que creiem que va votar el poble de Catalunya.

Moltes gràcies, senyories; moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Gràcies, senyor Camps. (*Ll. Sr. Curto demana per parlar.*) Sí, el senyor Curto...

El Sr. CURTO : Senyor President, en virtut de l'article 65.1, per al·lusions, encara que est article contempla al·lusions directes al diputat, com que hi ha hagut una al·lusió al nostre Grup parlamentari en relació amb el grup parlamentari a Madrid, voldríem fer una intervenció molt breu si la Presidència ho autoritza.

El Sr. PRESIDENT : Li dono la intervenció com a segon torn, no com a al·lusions, perquè no són al·lusions tècnica-ment, eh?

El Sr. CURTO : Gràcies, senyor President. Molt breument, per a una precisió molt cordial al Diputat senyor Riera. No diem que res ens importa del que fa el nostre partit a Madrid, no diem això, però el que sí que volem manifestar és que nosaltres fem política a Catalunya, en defensa del que considerem los interessos fundamentals de Catalunya respecte a lo nostre Estatut.

En qualsevol cas, si lo posicionament del nostre Diputat ha servit per rectificar possibles despropòsits del nostre Grup a Madrid, valgui com a bo lo vot favorable que hem donat a esta proposta de resolució.

El Sr. PRESIDENT : Gràcies, senyor Curto. (*Ll. Sr. Fuentes demana per parlar.*) El senyor Roc Fuentes? No per al·lusions, eh?, per al segon torn.

El Sr. FUENTES : Per al que m'autoritzi la Presidència. (*Ri-alles.*) Moltes gràcies, senyor President.

Jo haig de dir, per començar, que m'ha sorprès bastant l'afirmació que ha fet el senyor Riera en relació amb les esmenes que no va presentar Izquierda Unida. I dic que m'ha sorprès perquè, com és públic i notori, Iniciativa per Catalunya és una formació política catalana i que, naturalment, amb independència de les millors o pitjors relacions que tinguem amb Izquierda Unida, en qualsevol cas no hi ha dubte que no són relacions subordinades, i, possiblement, el senyor Riera s'ha deixat portar pel pensament de les seves pròpies relacions amb el Partit Socialista Obrer Espanyol. (*Rialles.*)

Dit això, haig d'assenyalar que, com és públic i notori també, i consta en les actes, en el *Diari de Sessions* del Senat, per part d'aquest senador s'ha donat suport a les iniciatives que s'han plantejat per a la utilització de tots els idiomes de l'Estat en el Senat. La nostra actitud, d'Iniciativa per Catalunya, aquí i allà, ha estat sempre de defensa de l'autonomia consegüentment des de l'esquerra, des de les nostres posicions progressistes, i que, pel que fa referència concretament a aquesta Llei, no hi ha dubte que al Senat no es van poder presentar esmenes per aquest Senador, perquè quan em vaig incorporar ja havia passat el termini de presentació d'esmenes, però sí que és cert, i consta també a les actes, que vaig donar suport a les esmenes que havia presentat Convergència i Unió en aquest sentit i les vaig votar també favorablement. Per tant, la nostra actitud allà

i aquí ha estat coherent, amb aquest o amb els altres casos, de defensa de l'autonomia de Catalunya des de les nostres posicions.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT : Gràcies, senyor Roc Fuentes. (*Pausa.*) El senyor Riera.

El Sr. RIERA I OLIVÉ : No, molt breument, és que penso que aquí el que jo he expressat —i és el que volia expressar, no és més ni menys que això— no és el paper i el que ha de fer cada grup parlamentari aquí, penso que tots estem en el nostre paper i ho hem de fer i la nostra posició és aquesta; el que passa és que m'ha dolgut, evidentment, que hi ha hagut manifestacions aquí de grups parlamentaris —cito el senyor Camps, per no repetir— de prejudicar la voluntat lesiva, contra la nostra autonomia, del legislador estatal, quan tots els articles que avui anem a fer recurs, llevat del 16.3, varen ser també votats favorablement pel grup de Minoria Catalana a Madrid. Penso que aquest és el tema bàsic d'aquesta qüestió. Jo perfectament celebro la posició de cada grup en aquesta Cambra, el que dic és que les afirmacions de prejudicament a mi em podrien fer arribar a prejudicar que el grup de la Minoria Catalana a Madrid, amb la seva actitud de votar a favor aquests articles que avui hi posem recurs, no tenien prou atenció a les nostres competències, o que Izquierda Unida —malgrat l'emparentament, llunyà o proper, que hi tingui Iniciativa—, en no presentar esmenes, és que no l'importava aquesta Llei com acabés per als nostres efectes autonòmics. Per tant, com que això no ho vull fer i penso que no ho haig de fer, l'únic que demanava és que els altres grups tampoc ho podien fer, perquè aquí estem fent tots el que hem de fer, que és defensar que la Llei, la que sigui, que afecta Catalunya, sigui rigorosa en l'atenció a les nostres competències.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Moltes gràcies, senyor Riera. Escau entrar en el capítol de votacions, i ho dic en plural perquè hi ha hagut petició de doble votació.

En primer lloc, votarem la interposició del recurs contra l'article 16.3.

Vots a favor?

Ha quedat aprovat per unanimitat.

Contra els altres articles que es mencionen en el punt únic de l'ordre del dia.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

El resultat de la votació són 88 vots a favor, cap en contra i 7 abstencions.

Com es pot veure pel resultat d'aquesta votació, existeix la majoria absoluta sense cap mena de dubte, en aquesta i en l'anterior.

S'aixeca la sessió.

(*Són dos quarts de dues del migdia i quatre minuts.*)

SESSIÓ PLENÀRIA NÚM. 21

La sessió s'obre a dos quarts de cinc de la tarda i quatre minuts. Presideix el M. H. Sr. President del Parlament, acompanyat de l'I. Sr. Vice-president Primer, i de l'I. Sr. Secretari Quart. La Mesa és assistida per l'Oficial Major i els lletrats Sr. Pau i Sr. Vintó.

Al banc del Govern seuen els H. Srs. Consellers de Governació, de Cultura, de Política Territorial i Obres Públiques, i de Comerç, Consum i Turisme.

Ordre del dia

1. *Preguntes amb resposta oral.*
2. *Debat i votació del Dictamen de la Comissió d'Organització i Administració de la Generalitat i Govern Local sobre el Projecte de Llei de Creació de l'Institut Català d'Estudis Mediterranis i de les esmenes i els vots particulars reservats per a defensar en el Ple.*
3. *Debat i votació del Dictamen de la Comissió d'Indústria, Energia, Comerç i Turisme sobre el Projecte de Llei sobre Centres Recreatius Turístics i de les esmenes reservades per a defensar en el Ple.*
4. *Presa en consideració de la Proposició de Llei de Competències per a l'Aprovació de Plans Urbanístics.*
5. *Proposta de Constitució d'una Comissió de Seguiment Catalunya-CEE.*
6. *Proposta de Constitució d'una Comissió d'Estudi sobre la Problemàtica de la SIDA.*
7. *Interpellació al Consell Executiu, tramitada pel procediment d'urgència, sobre els recents brots de racisme a Catalunya.*
8. *Interpellació al Consell Executiu sobre la política general de circumvallació en les grans àrees urbanes.*
9. *Interpellació al Consell Executiu sobre la política general de contractacions amb empreses consultores o de serveis.*
10. *Interpellació al Consell Executiu sobre l'aplicació de la Llei d'Alta Muntanya.*
11. *Interpellació al Consell Executiu sobre l'aplicació de la Llei Forestal.*
12. *Interpellació al Consell Executiu sobre la política general de finançament sanitari.*
13. *Interpellació al Consell Executiu sobre la política general d'assistència sanitària.*
14. *Interpellació al Consell Executiu sobre la política d'embarcaments del Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca.*
15. *Interpellació al Consell Executiu sobre l'impuls del Consell Assessor de la Comissió Interdepartamental de la Dona.*
16. *Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre els criteris en matèria d'esport de cara als Jocs Olímpics de Barcelona.*

El Sr. PRESIDENT : Comença la sessió.

D'acord amb l'article 37.2 del Reglament es comunica la constitució de la Comissió d'Estudis sobre la Igualtat d'Oportunitats Home-Dona. Ha estat designada Presidenta la Il·lustre senyora Trinitat Neras i Plaja, i ha estat elegida Vice-presidenta la Il·lustre senyora Dolors Torrent i Rius, i com a Secretària la Il·lustre senyora Maria Gràcia Bosch i Agustí.

Modificació de l'ordre del dia

Abans d'entrar a l'ordre del dia, aquesta Presidència propo-

sa, d'acord amb l'article 64.2 del Reglament, l'alteració de l'ordre del dia amb la supressió del punt número 13, que és la interpellació al Consell Executiu sobre la política general d'assistència sanitària, que havien de formular els diputats il·lustres senyors Daniel Font i Xavier Guitart, del Grup Socialista. Tot acollint la petició dels il·lustres diputats interpellants de posposar-la per a un proper ple; hi ha la conformitat de l'Honorable Conseller; hi ha assentiment respecte a aquesta modificació. Passem... (L'I. Sr. Clotas demana per parlar.) Sí?

El Sr. CLOTAS : Perdoni, podria tornar a donar lectura al que ens acaba de comunicar, és que em fa l'efecte que podria haver-hi un error...

El Sr. PRESIDENT : La número 13, la nota que... (Remor de veus.) Bé, doncs hi havia un error, i és la 14. O sigui, tot el que he dit val quant a la interpellació número 14.

Preguntes

Preguntes amb resposta oral. D'acord amb l'article 133.5 del Reglament, ha estat dreçada la llista ordenada de les preguntes que s'han presentat per respondre oralment en el Ple, i també els noms dels qui les han formulades. Aquesta llista ha estat distribuïda a les il·lustres senyores diputades i als il·lustres senyors diputats, per la qual cosa prego que se m'eximeixi de la seva lectura. Haig de fer avinent que les preguntes números 1, 9 i 12 han estat posposades a sol·licitud del Govern, i la número 7 ha estat posposada a sol·licitud del formulant de la pregunta, amb la conformitat del respectiu Conseller.

Per consegüent, comencem per la pregunta número 2, que formula la Diputada Il·lustríssima senyora Rosa Martí i Conill, del Grup Socialista.

*Pregunta al Consell Executiu sobre
les obres de sanejament
previstes en el «sistema Parets»*

La Sra. MARTÍ i CONILL : Moltes gràcies, senyor President. Els aiguats del passat dia 12 de novembre varen afectar considerablement les obres del col·lector del sistema Parets i la Llagosta que s'estaven executant.

Per tal de conèixer quines són les previsions del Consell Executiu, formulo la següent pregunta : quines mesures i quin calendari aplicarà la Direcció General d'Obres Hidràuliques per reparar i acabar les obres de sanejament previstes en els anomenats «sistemes».

El Sr. PRESIDENT : Moltes gràcies, senyora Martí. L'Honorable Conseller senyor Molins té la paraula.

El Sr. CONSELLER DE POLÍTICA TERRITORIAL I OBRES PÚBLIQUES (Joaquim Molins) : Gràcies, senyor President. Les obres de sanejament del sistema pel qual s'interessa la Il·lustre senyora Diputada era previst finalitzar-les el setembre de 1989, i així varen ser contractades per imports globals de 756 milions de pessetes, pel que fa a les canonades corresponents a la depuradora de Montornès, i 786 milions de pessetes pel que fa a les corresponents al subsistema de la depuradora de la Llagosta. Aquestes obres s'han vist afectades —com diu la Il·lustre Diputada en la seva pregunta— pels aiguats del passat novembre, que obligaran a reforçar la protecció de les obres i, potser, fins i tot, a modificar en part el traçat

previst. Això significarà un retard de dos, tres mesos en l'acabament de les obres, el termini d'execució de les quals, per tant, serà el gener de 1990, llevat òbviament, d'esdeveniments imprevistos.

El Sr. PRESIDENT : Gràcies, senyor Conseller. La senyora Martí vol fer rèplica?

La Sra. MARTÍ I CONILL : Sí, sí. Moltes gràcies, senyor President. Estem molt preocupats per diferents raons que tot seguit li indicaré i crec, sense ànim de polèmica, que caldria reflexionar seriosament. Els tècnics d'alguns ajuntaments ja varen apuntar, abans d'aprovar els projectes, que fer passar els col·lectors pel llit del riu era un error. Ha de reconèixer per tant, senyor Conseller, que els projectes són tècnicament defectuosos. Els desperfectes de les obres són un factor més que endarrerirà el compliment del Pla de sanejament de la zona 5, que s'havia d'haver acabat l'any 88 —encara que vostè m'acaba de dir que l'adjudicació tenia com a termini el 89—, però el Pla preveia que s'havien d'haver acabat el 88. No ens digui, senyor Conseller, que això no endarrerirà gaire el Pla, dos o tres mesos com acaba de dir, ni tampoc —perquè és possible que m'ho digui, no m'ho ha dit, però m'ho dirà segurament— que no s'hi val a dir —perquè després no tindrè possibilitat de rèplica— que hi ha alguns ajuntaments que no han cedit o no han gestionat la cessió dels terrenys per ubicar les possibles depuradores, que això, evidentment, he dit que possiblement m'ho dirà però és que ha escrit una carta el Consorci per a la defensa del Besòs, on ja ho ha posat de manifest perquè això no serà veritat perquè els ajuntaments de Granollers i de la Garriga fa ja molt de temps que han fet les gestions corresponents, i resten pendents els pagaments per part de la Junta de Sanejament dels terrenys als propietaris. En sanejament, senyor Molins, no em negarà, no em negarà que té recursos i competències i tenint totes dues coses, no compleixen el seu propi Pla; no el pla d'una altra administració, i quan semblava que es començava a treballar, arriben les riuades i tornem-hi que no ha estat res.

El Govern de la Generalitat pensem que, en aquest cas, hauria d'explicar als ciutadans de la zona 5, en pessetes, què representen aquests desperfectes i potser també es podria fer amb anuncis de pàgina als diaris que, en lloc de dir «aigües netes», digués «aigües netes, encara no». Les obres no totalment executades però sí adjudicades tenen un import —com acaba de dir-ho abans el Conseller— de 1.500 milions de pessetes, i nosaltres ens preguntem : ¿qui pagarà l'obra que s'ha emportat el riu : els tècnics que van redactar el projecte, l'empresa adjudicatòria o bé els ciutadans de la zona 5? Em temo molt que seran els ciutadans de la zona 5, i si ho han de pagar els ciutadans de la zona 5, el Govern de la Generalitat els deu informació transparent. Per exemple, es podria dir en algun anunci : som 6 milions i tenim els rius bruts per tal i tal raó...

El Sr. PRESIDENT : Se li ha acabat el temps, eh?

La Sra. MARTÍ I CONILL : Bé, doncs, molt bé. Gràcies, President.

El Sr. PRESIDENT : L'Honorable Conseller té la paraula.

El Sr. CONSELLER DE POLÍTICA TERRITORIAL I OBRES PÚBLIQUES : Bé, primera, tècnicament, Il·lustre senyora Diputada, no és cert el que diu. Les canonades han d'anar pels rius i és per on van gairebé sempre; fent l'obra la Generalitat, la faci l'ens metropolità, la faci qui la faci, perquè

és pel lloc on ha de passar, amb tot el respecte pels tècnics municipals, en aquest cas en tinc molt més pels de la Direcció General d'Obres Hidràuliques. Per tant, en cap cas és un error fer passar les canonades per la llera del riu, que és pel lloc lògic per on han de passar.

Segonament : certament li haig de dir el que vostè mateixa esmentava. Aquestes canonades només tenen sentit per anar a portar l'aigua bruta a les depuradores, depuradores les quals per fer-se necessiten ser lliurats els terrenys pels ajuntaments respectius, i ja que ho diu, és cert que aquesta previsió encara no és possible, perquè els ajuntaments afectats, els del sistema de Parets —no té res a veure amb Granollers ni la Garriga—, els ajuntaments afectats no han pogut —i fixi's que li dic : no han pogut, no dic pas que no hagin volgut— fer aquest lliurament de terrenys. Per tant, les canonades i els aiguats no retardaran la posada en marxa d'aquest sistema; les canonades estaran acabades molt abans que ho estiguin les depuradores, que, per no retardar l'obra, haurien de poder ser començades cap al mes d'abril d'enguany, i que molt probablement, no podran ser endegades perquè no estan els terrenys a disposició.

Quant a l'increment de cost de les obres, aquestes estaven assegurades per la mateixa empresa constructora i, per tant, el sobrecost, molt probablement caldrà veure al final quines són de millora de l'obra i quines són degudes als aiguats, les que siguin degudes als aiguats seran sufragades, òbviament, pel contractista sobre la base de l'assegurança que tot contractista ha d'agafar quan contracta obres amb l'Administració pública.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Gràcies, Honorable Conseller. Abans de passar a la següent pregunta, i vetllant pel prestigi de la Presidència, haig de fer constar a les il·lustres senyores diputades i als il·lustres senyors diputats que l'error que havia sofert sobre el punt número 13 o 14 de l'ordre del dia ha estat motivat perquè a l'escrit del Grup es menciona el punt número 13 de l'ordre del dia, i aquest ha estat el motiu. Gràcies. *(Remor de veus i rialles.)*

El Sr. CLOTAS : Gràcies, senyor President, perquè això aclareix... En tot cas, segurament no és el Grup el que adreça l'escrit, deu ser el diputat... *(Rialles.)*

El Sr. PRESIDENT : Pren nota la Mesa que aquest Diputat deu tenir llibertat de vot. *(Rialles.)*

Passem a la pregunta número 3, que formula també la Il·lustre Diputada senyora Rosa Martí.

*Pregunta al Consell Executiu sobre
les obres dels accessos al circuit
de velocitat de Catalunya*

La Sra. MARTÍ I CONILL : Moltes gràcies, senyor President. El circuit de velocitat de Catalunya, que properament es construirà al Vallès Oriental, necessita uns accessos adequats que convé que es portin a terme al més aviat possible. Per tal de conèixer quines són les previsions del Consell Executiu, formulo la pregunta següent : quan s'executaran les obres del tram de la interpolar que va de l'enllaç de Parets, de la Nacional 152, fins a la sortida de l'A-7, a Granollers, i que ha de donar accés al circuit de velocitat de Catalunya?

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT : L'Honorable Conseller senyor Molins

té la paraula.

El Sr. CONSELLER DE POLÍTICA TERRITORIAL I OBRES PÚBLIQUES : Gràcies, senyor President. De tot el tram de l'anomenada via interpolar pel qual s'interessa la Il·lustre senyora Diputada, la Generalitat només té competències pel que fa al tram que, començant a l'enllaç de Parets amb la Nacional-152, arriba fins a la carretera comarcal BV-5003, de Montmeló a Granollers, tram aquest, per altra banda, tot ell completament nou. La Direcció General de Carreteres ha redactat ja un estudi de traçat —que coneix la Il·lustre Diputada—, i ha valorat el projecte en 350 milions de pessetes. Aquest projecte serà objecte d'immediata informació pública i inici posterior del tràmit d'expropiacions; és propòsit del Govern treure l'obra a licitació immediatament després, per tal d'aconseguir la seva finalització per tot l'any 1990 o, com a màxim, dins el primer trimestre de 1991.

El Sr. PRESIDENT : Gràcies, senyor Conseller. La Il·lustre Diputada senyora Rosa Martí pot fer rèplica.

La Sra. MARTÍ I CONILL : Sí, moltes gràcies, senyor President. És important conèixer que les previsions del Consell Executiu són de poder acabar l'obra dins l'any 1990. Els accessos del circuit de velocitat són un tot que no voldria que es minimitzés per la seva part reduint la pregunta al punt d'enllaç amb la Nacional 152, avui encara no resolt malgrat que existeixen diverses propostes. La meua pregunta va més enllà i va adreçada per tal que la Direcció General de Carreteres acompleixi, acompleixi i executi el projecte aquest que abans anomenava el senyor Molins, de tots conegut. És convenient que el Consell Executiu doni una resposta al més clara possible, i torno a recordar que aquesta Cambra va presentar una Proposició no de Llei en la qual, aquest Parlament, l'octubre del 84, demanava que el Consell Executiu impulsés la creació del circuit de velocitat de Catalunya.

Li recordo, senyor Conseller, que és molt convenient —malgrat que vostè m'ha dit que les obres acabaran l'any 1990, però nosaltres estem molt preocupats perquè en el Pressupost d'aquest any no hi figura cap quantitat— conèixer amb més exactitud les dotacions pressupostàries que tindrà aquesta obra, perquè un diputat del seu Grup, el senyor Coll i Bertran, va respondre a una esmena del nostre Grup, als Pressupostos, respecte al mateix tema, que no era clar, que no era clar —i això ens va preocupar molt— que els accessos dels circuits s'hagin de fer amb els pressupostos de la Direcció General de Carreteres. Avui sembla que el senyor Conseller, l'Honorable Conseller, ho ha aclarit per a tranquil·litat de tots. Aquesta esmena que nosaltres vàrem presentar sol·licitava la inclusió d'una partida de 40 milions de pessetes per tal que es garantís l'execució de les obres en una partida concreta del Pressupost, esmena que va ser rebutjada, i m'agradaria que el senyor Conseller tingués això molt en compte. Aquest mateix Diputat va dir que aquest és un tema del consorci creat per al circuit; per tant, aquí existeix una petita contradicció respecte al que va esmentar al seu dia el senyor Diputat i el que ara ha dit l'Honorable Conseller. De totes maneres, la resposta és satisfactòria i esperem tots que l'any 1990 estiguin executades les obres dels accessos al circuit de velocitat de Catalunya.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT : L'Honorable Conseller vol contrareplicar?

El Sr. CONSELLER DE POLÍTICA TERRITORIAL I OBRES PÚBLIQUES : Sí, gràcies, senyor President. Bé, com he dit —i torno a llegir aquest paràgraf, perquè pot haver estat mal interpretat per la Il·lustre senyora Diputada—, he dit : «és propòsit del Govern» —no he dit d'aquest Conseller— «treure l'obra a licitació immediatament després, per tal d'aconseguir la seva finalització per tot l'any 1990, màxim primer trimestre del 1991». Per tant, les deduccions respecte a si això anirà als pressupostos de la Direcció General de Carreteres, etcètera, són absolutament gratuïtes, per part de la senyora Diputada. És a dir, en qualsevol cas, que quedi clar que no he estat jo qui ho ha dit. És, això sí, senyor President —que em penso que era l'interès fonamental de la pregunta de la Il·lustre Diputada—, que aquest circuit pel qual certament té interès el Govern de la Generalitat, pugui ser obert a la competició i, per tant, amb els seus accessos acabats, per, com li deia, com a màxim..., dintre del 1990, com a màxim el primer trimestre del 1991.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Moltes gràcies, senyor Conseller. La pregunta número 4 la formulen els Diputats senyors Xavier Soto i Manuel Nadal. Té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Nadal.

*Preguntes al Consell Executiu sobre
l'ingrés de les entitats d'arxius
de la Generalitat al Consell
Internacional d'Arxius (CIA/ICA)
i sobre la no-assistència de cap
responsable del Servei d'Arxius
a l'Onzè Congrés Internacional d'Arxius*

El Sr. MANUEL NADAL : Si el senyor President em permet, formularé conjuntament les dues preguntes i també acumularé el temps.

El Sr. PRESIDENT : 4 i 5?

El Sr. MANUEL NADAL : Sí, sí. El passat mes d'agost es va celebrar a París l'Onzè Congrés del Consell Internacional d'Arxius —el CIA o la CIA. Aquest Congrés tractava dels nous arxius i va tenir un èxit important d'assistència i de resolucions; va haver-hi més de mil cinc-cents arxivers assistents, que representaven més de cent onze països; d'aquests, n'hi havia més de cent quaranta-quatre de l'Estat espanyol i uns quaranta de Catalunya. Malgrat la importància del Congrés, no hi havia representació oficial dels Serveis d'Arxius de la Generalitat.

Aquest Congrés, he dit, estava organitzat per la CIA, organisme internacional, Consell Internacional d'Arxius, fundat l'any 1950, que funciona sota els auspicis de la UNESCO i que té com a finalitat la de vetllar pel manteniment del patrimoni històric, del patrimoni escrit, fonamentalment, i en aquests moments, amb les noves tecnologies, cal vetllar per tot el tema de manteniment de documentació escrita o enregistrada amb diferents mètodes. Bé, aquesta associació resulta que té cinc categories de membres : la categoria A, formada per administracions i institucions nacionals d'arxiu —a la qual hi ha la Direcció Nacional d'Arxius de l'Estat espanyol—, però no hi havia, fins ara, representació de l'Administració catalana —val a dir que, en aquesta categoria, els països federals hi tenen diversos

representants l'Alemanya Federal, per exemple, hi té tretze representants, que corresponen als diversos «lands» d'aquell Estat—; la categoria B, associacions professionals, i aquí sí que hi ha l'Asociación Nacional de Archiveros i l'Associació d'Arxius de Catalunya; la categoria C respon a institucions d'arxius regionals, locals i privades —en aquest cas, hi ha arxius municipals catalans—; la D, membres individuals, i la E, membres d'honor.

Les dues preguntes fan referència al mateix tema, és a dir, atesa la voluntat de projecció internacional que tenim els catalans, de millorar la nostra presència en els diversos fors internacionals, és una mica incomprensible que en el Congrés de París, que la seva importància va ser fonamental —fins i tot el President Mitterrand va anar a fer el discurs d'inauguració, i va fer un discurs sobre la importància dels documents històrics, basant-se en el fet que sempre diem al nostre país que qui perd els orígens perd la identitat : per tant, és important el tema d'arxius—, no hi havia aquesta presència de la nostra màxima institució, o almenys del Servei d'Arxius de la nostra institució, ni en el Congrés ni, en aquell moment, repeteixo, en la categoria A dels representants de la CIA.

Espero que amb el temps transcorregut des del mes d'agost fins avui, quasi mig any, s'hagin iniciat els passos per solucionar aquest error i que Catalunya tingui aquella presència que el seu interès pels documents arxivístics mereix. Per això formulem dues preguntes, que són : quins són els motius que van fer que no hi hagués el responsable del Servei d'Arxius del Departament de Cultura de la Generalitat en el Congrés de París, i si es pensa demanar l'ingrés dels Serveis d'Arxius de la Generalitat a la CIA.

El Sr. PRESIDENT : Gràcies, senyor Nadal. Té la paraula l'Honorable Conseller senyor Guitart.

El Sr. CONSELLER DE CULTURA (Joan Guitart) : Sí, senyor President. Senyores i senyors diputats, en primer lloc coincideixo amb el senyor Diputat en la importància del Congrés, i coincideixo amb el senyor Diputat en la importància que té, per part de la Generalitat, de formar part precisament de la seva incorporació en el CIA/ICA.

En relació amb la primera pregunta, en la qual ell mateix explica que hi va haver quaranta arxivers de Catalunya, efectivament hi va haver..., les coses no van sortir bé, hi havia prevista l'assistència de diverses persones, de més de nou persones; posteriorment es va decidir que aquesta representació, ateses les característiques de l'època i que alguns hi anaven pel seu compte, es concretés en dues persones, i finalment el que hi va haver va ser que va coincidir el moment d'anar-hi amb la vaga del transport aeri que en aquell moment es presentava a França, i em comuniquen que no va ser possible desplaçar-s'hi per altre procediment. Per tant, la primera pregunta és que efectivament no s'hi va anar, i va ser per incidents ocasionats en relació amb la vaga i per impediments d'altres tipus.

En relació amb la segona pregunta, el que li puc donar la satisfacció és que, efectivament, l'accés a l'organització de la CIA ja ha estat resolta i, amb data de 30 de gener, tinc aquí una carta del senyor Charles Kecskemeti, que n'és el Director Executiu, en la qual proclama la incorporació, segons l'article tercer de l'Estatut del Consell Internacional d'Arxius, i incorpora la Generalitat de Catalunya en la categoria A.

El Sr. PRESIDENT : Gràcies, senyor Conseller. El senyor

Nadal vol fer ús del dret de rèplica?

El Sr. MANUEL NADAL : Molt breument, perquè em penso que és important que finalment Catalunya estigui representada en aquest Consell Internacional d'Arxius. El debat sobre l'arxivística avui dia és un tema que potser pot semblar llunyà al conjunt de la Cambra; pensin vostès, de totes maneres, que les noves formes de normalització de la informació, amb microformes, discs de lectura òptica, suports audiovisuals, suports informàtics, són noves formes que s'han d'incorporar als serveis d'arxivística, són temes d'importància cabdal. Pensin vostès que hi ha països, com països africans, que van fer els seus arxius amb bases de suports informàtics i que s'ha demostrat que tenen una perennitat molt ràpida i s'han quedat pràcticament sense història; per tant, cal tenir presents aquests temes, s'hi ha d'aprofundir, i veritablement el fòrum internacional on es parla d'aquests temes és als congressos que organitza el CIA/ICA, i fins ara hi havia representació a nivell d'arxius municipals, d'arxius locals, l'Associació Catalana d'Arxius, però faltava la representació de la nostra màxima institució a través del seu Servei d'Arxius.

Jo penso que aquesta incorporació, per tant, és important, i esperem que signifiqui una major dedicació del conjunt de la població de Catalunya, d'aquest conjunt de la Cambra —que jo penso que s'ha d'assabentar de la importància del tema— i també del mateix Servei d'Arxivística, que canvia una mica la seva dinàmica cap a una actitud més decidida respecte als temes d'arxius, actitud que fins avui no ha existit.

El Sr. PRESIDENT : Gràcies, senyor Nadal. L'Honorable Conseller... Molt bé, passem ara a la sisena pregunta, que formula l'Illustre Diputat senyor Antoni Siurana, del Grup Socialista.

*Pregunta al Consell Executiu sobre
els motius del cessament del Cap dels
Serveis Territorials de Lleida del
Departament de Política Territorial
i Obres Públiques*

El Sr. SIURANA : Gràcies, senyor President. La pregunta és ben senzilla i ben complexa; és senzilla perquè és simplement interrogar sobre un cessament d'una persona, que és un Cap de Serveis Territorials, que havia accedit a aquest càrrec per concurs i que, sense haver-hi hagut cap canvi del que té previst la Llei —ni canvi de lloc de treball, ni canvi de la composició del lloc de treball, ni circumstància d'expedient administratiu—, és cessat. Nosaltres volem interrogar sobre aquesta qüestió perquè creiem i sempre hem cregut que l'Administració és la peça fonamental de modernitzar el país, i que quan es fan decisions que afecten la neutralitat d'aquesta Administració, la professionalitat d'aquesta Administració, s'ataca —i per això la pregunta és complexa— l'arrel del que és un país modern, el que és una administració moderna. Per això ens agradaria que el senyor Conseller ens expliqués quins motius són els que han propiciat aquest cessament.

El Sr. PRESIDENT : Gràcies, senyor Siurana. L'Honorable Conseller senyor Molins té la paraula.

El Sr. CONSELLER DE POLÍTICA TERRITORIAL I OBRES PÚBLIQUES : Gràcies, senyor President. Evidentment la pregunta és senzilla; la complexitat, senyor Dipu-

tat, la posa vostè, quan fa judicis d'intencions respecte a la neutralitat de la nostra Administració. El dia 28 de novembre, el Director General d'Urbanisme m'escriu com a Conseller demanant el cessament del senyor Òscar Macián, Cap dels Serveis Territorials d'Urbanisme de Tarragona, i el senyor Ramon Morell, Cap dels Serveis Territorials de Lleida —pel qual s'interessa l'Illustre senyor Diputat—, i em diu en l'escrit: «A fi de facilitar el compliment de la Llei de la Funció Pública pel que fa al concurs públic per cobrir les places de caps de servei, convindria procedir al cessament dels senyors Òscar Macián i Sort i Ramon Morell i Rossell, Caps dels Serveis Territorials Tercera i Quarta, respectivament, a fi de poder procedir a la seva ulterior convocatòria». Sobre la base que aquests nomenaments són fets per lliure designació i en funció del que preveu l'article 28 del Decret 25/87, del 15 de gener, pel qual s'aprova el Reglament General de provisió de llocs de treball abans esmentat, vaig signar, sobre la base de la petició del Director General d'Urbanisme, el cessament d'aquests dos funcionaris, un dels quals, el senyor Morell, pel qual s'interessa l'Illustre senyor Diputat.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Conseller. L'Illustre senyor Siurana té la paraula per a rèplica.

El Sr. SIURANA: Bé, gràcies, senyor President. Miri, jo no faig simplement judicis de valor personals, els altres grups crec que també han posat aquesta qüestió; Lleida s'ho pregunta en la seva totalitat; algun altre diputat d'aquest Parlament ha manifestat que era per motius polítics, a la premsa local. Així és com s'ha produït aquest fet. Perquè no em negarà que si aquest era un tràmit burocràtic, un tràmit que facilités cobrir la plaça de nou, el més normal és que s'advertís l'afectat, cosa que és diferent en el cas del senyor Macián que del senyor Morell, perquè el senyor Macián, segons tinc entès ja ho demanava ell, de plegar; en canvi, ni se li fa atenció a una persona que ha treballat nou anys en un càrrec d'aquest tipus, de responsabilitat dintre de Lleida, no se li fa ni l'atenció personal de comunicar-li, i se n'ha d'assabentar pel *Diari Oficial*, ni de l'informe del Director General d'Urbanisme, ni de la decisió del Conseller se li comenta res. Lleida sencera sap que és un motiu polític, i que és, d'alguna manera, una intervenció anòmala dintre del fer de l'Administració neutral que jo demanava, i que jo crec que demanem tots els parlamentaris de Catalunya. Crec que..., senyor Conseller, vostè diu que són judicis de valor meus, però jo crec que està a l'opinió pública que ha estat una decisió sectària.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Siurana. L'Honorable Conseller senyor Molins.

El Sr. CONSELLER DE POLÍTICA TERRITORIAL I OBRES PÚBLIQUES: Bé, em temo, senyor diputat, que portàveu el judici d'intenció prèviament fet i per molt que jo li expliqui no el trauré d'aquesta opinió; és vostè molt lliure de fer-la; estic segur que quan vostè ocupava llocs de govern no li hauria agradat que els altres haguessin fet judicis d'intencions com aquest; i, a aquesta responsabilitat, apello.

El dia 5 de gener, en què jo vaig signar aquest cessament, vaig parlar personalment amb el Director General d'Urbanisme per dir-li: «En funció, sobre la base de la teva proposta, vaig a fer això, parla amb el Director General dels teus serveis,

endavant, jo parlaré amb el Director General dels meus serveis». En aquelles dates, pel que es veu, el *Butlletí* no va massa carregat de feina i això es va publicar el dia 9, cosa que, com vostè sap, no és normal aquesta rapidesa; fins al punt que el Director General d'Urbanisme, jo crec que amb absoluta bona fe, tenia previst, perquè hi havia reunió de la Comissió d'Urbanisme de Lleida, pujar a Lleida i anar a Lleida el mateix dia 9, que és el dia que es publica precisament, i volia parlar-ho personalment perquè creia que era una explicació personal la que es mereixia aquest cap de servei. La casualitat va fer que es publicqués en el *Butlletí* abans no li donés temps a dir-li-ho personalment. Per altra banda, feia prop d'un any que el Director General d'Urbanisme havia comentat aquesta situació amb el mateix cap de servei, que coneixia perfectament aquest fet, no el fet concret del dia que es publicava el seu cessament, però sí la necessitat de proveir aquesta plaça de forma definitiva, precisament perquè no quedi a l'atzar de la decisió ni d'aquest Conseller ni del que vingui darrere meu...

El Sr. PRESIDENT: Se li ha acabat el temps.

El Sr. CONSELLER DE POLÍTICA TERRITORIAL I OBRES PÚBLIQUES: ...ni del Director General actual ni del que vingui darrere.

Gràcies, senyor President.

Pregunta al Consell Executiu sobre un possible conveni de la CCRTV amb el Departament de Cultura amb vista a una subvenció anual per al Canal 33

El Sr. PRESIDENT: La pregunta número 8 la formula l'Illustre Diputat senyor Jaume Sobrequès, del Grup Socialista.

El Sr. SOBREQUÈS: Senyor President, en una conferència feta el dia 11 de gener per l'Honorable Conseller de Cultura, aquest es va referir a la voluntat del seu Departament de fer un conveni amb les televisions —i sóc molt precís perquè hem de mirar de ser justos— en relació amb el tema de donar suport a la difusió cultural a través d'aquest poderós mitjà de comunicació. L'endemà, però, el senyor Joan Granados, Director General de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió, manifestava que ben aviat s'iniciarien les converses perquè la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió i el Departament de Cultura signessin un conveni en la mateixa línia de la que havia manifestat el dia abans —genèricament, s'ha de dir— l'Honorable senyor Conseller.

Aquesta notícia donada pel senyor Granados no va ser mai desmentida per cap portaveu oficial de la Conselleria, amb la qual cosa es posava de relleu la voluntat efectiva, que ja havia anunciat el Conseller genèricament i que havia concretat l'endemà el senyor Granados, que la Conselleria de Cultura faria un conveni de col·laboració, el qual alguns mitjans de comunicació varen xifrar —i això no va ser tampoc mai desmentit— en uns 1.000 milions de pessetes, i no ja, com havia dit el Conseller, amb les televisions, sinó exclusivament amb la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió i, més concretament —deien les informacions no desmentides—, adreçada aquesta quantitat al nou Canal 33, atès que Televisió de Catalunya tenia una mancança en temes culturals.

El motiu de la pregunta és demanar-li a l'Honorable senyor

Conseller si les coses són realment així, perquè nosaltres, que hem pensat sempre que el Canal 33 s'ha de posar en marxa, que ens hem manifestat favorables a aquest canal, creiem que aquest ha de tenir un finançament directe i no un finançament indirecte que, d'alguna manera, podria ser l'esmentat conveni al qual he fet referència.

I per acabar, senyor President, manifestar que nosaltres no som gens contraris que el Departament de Cultura, a través de les televisions de Catalunya, faci aquesta acció de difusió cultural, però, si això és així, creiem i manifestem la voluntat que aquests convenis es facin amb totes les televisions públiques que emeten a Catalunya.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Senyor Sobrequés, lamento comunicar-li que ha consumit el temps de la rèplica, amb escreix.

El Sr. SOBREQUÉS : És exactament el que pretenia, senyor President.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT : D'acord. L'Honorable Conseller senyor Guitart té la paraula.

El Sr. CONSELLER DE CULTURA : Senyor President, senyores i senyors diputats, amb molt de gust respondré, correspondré a la pregunta que m'ha fet l'Il·lustre Diputat senyor Sobrequés.

En primer lloc, a això m'hi vaig referir, efectivament, en aquesta conferència, i m'hi havia referit anteriorment. És a dir, en algunes intervencions públiques, fins i tot en algunes entrevistes que havíem fet, jo havia expressat el desig del Departament, fins i tot abans d'acabar l'any, fins i tot recentment nomenat, que es pogués disposar d'unes partides que permetessin establir un conveni, precisament amb els mitjans audio-visuals o, concretament, la televisió, donada la importància que aquesta tenia i que representava, tant per a la normalització lingüística, com també per a una més gran difusió de la cultura.

Conseqüent amb això, varem incorporar al Pressupost d'enguany dues partides : una al Capítol II, la 229.11, i una altra al Capítol IV, la 451.01, per un import de 450 milions cada una, per tant, totes dues representen 900 milions de pessetes —diguem-ne, la xifra donada de 1.000 milions representa un percentatge superior, però precisament són d'aquestes.

Nosaltres tenim la intenció, per tant, d'establir un conveni i un acord que permetin establir una millor difusió, i alguns programes culturals, i, al mateix temps, que representin un foment per a la producció pròpia amb les televisions. En aquest sentit, nosaltres hem iniciat un estudi sobre el que es podria fer, de quina manera, i fent referència a les relacions que existeixen entre els departaments de cultura i les televisions d'altres països.

Ara per ara, nosaltres, aquesta negociació no l'hem iniciada, ara està en una fase d'estudi de projecte, i el senyor Diputat pot tenir la seguretat que, per part nostra, quan això es produeixi, i quan s'iniciïn les converses o les negociacions, això no representa cap element de no-transparència, sinó que aquest element serà conegut, divulgat i, per tant, convenientment notificat.

Moltes gràcies, senyor President, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT : Gràcies, Honorable Conseller.

*Pregunta al Consell Executiu sobre
l'herència de Salvador Dalí*

Pregunta número 10, que formula l'Il·lustre Diputat senyor Curto, del Grup Popular, sobre l'herència de Salvador Dalí.

El Sr. CURTO : Gràcies, senyor President. En relació amb esta pregunta sobre el testament de Salvador Dalí, tots hem pogut veure que els mitjans de comunicació han estat suficientment explícits com perquè qualsevol ciutadà, des del punt de vista més imparcial, compregui que les converses entre el Ministre de Cultura i el Conseller de Cultura de la Generalitat han estat per les dues parts —i així ho crec i ho manifesto públicament— un model d'equilibri, de sensatesa i d'honestat, i, per consegüent, no es pot dubtar, en principi, de l'eficàcia de la gestió del Conseller de Cultura davant del representant del Govern central. Però existeix un fet que interessa aclarir a est diputat —i suposo que també a la Cambra— relatiu a les declaracions del Conseller de Cultura referents al fet que el Conseller creia que el pintor Dalí havia estat influenciat, la qual cosa equival a dir que algú va exercir predomini o força moral sobre la persona del senyor Dalí. Estes declaracions del Conseller, unides a l'ex-Conseller de Cultura, senyor Max Cahner, que tracta el senyor Salvador Dalí, de «tímid, d'apocat i de covard», i que, en afegir que el testament ha estat subjecte a pressions i a coaccions, nosaltres entenem que són motius suficients, si existeixen les proves documentades corresponents, com per estudiar, des del Govern de la Generalitat, la possibilitat de recórrer contra el testament en defensa del que tots considerem patrimoni de Catalunya. Esta és, Honorable Conseller, la part fonamental de la pregunta que li formulo i que és en el seu poder.

El Sr. PRESIDENT : Gràcies, senyor Curto. L'Honorable Conseller senyor Guitart té la paraula.

El Sr. CONSELLER DE CULTURA : Senyor President, jo no crec que pugui afegir gaire més en aquesta qüestió de la qual, diguem-ne, d'una manera molt àmplia i molt extensa aquests darrers dies s'ha anat divulgant i em sap greu que no hagi estat el Parlament el marc on s'hagi pogut realitzar. Jo, en el que no estic d'acord amb el senyor diputat..., efectivament jo em vaig assabentar del resultat, oficialment, el mateix dia que hi va haver un comunicat per part del Departament de Cultura, que coincidia amb la notificació que els van fer oficialment a ells; el Ministre —jo era a Madrid— va tenir la gentilesa de fer-me arribar un document amb el comunicat que farien oficialment, expressava el resultat que vostès coneixen, agraïa, en nom de l'Estat, la generositat que havia tingut el pintor en cedir-ho tot al patrimoni de l'Estat, i, al mateix temps, expressava també la seva voluntat que jugués un paper important la Fundació Gala-Dalí. Jo, que havia tingut informacions orals i documentades d'alguna de les persones que estaven a l'entorn del pintor, les quals ens havien expressat que el testament de Dalí consistia en un 50% per a l'Estat i un 50% per a la Generalitat, vaig expressar la meua decepció i el meu disgust i, al mateix temps, vaig entendre —ja que s'havia dit així—, que hi havia hagut una modificació testamentària, la qual cosa vol dir simplement això, que algú segurament l'havia aconsellat que el modifiqués, o havia estat per pròpia voluntat; i l'expressió que jo vaig fer va ser aquesta. Jo, darrerament, el que haig de reafirmar és que les darreres converses que ha

tingut el President amb el Ministre de Cultura, en les quals jo mateix vaig ser un testimoni privilegiat, crec que la mateixa expressió, posteriorment del Ministre, que el patrimoni del pintor Dalí seria orientat i aconsellat i, d'alguna manera, administrat per la Fundació Gala-Dalí, jo crec que això respon a un projecte i un propòsit que correspon al que nosaltres desitgem o hauríem desitjat.

El Sr. PRESIDENT : Gràcies, senyor Conseller. El senyor Curto vol fer rèplica? *(Pausa.)* Moltes gràcies.

*Pregunta al Consell Executiu sobre
converses de l'H. Sr. Conseller de
Governació amb la família d'un
presumpte membre de Terra Lliure*

La següent pregunta també la formula el senyor Curto, del Grup Popular.

El Sr. CURTO : Gràcies, senyor President. La pregunta en qüestió fa referència a una gestió denominada «gestió humanitària», que segons es desprèn de la informació recollida l'Honorable Conseller de Governació va fer a favor del militant de Terra Lliure Pere Bascompte, en est moment, per tots sabut, empresonat per la policia francesa i pendent d'un procés d'extradició instat per Espanya per presumptes accions de caràcter terrorista. Conseqüent amb estos fets, lo Partit dels Socialistes de Catalunya i lo Centre Democràtic i Social han demanat la dimissió del Conseller de Governació. Nosaltres, Honorable Conseller, li demanem, si és possible, que aclareixi estos fets davant el Ple del Parlament de Catalunya.

El Sr. PRESIDENT : Senyor Conseller, senyor Conseller, abans de respondre, com que hi ha una pregunta sobre la mateixa qüestió, que formula l'Il·lustre Diputat senyor Sala, potser que faci la pregunta el senyor Sala, i llavors podrà fer les respostes acumulades.

*Pregunta al Consell Executiu
sobre les gestions de l'H. Sr. Conseller
de Governació a favor d'un presumpte
dirigent de Terra Lliure*

El Sr. SALA : Bé, simplement per plantejar la pregunta, i tenint present que el Diputat, l'Il·lustre Diputat senyor Curto ja ho ha fet, jo aclariria que, segons la informació apareguda en els mitjans informatius, el Molt Honorable Conseller de Governació —segons s'afirmava en aquestes informacions— havia fet o s'havia compromès a fer un seguit de gestions a favor d'un ciutadà d'aquest país, el senyor Pere Bascompte, que és un presumpte dirigent d'una organització terrorista, que és un confirmat condemnat per la justícia d'aquest país —és una persona que està amb una sentència en ferm de set anys—, que és un fugitiu de la justícia d'aquest país, que en aquests moments està amb una ordre de captura i de recerca per part dels tribunals ordinaris, que està pendent d'un judici per extradició, i, des d'aquest punt de vista, a l'Honorable Conseller, a més de preguntar-li si és cert o no que ell ha realitzat aquestes gestions o tenia previst de realitzar-les, també li voldria preguntar, en cas afirmatiu, si aquestes gestions les ha fetes o les pensava fer a títol individual o per decisió del Consell Executiu, i també, en qualsevol cas, li voldria preguntar si

aquestes gestions o aquestes preteses gestions de l'Honorable Conseller de Governació havien estat consultades prèviament o acordades prèviament amb els responsables de la lluita contra el terrorisme en el nostre país.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Gràcies, senyor Sala. *(L'I. Sr. Latorre demana per parlar.)* Perdoni, senyor Honorable Conseller. En quin concepte demana la paraula, senyor Latorre? No he entès cap al·lusió; ha parlat d'un grup, no d'un diputat determinat.

El Sr. LATORRE : Senyor President, l'Il·lustre Diputat senyor Curto ha dit que el Centre Democràtic i Social, del qual jo em sento una mica representant, si vostè no hi té res a dir, ha demanat la dimissió del Conseller de Governació, i jo em sento alludit.

El Sr. PRESIDENT : Jo crec que no hi ha al·lusió personal, ara, digui el que hagi de dir. *(Rialles.)*

El Sr. LATORRE : Gràcies, senyor President. Miri, per tal de negar que ni el Centre Democràtic i Social ni aquest Diputat en particular hagin demanat la dimissió de l'Honorable Conseller de Governació.

El Sr. PRESIDENT : Molt bé, ja està. Gràcies. *(Remor de veus.) (L'I. Sr. Curto demana per parlar.)*

El Sr. CURTO : Senyor President...

El Sr. PRESIDENT : Senyor Curto?

El Sr. CURTO : També per al·lusions, perquè, naturalment, lo que procura est Diputat és cobrir-se l'esquena quan fa una manifestació d'est tipus.

El Sr. PRESIDENT : No, vostè sí que ha estat alludit personalment.

El Sr. CURTO : Efectivament, senyor President, moltes gràcies. *El Periódico* de Barcelona, del dia 2 de febrer, en lletres molt grans : «El PSC y el CDS esperan que Gomis dimita por ayudar a Bascompte». Jo suposo que el *El Periódico* de Barcelona no deu veure visions, i, en tot cas, que jo sàpiga, no hi ha hagut cap nota explicativa, dient «vostès no han donat una notícia certa».

(L'I. Sr. Fernández i Teixidó demana per parlar.)

El Sr. PRESIDENT : Sí, el senyor Fernández té la paraula.

El Sr. FERNÁNDEZ I TEIXIDÓ : Amb molta brevetat, és simplement per precisar que quan vam fer aquest plantejament, nosaltres... s'ha de llegir en el context que apareix directament en *El Periódico*, i l'Il·lustre Diputat, senyor Curto, podrà veure una rectificació en aquest sentit a *El Periódico* de l'endemà, precisant clarament que la resposta que havia donat el Conseller, des del nostre punt de vista, era satisfactòria, i no tan sols abonàvem la tesi que el Conseller Gomis no havia de presentar la dimissió, sinó que fins i tot retiràvem la pregunta, entenent que la seva resposta era satisfactòria.

Només voldríem que així s'interpretés, des del punt de vista que respon a la veritat i a la posició d'aquest Grup parlamentari.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Gràcies, senyor Fernández i Teixidó, gràcies. L'Honorable Conseller ara té la paraula.

El Sr. CONSELLER DE GOVERNACIÓ (Josep Gomis) : Gràcies, senyor President, senyors diputats, jo li agraeixo moltíssim que hagin formulat la pregunta, perquè em permet, davant la Cambra, poder explicar realment quina va ser l'actuació i, per tant, evitar que hi hagi interpretacions que no condueixen enlloc.

Com vostès saben, en el Ple del dia 9 de novembre, i contes- tant una pregunta del Diputat senyor Àngel Colom, jo vaig ma- nifestar que la Generalitat no podia, evidentment, fer res en aquest sentit, que les lleis no li ho permetien, però afegia : «això no exclou», textualment, «que en aquelles circumstàn- cies que s'han considerat oportunes i per la via oficiosa s'hagin de realitzar o pogut realitzar gestions orientades a alleugerir o a resituar o ajudar a corregir algunes d'aquestes situacions, si més no com a fet humanitari, com a cas humanitari, per tant, jo recullo la seva reflexió, que traslladaré al Consell Executiu».

Als pocs dies d'aquest Ple, els pares del senyor Pere Bas- compte em varen demanar visita, els vaig rebre. Em varen ex- plicar quina era la situació del senyor Bascompte; els vaig —i hi ha un diputat que n'és testimoni— dir que la Generalitat i el Conseller de Governació no podien ni havien d'intervenir en aquest tema, però que, no obstant això, si en alguna de les si- tuacions que plantejaven —que després explicaré quines eren—, doncs, alguna cosa es podia fer, jo creia que era l'o- bligació personal de poder-ho fer.

La preocupació dels pares era evident, era, sobretot —i prioritària—, la concessió de la carta de refugiat o d'asil polític. Ili havia el recurs en marxa i exposaven que realment la si- tuació que tenia en aquests moments el senyor Bascompte era d'una renovació mensual del permís de residència, que li havia caducat el permís de conduir, la qual cosa el situava en una si- tuació d'indocumentació que li causava problemes, i jo em vaig comprometre que faria unes gestions per interessar-me per quina era la situació real.

Vaig parlar amb el Governador Civil de Barcelona, li vaig preguntar que m'informés de quina era la situació. Vaig fins i tot dir-li que em semblava que alguna d'aquestes coses potser mentre la justícia francesa no accedís a l'extradició, doncs, potser podríem alleugerir la situació del refugiat en aquests moments, i li vaig dir, a més a més, que jo traslladaria això als pares.

El dia 10 de gener, a les deu del matí, vaig tornar a rebre els pares, em varen portar documentació, còpies dels recursos de la comissió de refugiats a França que els havia lliurat l'advocat, i vaig quedar també que m'interessaria per la situació d'aquest recurs. Pocs dies després, en una visita meva a Madrid, vaig co- mentar el tema al Secretari d'Estat per la Seguretat; em va ex- plicar que ja havia estat detingut —ja ho sabíem tots—, el mateix dia 10 que jo rebia els pares, i, per tant, ja no calia ni podia fer res més, absolutament res més.

Aquesta va ser l'actuació que jo vaig fer i que vaig tenir durant aquests dies.

El Sr. PRESIDENT : Gràcies, Honorable Conseller. El senyor Curto vol fer ús del dret de rèplica?

El Sr. CURTO : Senyor President, lo Grup Popular, però so- bretot est Diputat perquè coneix perfectament el Conseller de Governació, no ha tingut ni té cap motiu com per dubtar de la seva paraula, i en est cas, i en virtut de les seves explicacions, el Grup Popular i est Diputat se donen per satisfets.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT : Gràcies, senyor Curto. L'Illustre senyor Sala vol fer ús del dret de rèplica?

El Sr. SALA : Jo haig de dir, amb tota fermesa i amb tota co- rdialitat, que jo no em dono per satisfet amb les explicacions del Molt Honorable Conseller de Governació, perquè en

aquest Parlament no ha parlat el ciutadà senyor Gomis, ha parlat el Conseller de Governació de la Generalitat de Catalu- nya, i la primera obligació del Conseller de Governació de la Generalitat de Catalunya és vetllar per l'ordre públic a Catalunya.

El senyor Pere Bascompte no és un ciutadà qualsevol; el senyor Pere Bascompte —li ho torno a recordar al senyor Gomis— és un dels presumptes dirigents d'una organització que ha practicat la violència a Catalunya. El senyor Pere Bas- compte és una persona que no és un qualsevol asilat polític, és una persona que està amb sentència en ferm pel delictes contra la seguretat de persones en el nostre país, és un fugit de la justí- cia, i el Conseller de Governació, en tot cas, del que s'hauria hagut de preocupar de fer no era precisament realitzar aquest tipus de gestions : el terrorisme, senyor Conseller, és una cosa molt seriosa, i l'obligació del Conseller de Governació és preocupar-se del terrorisme i preocupar-se de l'ordre del nostre país, no preocupar-se..., jo li diré un altre tipus de qües- tions que en algun moment ens poden preocupar, però que jo crec que no haurien de formar part de les obligacions i de les preocupacions del Conseller de Governació.

Jo crec que vostè no ha estat a l'alçada del seu càrrec, senyor Conseller. Jo crec que la seva obligació hauria estat preocupar- se que el senyor Pere Bascompte tornés a ingressar en el nostre país, aquesta és la seva obligació com a Conseller de Governa- ció de la Generalitat de Catalunya, i si vostè no és capaç de co- mplir la seva obligació, senyor Conseller, jo li torno a recordar si vostè creu que la seva obligació no és vetllar per l'ordre en el nostre país, vostè està fent un mal servei com a Conseller de Governació, i el seu paper hauria de ser el de plegar, senyor Conseller. Li ho torno a recordar : vostè no ha complert la seva obligació de Conseller de Governació, i si no compleix la seva obligació en un tema tan seriós com és el del terrorisme, jo crec que immediatament el seu comportament hauria de ser el de renunciar al seu càrrec.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Gràcies, senyor Sala. L'Honorable Conseller per a contrarrèplica.

El Sr. CONSELLER DE GOVERNACIÓ : No deixa de ser curiós, senyor Diputat, que vostè em faci aquesta pregunta d'a- questa manera, després de molts dies d'haver-me jutjat, sen- tenciat a la desqualificació més forta, com tantes i tantes vega- des. A mi em queda el goig, vostè ho sap, que fins avui mai de la meua vida, i des de fa anys, jo fins avui no havia utilitzat el seu nom.

No obstant això, li contestaré per obligació i per devoció, i jo li prego que m'excusi, i m'excusi per si l'honestedat de les meves afirmacions i potser el fet d'haver de sintetitzar les afir- macions arriben, cosa que no crec, a molestar-lo. No és aquest, en tot cas, el meu desig ni ho voldria de cap manera.

No li sembla demagògic criticar que el Conseller de Gover- nació de la Generalitat de Catalunya es preocupi per la situació d'un ciutadà, tal com va manifestar en aquesta Cambra, i com ha fet fins i tot un senador independent del seu Grup? No sembla ridícul desqualificar-me per haver rebut la visita dels pares del senyor Bascompte, en un moment que —perdó per la comparació, que no té res a veure— el Govern central està ne- gociant amb ETA, amb el nostre suport i amb el de totes les forces polítiques, la reinserció dels etarres? (*Remor de veus.*) El

cert és que la seva conducta no m'hauria d'estranyar, senyor Sala. El que passa és que aquest és un tema molt greu i molt delicat, i que s'hauria de portar amb molta seriositat i sense cap superficialitat. I no m'hauria d'estranyar, senyor Sala, perquè quan un diputat com vostè és capaç de dir a una agència, a Europa Press, textualment : que també m'equivoco «en actuar per raons humanitàries, perquè, en tot cas, aquestes corresponen al Conseller de Benestar Social», vol dir que les sensibilitats per ajudar els altres també les assigna per decret, segons competències dels departaments, el que demostra ben clarament que les seves actituds i els seus comportaments no entenen les meves actituds i els meus comportaments.

El senyor Bascompte, senyor Sala, va cometre un delictes per una agressió física, rebutjable —jo la rebutjo—, tota organització terrorista i tot acte terrorista; per això va ser processat, condemnat, ha sofert presó i ha sofert l'exili, i tornarà segurament a la presó. No sap que hi ha agressions que afecten l'honor i l'honestetat de les persones que poden ser més doloroses i a vegades queden en la impunitat? Continuaré, senyor Sala, rebent els pares del senyor Bascompte, i de tants Bascompte com hi hagi si això serveix per alleugerir les seves preocupacions. Vostè continuï intentant destruir persones i repartint la sensibilitat d'ajuts als altres, per departaments.

Moltes gràcies. (*Remor de veus i aplaudiments en un sector de l'hemicicle.*) (*Ll. Sr. Sala demana per parlar.*)

El Sr. PRESIDENT : En concepte de què demana la paraula?

El Sr. SALA : M'he sentit contradit i, a més, alludit. El senyor Honorable Conseller de Governació m'ha imputat que la meva intenció era destruir persones...

El Sr. PRESIDENT : Silenci!

El Sr. SALA : Ho acaba d'afirmar llegint un escrit abans de la meva pregunta, i, per tant, amb una resposta absolutament preparada. Jo crec que això òbviament em dóna dret, d'acord amb l'article 65, primer, i 67, tercer, a poder intervenir, encara que sigui breument.

El Sr. PRESIDENT : En el tràmit de preguntes, evidentment com que hi ha pregunta i rèplica, evidentment no existeix el tràmit de contradicció, eh?

El Sr. SALA : Senyor President, he estat clarament contradit en la seva segona...

El Sr. PRESIDENT : Bé, no, no...

El Sr. SALA : M'ha acusat d'intentar destruir persones, el senyor Honorable Conseller de Governació. Jo si per part de la Presidència se li hagués fet un tipus d'advertiment, a l'Honorable Conseller de Governació, potser no hauria hagut d'intervenir en aquest moment, però jo no puc deixar que quedi sense resposta una afirmació de la gravetat que l'Honorable Conseller de Governació acaba de dir, senyor President, i crec que els articles 65, primer, i 67, tercer, em donen dret a intervenir.

El Sr. PRESIDENT : Tota vegada que he estat condescendent amb l'Honorable Conseller, que s'ha excedit en el seu temps i no li he cridat l'atenció, jo li dono un minut, que és el que s'ha excedit el senyor Conseller.

El Sr. SALA : Si el senyor Conseller té interès que fem un debat en aquest Ple del Parlament sobre el seu passat (*remor de veus*), jo estic disposat a fer-lo en el moment que el Conseller ho vulgui. (*Remor de veus.*)

El senyor Conseller ha estat, al llarg de tota la seva interven-

ció... (*Remor de veus.*)

El Sr. PRESIDENT : Silenci!

El Sr. SALA : El senyor Conseller ha estat, al llarg de tota la seva intervenció, introduint —cosa que jo no he fet en cap moment— aquest tema sobre la taula. Si el senyor Conseller vol que això es faci, en qualsevol moment estaré disposat a fer-ho.

La qüestió, senyor President, senyor Conseller de Governació, no era si vostè ha rebut o no ha rebut la família del senyor Pere Bascompte, jo crec que vostè pot rebre les persones que vostè cregui que ha de rebre. Jo crec que el tema és molt diferent : vostè s'ha compromès, o vostè ha afirmat que havia fet —i vostè ho ha confirmat aquí— que havia realitzat unes gestions a favor d'un ciutadà que, li ho torno a recordar, és el presumpte dirigent d'una organització que en aquests moments practica la violència en el nostre territori, és un ciutadà que en aquests moments està amb una condemna en ferm dels tribunals d'aquest país —dels tribunals ordinaris d'aquest país—, és un ciutadà d'aquest país que en aquests moments està amb una ordre de *búsqueda y captura* d'aquests tribunals, i la missió del Conseller de Governació, la missió del Conseller de Governació, si realment el Conseller de Governació vol complir les seves obligacions, és intentar evitar que aquest ciutadà pugui continuar practicant aquest tipus d'actuacions. I jo crec que, amb el comportament del senyor Conseller de Governació al llarg d'aquests dies —al marge que la seva intenció sigui o no aquesta—, el seu comportament objectiu porta que aquest ciutadà, situat en aquests moments en un santuari en el sud de França... (*Remor de veus.*) Situat en aquests moments... (*remor de veus*), senyor, senyor Conseller de Governació. (*forta remor de veus*), senyor Conseller de Governació, vostè...

El Sr. PRESIDENT : Silenci!

El Sr. SALA : Vostè, vulgui o no vulgui reconèixer-ho, vostè no està, actuant d'aquesta manera, contribuint que un problema que en aquests moments no és un problema en el nostre país, deixi de ser, en el futur, un problema en el nostre país. Vostè jo crec que ha jugat amb molt poca consciència en aquest tema (*remor de veus*) la seva tendència natural... (*Forta remor de veus.*)

El Sr. PRESIDENT : Silenci!

El Sr. SALA : ...senyor Conseller, l'ha traït. La seva tendència natural a dir que sí a tothom, en aquest cas, l'ha traït; no ha complert la seva obligació com a Conseller de Governació i, en aquest cas, jo li torno a dir que, per responsabilitat política, vostè hauria de deixar de ser Conseller de Governació. (*Remor de veus.*)

El Sr. PRESIDENT : Se li ha acabat... Senyor Sala, suposo que està d'acord que no consti en acta l'afirmació que vehementment se li ha escapat, de dir que havia actuat en contra de la seva consciència, l'Honorable Conseller.

El Sr. SALA : Amb molt poca consciència. Amb molt poca consciència.

El Sr. PRESIDENT : Bé, quedarà consignada en el *Diari de Sessions*, amb la matisació que acaba d'assenyalar l'Il·lustre senyor Diputat.

El Sr. SALA : Senyor President, preferia que fos «amb inconsciència». «Amb inconsciència», senyor President. (*Remor de veus.*)

El Sr. PRESIDENT : Bé, passem al segon punt de l'ordre

del dia, que és Debat i votació del Dictamen de la Comissió d'Organització i Administració de la Generalitat i Govern Local sobre el Projecte de Llei... (*Remor de veus.*) Silenci! Projecte de Llei de Creació de l'Institut Català d'Estudis Mediterranis i de les esmenes i els vots particulars reservats per a defensar en el Ple.

La Comissió competent ha acabat els seus treballs i ha emès dictamen. Algun membre del Consell Executiu presenta la iniciativa? (*Pausa.*) Té la paraula l'Honorable Conseller senyor Guitart.

**Debat i votació del Dictamen de la Comissió
d'Organització i Administració de la Generalitat
i Govern Local sobre el Projecte de Llei
de Creació de l'Institut Català d'Estudis Mediterranis
i de les esmenes i els vots particulars reservats
per a defensar en el Ple**

El Sr. CONSELLER DE CULTURA (Joan Guitart i Agell)
: Senyor President, senyores i senyors diputats, Catalunya, en el si de la Corona d'Aragó, ha estat gran quan, obeint la seva natural declinació, ha navegat pel Mediterrani. Jaume I inicia la conquesta de les Illes, ressegueix la costa fins a Múrcia, i anem a Sardenya, a Sicília i a Grècia. Les quatre barres, escut dels almogàvers... (*Remor de veus.*)

El Sr. PRESIDENT : Silenci...

El Sr. CONSELLER DE CULTURA : ...fan tremolar l'imperi de Bizanci, i els nostres consolats del mar proliferen des del segle XIII en els ports més importants de la Mediterrània. Tot això és conegut a bastament, però convé recordar-ho : aquella època és una de les nostres referències més fermes com a nació. I si després caiem sota el sucursalisme, és també perquè és el Mediterrani sencer el que resta atupat, endormiscat. A mesura que a partir del segle XV ens vam anar debilitant com a poble, el Mediterrani es va tancar progressivament a causa del poder de l'Islam, de l'imperi otomà. Per això l'Atlàntic pren, a partir del segle XVI, una tan ràpida rellevància. Gairebé només els corsaris navegaven lliurement per la vella mar. Carles III, a la fi, firma la pau amb els turcs i ens obre legalment als catalans el comerç americà. Continuem, doncs, un camí d'allunyament del Mediterrani, i ho fem també perquè els països d'aquesta mar, després dels segles d'ofegament, es troben deprimits, mentre que els països anglosaxons, els de la Revolució Industrial, es converteixen en el motor del món : Anglaterra, França, Alemanya, els Estats Units.

Avui, però, tot ha canviat, o gairebé. Ha fet crisi a Occident la gran indústria pesant, mentre els serveis d'electrònica creen una nova realitat alhora que el benestar social s'ha convertit en el primer bé de la civilització. Així, els països més del nord han perdut una part del seu pes i el Mediterrani l'ha recobrat. El clima, la imaginació, la manera de viure de les nostres riberes s'erigeixen en un dels nous centres del món. Des de la moda al disseny, des de les platges als esports nàutics, des d'una joventut que vol viure d'una manera més lliure fins a unes terceres edats que desitgen el sol, des de l'enginy personal a la informàtica, convergeixen en el Mediterrani. Constituïm —i Catalunya la primera dins el conjunt— la regió del planeta on l'oci d'una societat desenvolupada ha trobat la seva màxima expressió. La regió, a més, que concentra una major quantitat d'art; la que

amb la seva història cultural més ha contribuït a definir Occident, ha fet de l'home un ésser conscient i democràtic. Només anomenaré Grècia i Roma com a punts de referència. Són també la nostra herència, i som en el si d'una societat —l'actual— que s'ha girat a la cultura per diverses raons fonamentals : una, que diferencia cada poble quan tots corren el perill d'uniformar-se a causa de la tecnificació i la comunicació; una altra, perquè la intel·ligència es nodreix de cultura i avui, fins i tot econòmicament, resulta més rendible invertir en intel·ligència que en cap altra cosa. Una tercera, que la salut, el benestar, la llibertat, són un fruit bàsic de la cultura. Posar l'accent —millor dit, un dels accents catalans— en la realitat, l'esperit i la cultura mediterrànies, equival alhora a entrar més a casa nostra i a caminar cap al futur.

I la veritat és que havíem viscut massa d'esquena al Mediterrani, com ho ha fet una bona part d'Europa. Lògicament, des de la Renaixença vam voler acostar-nos als països capdavanters per a prendre models de dinamització, i ho hem de continuar fent; ho fem, però ho hem de compaginar amb un retorn a tot allò que significa aquest Mediterrani que ha reprès; un Mediterrani també amb problemes : per exemple, el bèl·lic o el demogràfic a la conca occidental, on la ribera del nord constitueix el 75% de la població, mentre al Magrib se situa en el 25%. D'aquí a un quart de segle els termes s'hauran invertit, amb l'agreujant que la nostra gent tindrà una mitjana de cinquanta anys i la magribina de vint-i-cinc. Necessitem, doncs, tenir esment d'aquest futur i intervenir-hi. Necessitem constituir-nos en part d'un diàleg intermediterrani, en membres del nou corrent que, des de la Bella Mar, torna a pesar dins el món. Pocs pobles com Catalunya són enterament mediterranis, ahir i avui, cara al Mediterrani oriental, els països àrabs, la Comunitat Europea, des del seu mateix epicentre, aquest poble mediterrani és avui reconegut com un fet cabdal. Catalunya vol fermament ésser-ne una de les peces.

El Mediterrani i —ho remarco— les nacions de més enllà de la nostra mar, perquè un dels grans problemes que es van derivar per a nosaltres de la dictadura va ser que, en el temps que Occident s'estava fent per mitjà de les imatges, els conceptes difosos i fins i tot creats per l'era de la informació, Catalunya va haver de restar obligatòriament callada, prohibida, i quan vingué la democràcia vam haver d'esmerçar els més nombrosos dels nostres esforços en la recuperació. D'aquí que necessitem projectar-nos cap a l'exterior, dialogar, crear-nos una imatge, situar-nos, i que els altres ho sàpiguen, entre ells els pobles europeus erigits en punta de llança.

Si la nostra indústria sortosament adquireix competitivitat internacional, si el nostre sol i la nostra societat atrauen les multinacionals, si el 92 projectarà Barcelona mundialment, si Madrid és l'eix —per raons estatals— que va de Brusselles al continent americà, si tot això i molt més es belluga, creix, nosaltres hi hem de participar i afrontar, arrodonint i expandint la imatge cultural, nacional, sociològica de Catalunya.

Perdríem terreny si només se'ns conegués per les platges o l'economia; no som només una societat de serveis, sinó —i molt per damunt— una nació i una voluntat de nació, un conjunt de cos i ànima, una aigua que corre perquè neix d'una font. D'aquí que fa més d'un any van començar a endegar, Cultura, a Presidència i a Indústria i Energia, una reflexió i alguns projectes que ens van conduir a la convicció de la necessitat de

creació d'un institut català d'estudis mediterranis que treballés sobre el present i el futur del que som, partint de nosaltres mateixos i en relació amb els nostres veïns. Si cap home no és una illa —com deia Hemingway—, molt menys ho és un poble. Del projecte, a més, n'hem parlat llargament amb reconegudes personalitats del nostre país, de la península, de França, d'Itàlia, del Marroc, d'Anglaterra, de Tunis i d'Israel. Personalitats culturals, científiques, polítiques i econòmiques. La idea no sols ha estat rebuda amb entusiasme, sinó que se'ns ha brindat tota la col·laboració possible. Així hem constatat com, magníficament, aquesta nostra voluntat de diàleg, de tu a tu, d'ésser-hi, era de seguida acceptada.

L'Institut Català d'Estudis Mediterranis, doncs, pretén absorbir alguns dels treballs en els quals ja ens afanyem, i emprendre'n molts d'altres, a més d'actuar com a receptacle i estímul interdepartamental en les qüestions que l'afectin. No ve a restar, sinó a crear elements a sumar, i ho vol fer en els sectors de l'ecologia i el benestar, de la literatura i dels *mass media*, de l'art i el patrimoni, de l'antropologia i la societat, de l'economia i la tecnologia. Malauradament, encara no podem parlar de ciència. L'Institut Català d'Estudis Mediterranis portarà a terme estudis, establirà relacions, presentarà propostes; institucions semblants n'hi ha a Itàlia, al Marroc i a França. A Madrid tenim l'ICI, especialment dedicat a la connexió Espanya-Ibero-amèrica. Vull dir que no inventem res, sinó que ens situem en el terreny sobre el qual i de manera fructífera s'assenten ja molts altres pobles.

Pensem portar a terme d'immediat investigacions sobre la Catalunya de l'any 2000-2010, juntament amb prestigiosos organismes internacionals, i veure quina relació possible tindrà el nostre desenvolupament amb els altres pobles de l'àrea. Pensem reunir els primers especialistes en matèria immigratòria per dialogar amb els països mediterranis, per preveure els efectes dels formidables corrents migratoris que se'ns presenten. Pensem, a través de la literatura —expressió del nostre poble, vehiculada per la llengua, el nostre signe primordial d'identitat—, tenir almenys una presència en totes les cultures mediterrànies. Col·laborarem amb altres departaments i entitats, estimularem que en àrab, en turc, en grec, en italià, en francès, etcètera, hi hagi uns llibres bàsics de o sobre història, literatura, art, viatges, economia, que constitueixin la base d'una imatge de Catalunya. Pensem acostar-nos als altres pobles de la costa mediterrània peninsular per lligar culturalment coneixements, vivències i creacions.

Catalunya té vocació de capdavantera; nosaltres podem constituir una excel·lent plataforma —ho hem constituït, i molt, en nombroses ocasions— que enllaci la península amb l'exterior, i concretament amb l'exterior mediterrani. Pensem participar en els estudis ecològics d'aquells que conserven la natura i la potencien encara més per mitjà del progrés i que, cada cop, són més urgents al Mediterrani, al qual la seva força creixent amenaça cada dia més. Pensem ajudar a definir els continguts i límits de la cultura comuna mediterrània, el seu esperit i el seu poder creador, sigui en la poètica o en la plàstica, en l'art de viure.

Les activitats i els programes que es proposen per a aquest primer curs de l'Institut, i seguint els objectius fundacionals d'aquest, si aquest Parlament accedeix i dona prosseguiment a aquesta Llei, les dividirem en dues grans àrees, divulgatives i

d'investigació. Lògicament, la frontera entre divulgació i investigació no és tancada, i dels treballs d'investigació pot sorgir una divulgació posterior, i d'activitats divulgadores poden sorgir interessants projectes d'investigació.

I tot això en, des de, per Catalunya. Cada poble, cada regió planetària s'hauran d'agermanar i alhora competir més en el món que s'acosta, aprofundir més en nosaltres mateixos i en la relació amb els altres; sense interpretar un paper internacional, Catalunya no subsistiria, o ho faria com un racó tan entranyable com isolat. No volem ser una planta endèmica, sinó un arbre plenament desenvolupat. I un paper d'acord amb el que som i, previsiblement, del que podem ser. No ens cega l'optimisme, no som un somni d'ambició: som realistes, però no volem ser ni pessimistes ni, malgrat les nostres dimensions demogràfiques i territorials, un país de segona. No hi ha categories quan s'és qui s'és amb plenitud; hi ha grans i menys grans, tothom al seu lloc.

Neguem que per tenir una llengua minoritària haguem de quedar reduïts al silenci; neguem que, per no tenir Estat propi, només siguem una modesta província; neguem tots aquells que, en nom del derrotisme, de l'«entreguisme», del pessimisme, de la rivalitat político-nacional, ens volen condemnar a l'encongiment i, a la llarga, al no-res.

L'Institut Català d'Estudis Mediterranis, així —hi insisteixo—, ve a col·laborar, a crear, a unir i a treballar. Són aquests fets, convertits en virtuts, el que des de sempre han fet gran Catalunya, l'han mantinguda en l'adversitat, l'han catapultada a la bonança. L'Institut Català d'Estudis Mediterranis, si vostès hi donen la seva acceptació, neix amb una insubornable vocació, amb unes profundes arrels de catalanitat i d'universalitat, de mediterraneïtat. D'Empúries a Tarragona, a Gaudí i a Miró.

Moltes gràcies, senyor President, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, Honorable Conseller. Hi ha algun diputat encarregat per la Comissió per defensar el Dictamen? (*Pausa.*) Bé, doncs, comencem el debat del Projecte de Llei. Hi ha reserves diverses esmenes, i n'hi ha una a la totalitat, presentada pel Grup Socialista. Per defensar-la, té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Lluís Garcia.

El Sr. GARCIA I SÁEZ: Gràcies, senyor President. Senyores diputades, senyors diputats, efectivament, el Grup Socialista ha presentat en el tràmit de discussió d'aquest Projecte de Llei, una esmena a la totalitat, de devolució del Projecte al Govern. Ja en el tràmit de Comissió vam explicar els elements fonamentals que donaven suport a la nostra posició política. Després d'escoltar la intervenció que ha fet l'Honorable Conseller des d'aquesta tribuna, he de dir que les seves paraules són reconegudes d'un magnífic discurs sobre el paper de Catalunya en el Mediterrani, sobre el paper cultural de Catalunya, però que estan molt lluny de fonamentar i explicar, jurídicament i políticament el sentit d'aquest Projecte de Llei, i intentaré raonar aquesta afirmació. Un discurs fantàstic si hagués estat fet per inaugurar el curs, una conferència de l'Institut d'Estudis Catalans o de qualsevol altre organisme de caràcter científic i tècnic: magnífic; escrit segurament per una persona coneixedora, profundament coneixedora de la realitat cultural de Catalunya, per una persona que —a ningú se li escapa— ha llegit dos textos molt recents del pensament intel·lectual català, un

llibre magnífic del senyor Racionero, en el qual si no hem trobat frases pràcticament literals, de fet, l'esperit de *Els bàrbars del nord i el Mediterrani* ha estat present en el seu discurs. Segurament seria molt bo que el senyor Conseller també llegís un magnífic article que ha sortit publicat avui en un diari molt important de Catalunya d'aquest pensador, perquè només amb el titular segurament més d'un començarà a qüestionar-se el seu paper o el que pretén explicar. Esperem ansiosament la segona part d'aquest article, que potser desvetllarà algunes de les incògnites que, sobretot, el titular, a molts dels diputats d'aquesta Cambra, estic convençut que els hi ha generat.

M'atreveixo a afirmar amb solemnitat que tenim la impressió que aquest Institut és un vestit fet a mida. Jo explicava en el procés de Comissió, defensant aquesta esmena a la totalitat, que en els sectors intel·lectuals del país es deia que aquest Institut només tenia una justificació: ser l'instrument, bàsicament, d'una persona de reconegut prestigi intel·lectual i cultural a Catalunya, que ha anat desenvolupant una tasca important en aquest terreny ja a l'Administració de la Generalitat sense organització, sense organisme, en un no nat Institut d'Estudis Mediterranis i que, en definitiva, el que es venia a fer amb aquesta Llei és sancionar allò que ja ha estat funcionant. I ho deia amb tot rigor: és un Projecte de Llei absolutament nefast, mal fet, mal organitzat, que no..., que està fet per persones que segurament no han llegit els mínims que requereix una legislació de creació d'organismes autònoms, perquè hi ha tal confusió, tal precipitació que sembla estrictament que sigui un Projecte de Llei —insisteixo— fet per a les aspiracions, per donar un lloc, per donar un paper a determinades persones de Catalunya.

Vull demostrar-ho perquè el Grup de Convergència i Unió s'ha vist obligat a corregir la plana al Govern: ha fet una bona feina i els felicito. Vostès han introduït racionalitat a un disbarat que ha entrat en aquesta Cambra. Només cal llegir, repassar el Projecte del Govern i veure la confusió terrible que existeix entre Junta de Govern, càrrec de Director, gerents a tot arreu, un director del centre, un gerent, gerent d'àrea... El senyor Conseller ens ha explicat que farà dues àrees: d'investigació i de divulgació. Senyor Conseller, hauria de recordar-li que ha de parlar més amb els seus diputats, que un diputat del seu Grup ha presentat una esmena que vam aprovar en Comissió i que hem suprimit l'ecologia i el medi ambient, les arts i el patrimoni, la literatura i les *mass media*, la tecnologia i l'economia, que ho hem suprimit del Projecte de Llei, que el seu Grup parlamentari li ha esmenat la plana i, per tant, no es pot parlar gratuïtament com ho ha fet vostè, que pensarà organitzar l'Institut d'aquesta forma, perquè el Projecte de Llei que estem sancionant ha suprimit l'article 9, de referència, i que, per tant, vostè, la Junta una vegada constituïda podrà organitzar el que vulgui, però no ens vingui a explicar el que des del seu Grup parlamentari ja s'ha vist que era un disbarat, perquè vostès creaven un director de cada una de les àrees i un gerent o president. Aquesta confusió venia a demostrar que això no ha estat ben estudiat pel Govern.

Com cal justificar la creació d'un organisme autònom administratiu? Quins són els elements que donen consistència a aquesta creació? Per què s'ha de plantejar això, la creació d'un organisme autònom administratiu? Mirin, hi ha molts elements, molts elements, però si hem de fer cas a la base jurídica que dóna suport a tot això, aquest Institut, que és un organis-

me —com deia el portaveu de Convergència i Unió— «pensant» —ens explicava a la Comissió—, escolti, només cal llegir l'article 2, és un organisme «pensant». Segurament, deu ser un dels pocs, de les poques aberracions jurídiques que es puguin fer. No es poden crear organismes autònoms administratius per pensar, no es poden crear, no es poden gastar 300 milions de pessetes per pensar. És, en definitiva, el que pretén fer: dir quina àrea d'activitat econòmica, social es fa? Vostès gasten 300 milions de pessetes per dir que farem estudis de la realitat cultural, tecnològica de l'àrea mediterrània per estudiar i difondre-la —ho ha dit el Conseller—, per divulgar i per investigar. I per a què serveix la CIRIT? Saben vostès què és la CIRIT? És una Comissió Interdepartamental de Recerca i Investigació Tecnològica. Per a què serveix aquest organisme? Com el compatibilitzen amb aquest organisme autònom administratiu? On són els informes econòmics, els informes de servei que justifiquin la creació d'aquest Institut? Només —insisteixo— n'hi ha un, i és que vostès fan un vestit a mida, estan creant, fan de sastre; no fan de Govern, fan de sastre, i donen solucions tècniques per desenvolupar funcions. On està la memòria que justifiqui el «solapament» i les divisions de funcions entre la CIRIT i aquest Institut? On està? Perquè és que, si es dedica a investigar en les àrees de la tecnologia del medi, etcètera, tot això es «solapa» de manera claríssima a les funcions de la CIRIT, i nosaltres, que volem ser rigorosos en el plantejament, diem que aquest Institut no queda justificat ni políticament, ni tècnicament, ni econòmicament, ni socialment. No s'ha fet una valoració real de la importància que té aquest tema. I aquestes paraules han de servir bàsicament per manifestar la nostra posició, que és una posició política i que en cap cas vol qüestionar la necessitat que el Govern de Catalunya desenvolupi una política entorn dels objectius d'aquest Institut.

Volem afirmar solemnement que estem plenament d'acord que el Govern de Catalunya ha de desenvolupar una política que faci possible la difusió cultural de Catalunya en l'àrea mediterrània; això no és qüestionable. El que qüestionem és l'instrument que es fa servir per desenvolupar aquesta política. O vol dir dues coses: que fins ara no s'ha fet res —i això és greu—, fins ara el Govern no ha fet res, o bé aquest instrument que es fa a partir d'ara és un instrument inadequat; una de les dues coses. Per tant, si és tan important i el Govern ha estat actuant i ha actuat amb responsabilitat en la direcció dels objectius d'aquest Institut, per què —ho torno a preguntar— el Govern presenta aquest Projecte de Llei absolutament innecessari?

Una política justifica la creació d'organismes autònoms administratius, la política que un il·lustre diputat antecessor, de la legislatura anterior, va defensar des d'aquesta tribuna. Jo he tingut la cura d'agafar el *Diari Oficial de la Generalitat* i m'agradaria llegir-los unes paraules que comparteixo plenament del Molt Honorable ex-President del Parlament, el senyor Barrera. Va fer una intervenció en relació amb la política de creació d'organismes autònoms administratius al meu entendre model·lica en el debat del Projecte de Llei de Creació de l'Entitat Autònoma del *Diari Oficial de la Generalitat*, perquè en el fons el que estem discutint és què justifica, quines són les raons que permeten crear organismes que surten fora de l'Administració per fer i desenvolupar una política que, en definitiva, és una co-

competència pròpia de l'Administració, del Govern. Què justifica això? O bé unes aspiracions de tipus personal —que ja he explicat— o bé un mecanisme de fugida de l'Administració, dels controls de l'Administració, perquè és evident que un organisme autònom administratiu no està sotmès al mateix règim de funcionament que el Govern de Catalunya, que l'Administració. I ho deia el senyor Barrera de forma molt contundent. Els ens autònoms permeten eliminar traves administratives, però en aquest cas, i en molts casos, a què s'anomena traves administratives? Massa sovint, per eliminar traves s'entén eliminar garanties, eliminar controls, fins i tot en molts casos eliminar les precaucions indispensables en la gestió dels diners públics i dels interessos col·lectius. Aquesta és l'autèntica preocupació; compartim aquesta preocupació. Ell posava dos exemples d'organismes autònoms administratius que havien pres decisions, al nostre entendre, al seu entendre, que vulneraven els més elementals principis de garantia jurídica en les decisions; posava com a exemple l'Entitat Autònoma de Jocs i Apostes i el contracte amb Luditec, i deia ell —el senyor Barrera—, deia textualment: «És un cas realment paradigmàtic, el cas de l'Entitat Autònoma de Jocs i Apostes. ¿És que algú creu que la Direcció General de Jocs i Espectacles, la Direcció General de Jocs i Espectacles hauria pogut signar un contracte tan desfavorable per a l'Administració i per als interessos del país com el signat per aquesta entitat autònoma? ¿És que és igual la concurrència que l'oferta pública de contractes?» I aquest mecanisme, algú pot pensar que la creació d'organismes autònoms administratius només justifica una major flexibilitat a l'hora d'aplicar el procediment administratiu ordinari, el que estan obligats a aplicar els òrgans de l'Administració de la Generalitat de Catalunya. Nosaltres compartim aquest criteri.

Estem en contra de la proliferació de creació d'organismes autònoms administratius que no queden justificats per raons de tipus econòmic, socials i de serveis. Hi estem en contra. Aquest organisme que avui naixerà de l'aprovació absoluta-ment segura d'aquesta Cambra no conté una memòria que justifiqui les àrees de «solapament» amb la resta de les administracions, una memòria econòmica, una memòria funcional, que justifiqui les raons que fan necessari que un organisme que és pensant, per tant no és actuant sobre la realitat, no pugui fer-se des dels òrgans del Govern, des d'una direcció general, des d'una comissió interdepartamental. No hi ha res que justifiqui la creació d'aquest Institut, fora de les meves primeres paraules, que són i que van necessàriament només en un sentit, que és fer un vestit a mida per a una persona o per a unes persones, el nom de les quals són prou coneguts de tothom.

Gràcies, senyor President; gràcies, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Garcia. Per a un torn en contra, té la paraula l'Illustre Diputat senyor Descals.

El Sr. DESCALS: Gràcies, senyor President. Senyores i senyors diputats, l'Illustre Diputat senyor Lluís Garcia ha utilitzat la seva defensa o la seva presentació a través de dos eixos: un eix polític i un eix jurídic, i ha estat parlant constantment del vestit fet a mida.

Jo li voldria dir que per a determinades persones que estimen la llibertat no es contempla en absolut un vestit fet a mida, o, si no, donem temps al temps.

Ha dit, per altra banda, que aquest Institut tenia la missió de pensar, i s'ha fet referència a l'article número 2, però és que l'article número 2 també té un altre punt, que és el punt 2, al qual no s'hi ha fet referència, i diu: «Per complir aquests objectius», és a dir, problemes que afecten el medi, la indústria, el comerç, les noves tecnologies i les realitats culturals, etcètera, «l'Institut pot organitzar cursos, seminaris, congressos i exposicions, concedir beques i ajuts, editar publicacions i, en general, impulsar qualsevol iniciativa tendent a la consecució del fi per al qual ha estat creat» —article número 2.2.

També ha parlat de la CIRIT, i potser l'Illustre senyor Diputat no recorda que la CIRIT forma part del Departament d'Ensenyament i, en haver acceptat una esmena d'Esquerra Republicana, un representant del Departament d'Ensenyament forma part de la Junta de Govern —per tant, això vol dir que no hi haurà «solapament» de funcions.

S'ha dit també que no s'havia fet res, i això no és veritat. L'Honorable Conseller de Cultura ha estat parlant d'una sèrie d'accions que s'havien dut a terme, durant molt temps, i que ara, el que s'intenta, és organitzar-les sota un institut. I també s'ha parlat que el Grup Socialista està en contra de la proliferació d'un seguit d'organismes autònoms, però això no vol dir que aquest no sigui necessari.

Bé, un cop dit això, jo voldria fer el torn en contra d'aquesta esmena a la totalitat no només pel que he dit, sinó també per diversos elements, alguns dels quals ja han estat dits aquí, però, justament, hi ha determinats elements polítics que cal esmentar. Entre ells, la intervenció del Molt Honorable President aquí, el dia 5 d'octubre, quan en el *Diari de Sessions* número 6 parla del tema de la humanització, i parla també de la frase aquella del Conseller Khol, quan diu que mai el món desenvolupat ha estat tan bé i mai el món subdesenvolupat ha estat tan en crisi, i acaba dient que nosaltres tenim unes cartes, tenim unes eines a jugar, i una d'elles és la recuperació general de l'estatut europeu i, en especial, de la Mediterrània, que havia estat una mar decadent des de fa quatre segles, durant quatre segles, i que ara és una zona, una àrea emergent.

Per tant, el Govern de la Generalitat decideix presentar aquest Projecte de Llei per motius històrics, per motius culturals, per motius humanístics i per motius polítics. I el nostre Grup parlamentari li dona suport perquè creu que aquests aspectes o motius tenen tanta importància, estan tan arrelats que possibles defectes conjunturals o temporals, de redacció o d'oportunitat política, de pressupost, no són prou convincents per acceptar qualsevol esmena a la totalitat.

Un altre aspecte que m'agradaria aclarir. Nosaltres, Convergència i Unió, som un Grup que dona suport al Govern, i donar suport al Govern vol dir diverses coses: vol dir, acceptar les propostes del Govern raonades i discutides; vol dir també presentar esmenes que s'hagin cregut adients per millorar, aclarir, ordenar i fer lògica una idea o idees. També he de dir que les nostres esmenes han tendit a fer tot això, però mai no han tergiversat ni reorientat el text inicial ni el seu sentit profundament polític, i ens hem limitat —això sí— a vestir-lo, a vestir-lo d'una altra manera, tenint en compte que l'hàbit no fa al monjo.

Dit això creiem que, políticament, la idea d'aquest Institut ha estat dita d'una manera reiterada en els nostres programes electorals. Per tant, hem de ser coherents i fer-ho.

Històricament, la imatge de Catalunya durant el franquisme, que fou perseguida i bandejada, ha de recuperar-se, i s'ha de recuperar a través d'una sèrie d'activitats i d'actituds, i ens hem de posar en contacte amb un seguit d'interlocutors prestigiosos pel seu suport; interlocutors que poden anar des d'Edgar Morin, per exemple, fins a Mayor Zaragoza, passant per Cousseau o passant per d'altres personatges d'una vàlua incontestable. Des del punt de vista cultural, i lligat amb el demogràfic, voldria subratllar el que ha dit el Conseller quan nosaltres estem en una àrea en la qual, el 75% —ara— de la població mediterrània és de l'àrea nord, i el 25% del Magreb. Però, a principis del 21, això canviarà i la mitjana de l'edat de l'àrea nord serà de cinquanta anys, mentre que la del Magreb serà de vint-i-cinc. Això vol dir que plantejarà un seguit de problemes i s'han de tenir en compte. Per tant, vol dir prevenir, i prevenir també l'aspecte de la capacitat d'oci de la Mediterrània, i d'una sèrie d'aspectes com, per exemple: tenir en compte que la Mediterrània és la concentració d'art més gran i més important del món; tenir en compte, per exemple,...

El Sr. PRESIDENT: Silenci, per favor.

El Sr. DESCALS: ...una sèrie d'aspectes —i aquí voldria fer una referència a Racionero— com són el tema de l'amor, el tema de la dignitat humana, el tema de la religió, de l'espiritualitat, de les comunicacions i de la participació, no és ni ha estat mai un tema homogeni a la Mediterrània. I, això, és molt important tenir-ho en compte.

Bé, jo voldria acabar per dir que, possiblement, sempre estarà de moda a Barcelona, i a Roma, i a Atenes, i a Istanbul i, si ho volen, al Caire i Alger, a València i a Mallorca, a Marsella i a Sicília, parlar de tots aquests temes, i segurament que hi haurà més comunicació que fent-ho a Düsseldorf a Oslo i a Hèlsinki.

Per acabar voldria dir allò que Miquel Batllori, en fer un estudi sobre... «A través de la història i de la cultura», diu —i que fem nostre—: «A mida que passa el temps, que ens passa el temps, els temps passats s'acosten en comptes d'allunyar-se». Per aquest intent d'apropar-nos a allò que fou passat i que ha de ser futur, nosaltres votarem en contra de l'esmena a la totalitat.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Descals. Els altres grups parlamentaris poden fixar posició, amb intervencions que no passin de deu minuts. Pel Grup Mixt té la paraula... (*Remor de veus.*) No fixen posició. Pel Grup parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, l'Illustre Diputat senyor Carod-Rovira.

El Sr. CAROD-ROVIRA: Senyor President, senyores i senyors diputats, el nostre Grup, el Grup parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, en relació amb aquesta esmena a la totalitat presentada pel Grup Socialista, i el que és, concretament, l'esperit i la lletra d'aquest Projecte de Llei de l'Institut Català d'Estudis Mediterranis, vol fixar la seva posició des del punt de vista que, des d'un primer moment, nosaltres hem intentat valorar la importància del concepte de la mediterraneïtat dins de la nostra cultura i, en aquest sentit, som conscients, defensem i volem sostenir el que ha estat la doble vocació europea i mediterrània del nostre poble, la doble vocació d'obertura i d'universalitat que ha estat una de les constants de la cultura catalana des dels inicis, ja des de l'obra de

Ramon Llull; hem seguit en ponència amb el màxim interès el procés de gestació d'aquest Institut Català d'Estudis Mediterranis, tot i el neguit de designació del mateix nom que ens comportava a un infaust record d'un altre Instituto de Estudios Mediterráneos, d'arrels i aires dorsians a l'època més imperial del franquisme.

En les nostres esmenes hem procurat —amb la millor de les intencions, esmenes algunes de les quals han estat admeses— de millorar en allò que ens permetien les nostres possibilitats, el Projecte de Llei que ens era sotmès a la nostra consideració. Malgrat tot, tot i la bona voluntat expressada pel nostre Grup des del primer moment, sí que hem de dir que hem anat rebent amb un neguit creixent —que ha anat augmentant progressivament— algunes referències a l'entorn d'aquest Institut Català d'Estudis Mediterranis. D'entrada, ja el procediment utilitzat perquè aquest Projecte de Llei arribi a aquesta Cambra, un procediment que, més que no pas d'urgència —com deia fa poc una altra persona—, era més aviat el procediment de pressa, i a més a més ràpida; la voluntat i el neguit de veure ja en alguns mitjans de comunicació com se'ns feia conèixer —abans que aquest Projecte de Llei fos conegut i, fins i tot, aprovat òbviament en aquesta Cambra— l'anunci d'activitats i de viatges del Molt Honorable President de la Generalitat a càrrec ja..., vinculat ja a aquest mateix Institut Català d'Estudis Mediterranis en els propers mesos, i prèviament a l'aprovació de l'entitat que, en teoria, havia de donar cobertura cultural i política a aquest viatge a l'exterior del President de la Generalitat. Aquest neguit del nostre Grup ha anat augmentant —hi insistim— considerablement quan, després de superar els tràmits de temps previstos pel Reglament d'aquesta Cambra, quan el nostre Grup adreçava una pregunta al Govern de la Generalitat sobre quina havia estat la destinació concreta dels 30 milions de pessetes despesos en l'any 1988 —l'any que acabem de deixar enrera—, teníem respostes de la precisió científica que segueix: 30 milions de pessetes d'estudis mediterranis a aspectes tan concrets com «estudi de prospectiva», «s'està preparant», «es treballa», «es prepara», «es promociona» i alguna altra expressió de característiques fonètiques, morfològiques i sintàctiques del mateix àmbit i categoria. Una notable, doncs, imprecisió sobre quins són aquests projectes, que fins ara només es preparen i que amb 30 milions encara no s'han convertit en realitat. I silenci absolut en un punt fonamental que nosaltres també demanàvem, quina ha estat la destinació personal d'aquests diners —30 milions de pessetes— que ha destinat el Govern de la Generalitat el 1988 al Centre d'Estudis Mediterranis: sobre aquest punt, ni una sola ratlla, ni un sol esment. De 30 milions passem aquest any als 215, 216 i amb aquest enunciat de la resposta del Govern de Catalunya tenim, doncs, aquella sensació de provisionalitat, d'improvisació, de manca de consistència i —diguem-ho clar—, per la destinació geogràfica d'alguna d'aquestes activitats que se'ns assegura que es preparen o que s'estan preparant, que es promocionen o que s'estan promocionant, d'escassa mediterraneïtat —sigui dit amb dièresi incorporada.

Tenim —té el nostre Grup— la sospita, el temor i, fins i tot, un subterrani convenciment que, tal com ha anat tot el procés de gestació de l'Institut Català d'Estudis Mediterranis, respon més a un afavoriment privilegiat a cert o certs sectors intel·lectuals —i ens voldríem equivocar ateses les vacil·lacions de

testa d'alguns notables i destacats senyors diputats de la majoria—, respon més a la voluntat d'afavorir certs sectors intel·lectuals que no pas a una necessitat real ben estudiada, ben estructurada a la qual es dona la resposta adient. Tots, i el nostre Grup, estem d'acord en la necessitat d'aprofundir el concepte de mediterraneïtat des del concepte de la cultura, però tal com ha anat tot, ens temem que no sigui aquest el procediment més adequat. El nostre Grup es troba a favor de la creació d'un Institut Català d'Estudis Mediterranis, però, com deia aquell basc que es pensava que era espanyol : «No es eso, no es eso». Ni aquest és el procediment, ni aquesta és la forma, ni aquest és el contingut.

Respectuosos com som amb Anselm Turmeda, català mediterrani de Tunis i de Mallorca, un home plural —cristià i mahometà, cèlibe i casat, amistançat, a estones—, no ens oposarem pas a la creació d'un Institut Català d'Estudis Mediterranis, però no serà la nostra una posició decididament favorable a aquest Institut, perquè, tal com ha nascut, molt ens temem que pot ser —i no voldríem que fos així— un institut que neix ja difunt, i els difunts ho són sempre, encara que sigui sota els ametllers en flor del nostre Mediterrani.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT : Moltes gràcies, senyor Carod-Rovira. Pel Grup parlamentari Popular... No es fixa posició. Moltes gràcies. Pel Grup d'Iniciativa per Catalunya, té la paraula l'Illustre Diputat senyor Ignasi Riera.

El Sr. RIERA I GASSIOT : Gràcies, senyor President. Senyores i senyors diputats, en relació amb aquesta esmena a la totalitat que ha presentat el Grup Socialista, el nostre Grup anuncia l'abstenció. I diré per què : el senyor Lluís Garcia ens deia que aquest Projecte, que aquesta Proposició de Llei es basava, es recolzava en un text absolutament nefast; com que això tècnicament ens sembla possible, arribar a fer coses absolutament nefastes —perquè la «nefastitat» sempre té uns límits i té sempre uns instants de gràcia, encara que sigui gràcies a les esmenes—, més aviat a nosaltres ens sembla que no. Jo més aviat diria que per a nosaltres la valoració global és que és d'un text i d'un Projecte més aviat fantasmagòric, que no saps gairebé com ha arribat, que no saps gairebé on anirà a parar i que aleshores et planteja un seguit de dubtes que fa que, tot i que voldríem poder votar a favor de la creació d'un Institut Català d'Estudis Mediterranis, ens falti el coratge, ens falti la gosadia de votar-hi a favor, i preferim, en aquests moments, l'abstenció en relació amb aquesta esmena.

En primer lloc, ens fa molta angúnia també a nosaltres la proliferació d'organismes autònoms poc autònoms. Repetim aquí l'argumentació que ja vam donar fa un any i alguns mesos en relació amb la Institució de les Lletres Catalanes, i en aquell moment recordàvem —i ens ho recordava especialment, i ho vull reconèixer així, el Senador senyor Felip Lorda— que ens movíem molt per sota de la llei-marc que permet estructurar els instituts autònoms. Segon, perquè el conjunt d'aquest Institut Català d'Estudis Mediterranis sembla que aprofundeixi aquesta tendència més de fer cosetes que no pas d'aprofundir en temes bàsics de creació d'indústria cultural, i en aquest sentit ens hi sentim, una vegada més —no anava a dir, com també s'ha dit aquí, enganyats— però sí una mica com si ens volguessin distreure, com si, en definitiva, la indústria més important del tèxtil català fos la indústria de les cortines de fum; i

en canvi, a nosaltres ens sembla que en aquests moments el Mediterrani és moltes més coses i que, al Mediterrani, se n'hi juguen moltes més.

Ja des d'ara vull dir que, per a nosaltres, al Mediterrani, s'hi juguen batalles definitives molt importants : per exemple, nosaltres proposem i proposarem que el Mediterrani sigui un espai neutral, sigui un mar de pau i no de guerra, és a dir, tant de bo a través de l'Institut —i crec que no faig literatura— algun dia es pugui dir : «demanem que justament les forces estrangeres d'aquest Mediterrani, les bases d'un signe o de l'altre, se'n vagin, perquè el Mediterrani és el mar nostre, és el mar casolà» —tant de bo. Creiem que el Mediterrani és el lloc privilegiat —s'ha dit aquí també— de les relacions nord-sud; és l'espai privilegiat d'una lluita contra el racisme, per exemple; és l'espai privilegiat per plantejar la problemàtica dels nous treballadors immigrants a l'Europa comunitària; és un espai privilegiat, per tant, fantàstic si l'Institut serveix per discutir tot això.

Ens fa una mica de por que no serveixi per a això, per una raó : perquè jo, fins ara, he tingut l'ocasió de participar en quatre grans projectes que han tingut lloc al Mediterrani, i la sensibilitat del Govern que compta amb l'honorable suport d'aquesta majoria parlamentària no hi ha dedicat gaire atenció. Primer : la biennial de l'art jove del Mediterrani; els asseguro que hi ha tots els accents que deia l'Honorable senyor Conseller —ara absent—; els moviments de joves per la pau de la Mediterrània —importantíssimes trobades—; una trobada, que vaig tenir l'honor de coordinar, de responsables de polítiques culturals de les grans ciutats del Mediterrani —tampoc no va haver-hi presència ni participació des d'aquí—; encontres en la temàtica nord-sud del Mediterrani, com a llocs de trobada per discutir les bases del racisme i els perills latents de creixement d'aquest racisme —tampoc no hi ha hagut una clara participació del Grup que en aquests moments dona suport al Govern ni la del Govern que compta amb el suport d'aquest Grup.

Bé, per tant, ja hem anunciat quina seria la nostra votació, i ja només una última qüestió, de tipus tècnic : jo tinc la impressió, senyores i senyors diputats, que l'Institut Català d'Estudis Mediterranis està enregistrat i patentat; per tant, és possible que en aquest cas concret hi hagi un recurs per un problema de marques —com que abans hem estat parlant de marques, he pogut recordar que aquest tema existia.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Moltes gràcies, senyor Riera. Acabat el debat, es passa a la votació de l'esmena.

Els senyors diputats que estiguin d'acord amb l'esmena a la totalitat, es posin drets.

Els que hi estiguin en contra?

Abstencions?

L'esmena ha estat rebutjada per 16 vots a favor, 59 vots en contra i 11 abstencions.

Passem al debat de la part dispositiva. La segona esmena és un vot particular a l'article primer, presentada pel Grup Socialista; és de modificació. Per a la seva defensa té la paraula l'Illustre Diputat senyor Lluís Garcia.

El Sr. GARCIA I SÁEZ : Gràcies, senyor President. Senyor President, vull defensar el vot particular número 2 i el número 3, així com les esmenes número 5, número 8, número 9, la 13,

que són les del meu Grup parlamentari, tant esmenes com vots particulars mantinguts per defensar en el Ple. Això em donarà l'oportunitat de tornar a explicar el que són els elements fonamentals de discrepància jurídica i política en el text, i fer-ho intentant demostrar que el senyor Portaveu de Convergència, el senyor Descals, quan ha intentat replicar la meua intervenció —ha intentat replicar..., ha fet una crítica i rèplica a la meua intervenció—, ho ha fet, al meu entendre, desafortunadament, almenys en un tema —i m'ho permetrà—, almenys en un tema : vostè ha intentat explicar o justificar la coherència del Departament d'Ensenyament en l'estudi aprofundit que havia fet entre —intento explicar-ho—, el que ha estat la meua crítica bàsica; és : manca de coordinació, de planificació, d'estudi i el que he acusat de «solapament» entre les funcions de la CIRIT i aquest Institut. M'ha explicat el senyor Descals que la CIRIT estava afectada al Departament d'Ensenyament, adscrita al Departament d'Ensenyament —per parlar amb propietat—, i que aquest Institut preveia un representant del Departament d'Ensenyament i, per tant, que la cosa quedava ja lligada. Molt hàbil, però vostè sap perfectament bé que això no estava previst en el Projecte; el representant del Departament d'Ensenyament l'ha d'agraciar vostè a una esmena d'Esquerra Republicana aprovada en Comissió, i, per tant, el que jo estic denunciant és que no existeix un estudi rigorós de la necessitat d'aquest Institut i que les funcions que se «solapen» en l'article 9 amb les funcions de la CIRIT són tan clars, tan clars, que jo ara sí que dic, senyor Descals, que vostè ho ha intentat i, al meu entendre, no ho ha aconseguit : ha explicat una mitja veritat.

Aquestes esmenes tenen aquest sentit : poder demostrar a la Cambra que vostès, en el Projecte de Llei, independentment dels discursos —que molts els compartim—, no és un problema de discursos, estem discutint un text legal, un text legal que té una tramitació no només parlamentària sinó jurídica, que ha de complir uns requisits de formació, de personal, econòmics, de funcionament, que queden absolutament al marge del que són aquests requisits jurídics i elementals. Això és un «bodrio», el Projecte de Llei presentat a aquesta Cambra era un autèntic «bodrio»...

El Sr. PRESIDENT : Un nyap...

El Sr. GARCIA I SÁEZ : Un nyap —em corregeix i li ho agraeixo—; vostès, el Grup parlamentari de Convergència, ho han rectificat —ja ho he dit des de la tribuna i ho torno a dir des de l'escó— : vostès han rectificat en allò que era més impresentable, i ho han fet gràcies al treball de Ponència i de Comissió, acceptant esmenes del seu Grup parlamentari, del senyor Escudé —que en aquest cas ha actuat en delictes de la racionalitat—, acceptant esmenes de la resta dels grups parlamentaris, suprimint un article nou que el senyor Escudé qualificava, en una intervenció memorable —llàstima que no la pugui llegir, perquè efectivament no era enregistrada—, però memorable, que jo comparteixo al cent per cent, dient : «escolti, massa directors, massa presidents, massa gerents», i aquesta és la realitat. Vostès ho saben... No, un gerent, podrà comptar amb un gerent però cada àrea podrà tenir un director o un president d'àrea. Vostès no havien pensat gaire bé el contingut tècnic i jurídic d'aquest Projecte.

Efectivament, el Dictamen de la Comissió ho ha modificat, jo entenc que favorablement; per tant, no hi tenim res a dir :

favorablement, aquest Projecte de Llei que avui sancionarem és molt millor que el Projecte de Llei que va entrar en aquesta Cambra, molt millor, des de tots els punts de vista, des del punt de vista jurídic, tècnic —i compartim políticament la necessitat d'establir una àrea política en el Mediterrani, cultural, de foment, i tal. Del que estem en contra —hi insisteixo una altra vegada més— és que això costi dos-cents, quasi tres-cents milions de pessetes, no dos-cents setze, quasi tres-cents milions de pessetes; del que estem en contra és que es vertebri un institut pensat per fer una cosa que és actuar en la societat, pensar que ens està costant molt car, al poble de Catalunya. Nosaltres creiem que aquesta organització, que aquest Institut no cobreix els mínims elementals de garantia i de solvència, i per això presentem aquestes esmenes que tenen com a sentit fonamental posar de manifest la nostra discrepància. És evident que el text ha millorat, és evident que el text no solament ha millorat sinó que permetrà —si se'n fa l'ús adequat— una política —la política expressada en els discursos del senyor Conseller i del senyor Portaveu de Convergència— que nosaltres no compartim.

Per posar de manifest aquest nyap és pel que hem mantingut les esmenes i els vots particulars, que des d'aquest moment, senyor President, nosaltres retirem.

El Sr. PRESIDENT : Ha dit que les retirava? Gràcies. Torn en contra... *(Pausa.)* L'Il·lustre senyor Descals té la paraula.

El Sr. DESCALS : Gràcies, senyor President. Jo, el que volia dir d'entrada és que davant de tanta angúnia em sento molt anguniat i gairebé agònic, però vaja..., haurem de continuar.

Voldria dir, contestant al senyor Lluís García, que justament la tasca del Parlament és la de millorar els textos, i és feina de tots nosaltres. Per tant, trobo que trobi estrany que nosaltres, això, ho fem, és la nostra tasca.

Bé, dit això, no faré el torn en contra de totes aquestes esmenes per agilitar el procediment.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT : Moltes gràcies, senyor Descals. Podem passar a votar, com que no hi ha esmenes mantingudes, el text de la Ponència del Dictamen de la Comissió de l'article 1.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquest article ha estat aprovat per 52 vots a favor, cap en contra i 25 abstencions.

A continuació votem l'article 2, que no té cap esmena. *(Pausa.)* Bé, doncs, si no es diu el contrari, podem votar conjuntament l'article 2 i l'article 3.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Els articles 2 i 3 han estat aprovats per 52 vots a favor, cap en contra i 26 abstencions.

A l'article 4 hi ha una esmena d'Esquerra Republicana, d'addició. Per a la seva defensa, té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Carod-Rovira.

El Sr. CAROD-ROVIRA : Senyor President, el nostre Grup retira les diverses esmenes que ha presentat, i mantindriem tan sols l'esmena que en el *Butlletí Oficial* del 12 de gener

apareix amb el número 32, i que fa referència a l'Exposició de Motius, i que, en tot cas, la podríem defensar ara i així clouríem la nostra intervenció.

El Sr. PRESIDENT : D'acord, senyor Carod-Rovira.

El Sr. CAROD-ROVIRA : La nostra esmena fa referència a l'Exposició de Motius, quan, en l'explicació del Projecte de Llei es diuen els motius pels quals es crea aquest Institut Català d'Estudis Mediterranis; es feia, en l'Exposició de Motius inicial, una referència al fet que Catalunya havia interpretat un paper primordial en el marc del Mediterrani. Al nostre entendre, reduir el paper estricte a la regió de Catalunya en el paper que la Confederació Catalano-Aragonesa, o el que avui diem «Països Catalans», havien desenvolupat en segles anteriors, era reduir l'objecte i l'ampli horitzó de mides que comporta el mateix Mediterrani, i, en aquest sentit, nosaltres proposàvem d'incorporar-hi una esmena d'addició que deia : «dins la qual, Catalunya i els altres territoris de la mateixa llengua han interpretat». En aquest sentit, havíem arribat a una transacció amb el Grup de la majoria, que quedava amb el text tal com segueix : «L'Institut Català d'Estudis Mediterranis es crea amb la voluntat de contribuir a l'estudi i a la difusió de les realitats culturals de l'àrea mediterrània, dins de la qual, Catalunya i els altres territoris de la mateixa llengua han interpretat un paper primordial». En aquest sentit, sense prefigurar res de cara al futur, ni pel que fa referència a la regió de Catalunya ni al conjunt dels Països Catalans, no es negava l'evidència passada ni es tancaven els ulls a l'història del que havia estat la realitat cultural, en uns altres moments, dels Països Catalans, segles enrere; per tant, hauríem arribat a aquesta esmena transaccional amb el Grup de Convergència i Unió. Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT : Moltes gràcies, senyor Carod-Rovira.

Podem passar a votar els articles 4, 5, 6 i 7, que no tenen esmenes... *(Pausa.)* Sí, 4, 5, 6 i 7.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquests articles han estat aprovats per 58 vots a favor, cap en contra i 29 abstencions.

Passem a l'article 8, en el qual hi ha dues esmenes del Grup Mixt. Per a la seva defensa, té la paraula l'Illustre Diputat senyor Latorre.

El Sr. LATORRE : Senyor President, retirem les nostres dues esmenes.

El Sr. PRESIDENT : Queden retirades.

Llavors es poden votar els articles 8, 9, 10 i 11.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquests articles han estat aprovats per 58 vots a favor, cap en contra i 29 abstencions.

Ara votem, a continuació, l'esmena d'Esquerra Republicana a l'Exposició de Motius. *(Remor de veus. Pausa.)* Votem, a continuació, la Disposició Final.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquest article ha estat aprovat per 59 vots a favor, cap en contra i 32 abstencions.

Votem, a continuació, l'esmena transaccional. Prego al

senyor Secretari que procedeixi a la seva lectura.

El Sr. SECRETARI PRIMER : Text que es proposa : «L'Institut Català d'Estudis Mediterranis es crea amb la voluntat de contribuir a l'estudi i a la difusió de les realitats culturals de l'àrea mediterrània, dins de la qual Catalunya i els altres territoris de la mateixa llengua, han interpretat un paper primordial.»

El Sr. PRESIDENT : Moltes gràcies, senyor Secretari. Es posa a votació aquesta esmena transaccional.

Vots a favor?

Aquesta esmena ha estat aprovada per unanimitat.

A continuació se sotmet a votació l'Exposició de Motius en la part que no ha estat modificació per l'anterior esmena transaccional, i, si els sembla bé, també afegiríem en la votació el títol de la Llei.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

L'Exposició de Motius i el títol de la Llei han estat aprovats per 60 vots a favor, cap en contra i 33 abstencions.

Debat i votació del Dictamen de la Comissió d'Indústria, Energia, Comerç i Turisme sobre el Projecte de Llei sobre Centres Recreatius Turístics

Passem, a continuació, al tercer punt de l'ordre del dia, que és : debat i votació del Dictamen de la Comissió d'Indústria, Energia, Comerç i Turisme sobre el Projecte de Llei sobre Centres Recreatius Turístics, i de les esmenes reservades per a defensar en el Ple. *(Pausa.)* Bé, el tercer punt de l'ordre del dia... *(Ll. Sr. Subirà demana per parlar.)* Sí, el senyor Subirà té la paraula.

El Sr. SUBIRÀ : Senyor President, el nostre Grup és conscient que el tercer punt de l'ordre del dia no pot ser substanciat avui. Però, llavors, si s'ha de procedir a una alteració de l'ordre del dia, i passar al punt quart, nosaltres no hi tindríem inconvenient, però, en canvi, demanaríem a la Presidència que es pogués fer una suspensió de cinc minuts per la raó que li explicaré, senyor President : el nostre diputat que ha d'intervenir en el punt número 4 serà avisat perquè pugui ser a la Cambra en el moment de començar aquest punt i necessito aquests cinc minuts, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Gràcies, senyor Subirà.

Se suspèn la sessió per cinc minuts.

(La sessió se suspèn a dos quarts de set de la tarda i tretze minuts i es reprèn a les set en punt.)

Es reprèn la sessió. El quart punt de l'ordre del dia és Presa en consideració de la Proposició de Llei de Competències per a l'Aprovació dels Plans Urbanístics, presentada pel Grup parlamentari d'Iniciativa per Catalunya. Ha estat publicada en el *Butlletí* 19, del dia 4 de novembre del 89. D'acord amb l'article 107 del Reglament, es passa directament al debat. Per a un torn a favor té la paraula l'Illustre Diputat senyor Saura.

Presa en consideració de la Proposició de Llei de Competències per a l'Aprovació dels Plans Urbanístics

El Sr. SAURA : Gràcies, senyor President. Senyores i se-

nyors diputats, la Proposició de Llei que se sotmet a la consideració d'aquesta Cambra té per objecte atorgar als municipis de més de 20.000 habitants la competència per aprovar definitivament els plans parcials i especials que despleguin el Pla General i, així mateix, preveu la possibilitat que els consells comarcals siguin també competents per a aquesta aprovació. El nostre Grup entén que, més enllà d'aquest objecte concret, aquesta Proposició de Llei que avui presentem significa, en primer lloc, el reforçament de les competències municipals en un tema tan important com és el del planejament urbanístic, i per tant, un aprofundiment de l'autonomia municipal. Significa també, en segon lloc, adaptar la legislació sectorial urbanística al nou marc definit per les lleis d'organització territorial, en especial pel que fa a l'atribució de competències urbanístiques als consells comarcals.

En tercer lloc, és també una simplificació, en la tramitació de determinades figures urbanístiques, en un moment en què l'agilitat en l'aprovació del planejament urbanístic és un element fonamental de la represa econòmica, i, en quart lloc, aquesta Proposició de Llei avança en la descentralització de la Generalitat, descentralització —d'altra banda, com després explicaré— que ja es dona en bona part de l'Estat espanyol.

Quins són els antecedents d'aquesta Proposició de Llei, i què passa a la resta de l'Estat? Cal dir que, a nivell estatal, ja el 1981, el Reial Decret 16/81, en els seus articles cinquè i sisè, atorgava als ajuntaments de capitals de província i de més de 50.000 habitants la competència per a l'aprovació definitiva dels plans parcials i especials que despleguessin les determinacions del Pla General. Pel contrari, tres anys després, el 1984, en aquest Parlament s'aprovà la Llei 3/84, de Mesures d'Adequació de l'Ordenament Urbanístic de Catalunya, i en aquesta Llei s'optà —en contra de la nostra opinió i de la d'altres grups parlamentaris— per mantenir el règim que determinava la Llei del Sòl del 1976; és a dir, règim que determina que els plans parcials i especials han de ser aprovats definitivament per la Comissió Provincial d'Urbanisme. L'única excepció eren els municipis de l'Àrea Metropolitana, en què l'aprovació definitiva corresponia a la Corporació Metropolitana de Barcelona. Amb la desaparició d'aquesta entitat, l'aprovació definitiva d'aquests plans en els vint-i-set ajuntaments passava també a mans de la Comissió d'Urbanisme de Barcelona.

Quines són les conclusions, o quina és la conclusió d'aquests antecedents? Jo crec que hi ha dues conclusions, dues conclusions importants; primera conclusió : avui Catalunya és a la cua de l'Estat en relació amb les competències que els ajuntaments tenen per a l'aprovació del planejament urbanístic. És a dir, en plena dictadura, a Catalunya s'havia aconseguit una certa descentralització de les competències de les comissions d'urbanisme, i s'havia aconseguit que, organismes formats pels ajuntaments, aprovessin definitivament els plans parcials i especials. Això, que en plena dictadura s'havia aconseguit a Catalunya, que el 1981 el Govern, la majoria d'UCD en aquells moments, a les Corts Generals, havia donat també un pas endavant atorgant a les capitals de província d'Espanya i als ajuntaments de més de 50.000 habitants aquestes competències, el 1984 aquest Parlament va tirar enrere aquests avenços, i el 1987, amb la desaparició de la Corporació, acabà d'acabar de tirar enrere aquests avenços. És a dir, avui, Terol, Lugo, Castelló, Salamanca, tenen un nivell competencial en relació amb

el planejament urbanístic que els ajuntaments de Catalunya no tenen.

Primera conclusió : l'autonomia municipal dels ajuntaments catalans en relació amb el tema del planejament urbanístic és l'autonomia més baixa de tots els ajuntaments de l'Estat, i això és una conseqüència de la majoria d'aquest Parlament.

Segona conclusió : la desaparició de la Corporació Metropolitana ha significat, d'una banda, una nova pèrdua d'autonomia municipal, que afecta la meitat de Catalunya : 3 milions d'habitants, 27 municipis que fins fa un any i mig determinaven l'aprovació de plans parcials i especials, des de fa un any i mig ho han de remetre a una comissió d'urbanisme que es reuneix un cop el mes i que significa, com així ho han palesat tots els ajuntaments pertanyents a l'ex-Corporació Metropolitana —hi insisteixo, tots els ajuntaments independentment del seu color polític—, ha significat un major retard en l'aprovació dels plans urbanístics i una major burocratització.

Vull recordar també que, arran de la discussió i el debat de les lleis d'organització territorial, en una de les reunions que el President Pujol va tenir amb el President del nostre Grup parlamentari, Rafael Ribó, i a la qual jo mateix vaig assistir, el President Pujol adquirí el compromís —adquirí el compromís— d'homogeneitzar la legislació catalana, com a mínim, al nivell de la de la resta de l'Estat. Aquest va ser un compromís que, a la sortida d'aquesta reunió, en Rafael Ribó i jo mateix vam fer una roda de premsa comunicant el compromís —això era a finals del 86— que el President Pujol havia adquirit; fins i tot algun professional dels mitjans de comunicació ens va preguntar si pensàvem que aquest compromís es compliria... Nosaltres —no vull dir ingènuament, perquè penso que avui encara es pot aprovar— vam dir, en tot cas, que sí, que estàvem convençuts que aquest compromís del President de la Generalitat es tiraria endavant. El que és cert és que, des de finals del 1986 fins a finals del 1987, el Consell Executiu no va prendre cap iniciativa en el sentit que s'havia adquirit el compromís, i que, ja tot just quan estava acabant la legislatura, va entrar un projecte de Llei que, per falta evident de temps material, no va poder ser aprovat en aquest Parlament.

Avui, pràcticament després de dos anys i mig d'un compromís solemne que el President Jordi Pujol adquirí en relació amb aquest tema, el nostre Grup ha decidit presentar aquesta Proposició de Llei, Proposició de Llei que, fins i tot, conté molts o alguns articles redactats idènticament que el projecte inicial que presentà en l'anterior legislatura el Grup de la majoria, el Consell Executiu, i que introdueix fonamentalment —introdueix fonamentalment— una variació que baixa dels 50.000 als 20.000 habitants. Per què? Perquè pensem que ciutats com Olot, com Figueres, com Tortosa, com Vic, com Reus, també a Catalunya, avui, tenen instruments, possibilitats i voluntat política de poder aprovar el seu planejament parcial i especial.

El nostre Grup voldria o hauria d'estar convençut que avui, en aquest Ple del Parlament, es dona llum verda a tramitar aquesta Proposició de Llei, Proposició de Llei que, evidentment, pot ser millorada políticament i tècnicament, i en podríem o n'hauríem d'estar convençuts per algunes de les raons que ja he dit, perquè aquesta Proposició, aquesta iniciativa significa el reforçament de l'autonomia municipal; perquè aquesta iniciativa significa l'adaptació de la legislació urbanística

ca a la nova realitat territorial de Catalunya; perquè aquesta iniciativa significa simplificació i eficàcia; perquè aquesta iniciativa significa descentralització; perquè aquesta iniciativa és avalada per uns antecedents a la resta de l'Estat que ja estan funcionant des de fa més de vuit anys, i perquè aquesta iniciativa és, a més a més, un compromís solemne del President Jordi Pujol.

Però, al mateix temps, tenim dubtes —o tenim alguns dubtes— que avui aquest Ple del Parlament acordi prendre en consideració aquesta proposta, i tenim dubtes que són fonamentats en tres grans raons: primera, la concepció que històricament en aquest Parlament el Grup de la majoria ha tingut dels temes d'ordenació territorial. Potser la mostra més clara n'és aquesta Llei del 1984: els vull recordar que el mes de novembre, ara fa tres mesos, el Tribunal Constitucional ha dictat sentència en el sentit que diversos articles són anticonstitucionals; és a dir, aquesta Llei del 1984, de Mesures d'Adequació Urbanística a Catalunya ha estat, en bona part, declarada anticonstitucional, però fins i tot articles que no han estat declarats anticonstitucionals, a parer nostre són articles que van contra l'autonomia municipal. Per tant, primer element, la concepció urbanística que està impresa en la Llei del 1984.

Segona gran raó: la manca de voluntat del Consell Executiu, en aquests dos anys, de portar aquesta iniciativa aquí. Si no s'ha portat és perquè no es vol fer, i això demostra una manca de voluntat política. I, en tercer lloc, la concepció que des de la Conselleria de Política Territorial i Obres Públiques —i, per tant, des del Consell Executiu— es té del què vol dir fer urbanisme a Catalunya. En aquests vuit anys, el que s'havia de fer no s'ha fet, i el que no s'havia de fer, s'ha fet. Què és el que s'havia de fer? Què és el que el Govern de Catalunya havia de fer? Fer un pla territorial de Catalunya. Aquest era el seu gran repte, que després de vuit anys no ha fet. Què és el que no ha de fer, el Govern de Catalunya? Intentar controlar, tutelar, immiscir-se en totes les petites decisions dels ajuntaments: això no és tasca del Consell Executiu. La Direcció General d'Urbanisme sovint —és més: com s'ha dit repetidament— fa més d'arquitecte, de direcció d'arquitectura nacional que de Direcció General d'Urbanisme.

Per tot això, deixin-me concloure dient que avui votem, iniciem un procés legislatiu, un tràmit per aprovar aquesta Proposició de Llei, però que, més enllà d'això, jo crec que la decisió d'avui implica dos aspectes més. Primer aspecte: si Convergència té voluntat de fer una inflexió en la relació amb els ajuntaments i amb la seva concepció del que ha de ser el planejament urbanístic; avui també estem decidint això: estem decidint si volem mantenir amb els ajuntaments una relació de coordinació, de cooperació, de concertació, i si, al mateix temps, volem canviar o no determinades concepcions del planejament urbanístic. I també estem votant una altra cosa: quin és el grau de compliment de determinats compromisos des de les més altes instàncies de la Generalitat; en aquest cas, del mateix President Jordi Pujol. I això, políticament, en un moment en què el tema de l'ètica plana sobre tots els debats polítics, també és un tema que aquí, avui, estem decidint.

Per tant, senyores i senyors diputats, perquè els ajuntaments puguin fer allò que han de fer: planejar el seu territori en el marc d'una planificació general; en segon lloc, perquè les relacions dels ajuntaments i de la Generalitat canviïn, però també perquè entre tots ajudem a recuperar l'ètica de la política, els

demano que votin favorablement la nostra Proposició de Llei.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Saura. Ara hi ha possibilitat d'un torn en contra. Per a la seva defensa té la paraula... (*Pausa.*) No hi ha torn en contra, i per consegüent, passem al torn de posicionament. Per ordre de menor a major, el Grup parlamentari Mixt. Té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Latorre.

El Sr. LATORRE: Gràcies, senyor President. La Llei de Mesures d'Adequació de l'Ordenament Urbanístic de Catalunya no va acollir la nova regulació sobre aprovació de plans parcials i especials que preveu el Reial Decret-Llei 16/88, del 16 d'octubre, popularment anomenat «Decret Perales», en record del Director General que el va redactar.

L'article 5 d'aquest Decret-Llei atorgava als ajuntaments de capital de província i ciutats de més de 50.000 habitants la competència per a l'aprovació definitiva dels plans parcials i especials que despleguessin i s'ajustessin a les determinacions del Pla General. El que preveu la Proposició de Llei presentada pel Grup d'Iniciativa per Catalunya és l'increment del grau d'autonomia de les corporacions locals i, en aquest sentit, pretén que els ajuntaments de més de vint mil habitants i, si s'escau, els consells comarcals puguin ésser competents per acordar l'aprovació definitiva dels plans parcials i especials que despleguin.

Nosaltres, els centristes d'aquesta Cambra, continuarem amb la nostra línia de donar suport a aquest tipus d'iniciatives de qualsevol força parlamentària i, en conseqüència, votarem a favor de la presa en consideració de la Proposició de Llei sense que això perjudici la nostra intenció de vot respecte al seu contingut.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Latorre. Pel Grup parlamentari d'Esquerra Republicana, té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Marçal Casanovas.

El Sr. CASANOVAS: Moltes gràcies, senyor President. Com és norma en el nostre Grup parlamentari, nosaltres no ens oposarem a qualsevol presa en consideració de qualsevol iniciativa parlamentària. És evident que les normes tenen de vegades les seves excepcions, però en aquest cas, evidentment, seguirem la norma. O sigui que nosaltres no ens oposarem a aquesta presa en consideració, reservant-nos la nostra acció per futures esmenes, si ho creiem convenient, a aquesta Llei, durant la tramitació parlamentària.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Casanovas. Pel Grup parlamentari Socialista, té la paraula... Pel Grup Popular, té la paraula l'Il·lustre senyor Curto..., no, senyor Bauzá.

El Sr. BAUZÀ: Gràcies, senyor President. Senyories, com aquesta Cambra sap, la regulació estatal en matèria urbanística ve establerta fonamentalment per la Llei del Sòl. L'article 35 d'aquesta Llei estableix les competències per aprovar els plans urbanístics, i també ve desenvolupada pel Reial Decret Llei 16, del 81.

La primera, la Llei del Sòl, fonamenta el procediment d'elaboració dels plans urbanístics en la conveniència que l'òrgan que aprova inicialment i provisionalment el pla sigui diferent d'aquell que l'aprova definitivament. El legislador va considerar que amb aquesta mesura es feia..., suposava una actuació

més objectiva de l'administració, que comportava unes garanties més grans per als administrats.

Aquest principi és alterat pel Reial Decret 16 del 81, l'article cinquè del qual atorga als ajuntaments de capitals de província i de municipis de més de cinquanta mil habitants la competència per a l'aprovació definitiva dels plans parcials i dels plans especials que desenvolupin i s'ajustin a les determinacions del pla general, sotmetent-se simplement a l'informe no vinculant de la Comissió Provincial d'Urbanisme.

La Generalitat, juntament amb aquesta regulació estatal, d'acord amb la competència exclusiva que té en matèria urbanística, que li atribueix l'article 9, apartat 9, de l'Estatut, inicia ja el 1982 un conjunt de mesures reguladores de l'àmbit urbanístic, entre les quals cal destacar la Llei de Mesures d'Adequació de l'Ordenament Urbanístic de Catalunya, aprovada per aquest Parlament el desembre de 1983. Aquesta Llei es critica en el preàmbul de la Proposició de Llei que ara debatem, fent al·lusió que no s'hi recull la facultat de determinades incorporacions locals per aprovar els esmentats plans urbanístics, però no hem d'oblidar que, tal i com s'assenyala en la seva Exposició de Motius, aquesta Llei del Parlament no té per objecte la creació —dic «la creació»— de noves figures jurídiques de planejament ni tan sols en matèria d'actuació urbanística, sinó l'adaptació de l'ordenament urbanístic a les particularitats del medi físic de Catalunya.

Per tant, si bé aquesta Llei d'adequació pot ser considerada per alguns com a insuficient o tècnicament millorable, pitjor em sembla que es tracti de regular en fase de procediment de planejament urbanístic amb una norma aïllada, que també pateix importants defectes tècnics, com és, entre altres —i sense ànim d'estendre'm en aquesta matèria, però que considerem especialment perillós—, tot el que fa referència a l'aprovació de plans especials de reforma interior no previstos en el pla general. Norma aïllada com és la Proposició de Llei que ens presenta el Grup d'Iniciativa per Catalunya, que al nostre parer, si més no, és lloable en el seu esperit de salvaguardar i ampliar l'autonomia municipal, hauria d'estar englobada en una regulació nova i més àmplia que contemplés el fenomen urbanístic en conjunt, en la qual es poguessin adoptar acords globals sobre aquesta matèria i s'hi establís una distribució adequada de funcions entre els diferents nivells administratius, on la Direcció General d'Urbanisme de la Generalitat no realitzi una tasca de direcció, sinó d'ajuda i coordinació dels municipis, especialment dels més petits, la majoria dels quals manquen de serveis tècnics suficients, i atribueix als nous consells comarcals les competències urbanístiques necessàries per agilitar i acostar l'administració al ciutadà, de manera que, respectant l'autonomia municipal, es procuri una coordinació harmònica a tot l'àmbit de Catalunya.

Per aquestes raons, el Grup Popular votarà en contra d'aquesta Proposició de Llei.

Moltes gràcies, senyor President; gràcies, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT : Moltes gràcies, senyor Bauzá. Pel Grup parlamentari Socialista, té la paraula l'Illustre Diputat senyor Esteve Tomàs.

El Sr. TOMÀS : Moltes gràcies, senyor President. Des de l'escó estant, a mi m'ha semblat que avui el Conseller de Política Territorial i Obres Públiques que presentava el Projecte que

estem debatent era el senyor Saura, perquè el senyor Saura no ha fet més que defensar en grans línies un projecte de llei que va presentar el Consell Executiu, configurat per la mateixa majoria, l'octubre de l'any 87. I, sincerament, atès que el contingut és molt similar, atès que el contingut recull aquell Projecte de Llei, a mi em semblava que avui no fariem ni explicació de vot, que, tots els grups parlamentaris —lògicament, en consonància i amb objectius similars, perquè hi ha textos legislatius presentats en aquesta Cambra que així ho indiquen—, el que fariem és dir : «Sí, senyor, donem el suport a aquesta Proposició de Llei», i que el que fariem és el que ja hauríem fet amb el Projecte de Llei presentat l'octubre del 87, és a dir corregir-lo, millorar-lo en opinió de cada un dels grups parlamentaris.

També és cert que joestic segur que aquí no estem debatent tant aquest Projecte de Llei. El que avui estem debatent és, segurament, una pugna que hi ha dins de la família CiU, que uns són favorables, segurament, que quan tenim competències exclusives siguin també exclusives i més àmplies en matèria de règim local que als municipis de fora de Catalunya, i un altre grup —que segurament és majoritari— que creu que no, que quan tenim una competència exclusiva, quan fa referència al món local, el que cal és restringir-la respecte als municipis que estan situats fora de Catalunya. I així ens trobem que ja l'any 81, l'any 81 —aquí s'ha dit—, hi ha un Reial Decret que atorga competències urbanístiques als municipis més grans de 50.000 habitants per a l'aprovació ja definitiva de plans parcials i de plans especials. Aleshores tots els grups parlamentaris, tots els grups parlamentaris —i és bo que ho recordem—, a les esmenes que vam fer en el Projecte de Llei, vam dir : «En ús d'aquesta competència exclusiva, i perquè creiem en la maduresa de les administracions locals de Catalunya —bàsicament dels municipis—, en lloc de fer-ho a 50.000 habitants, fem-ho entre vint i trenta mil» —crec recordar que el Grup Popular va proposar 30.000, el Socialista 25.000 i el Grup de l'aleshores PSUC 20.000—; segurament, 20.000 era la xifra més adequada, perquè és la que està distribuïda tant en la Llei General de Règim Local, com en la Llei Municipal de Catalunya : per tant, era d'una cohesió interessant, important i, a més a més, que coincidia amb la legislació feta en aquest mateix Parlament. Aleshores, resulta que en lloc de guanyar la posició favorable a estendre cap als municipis aquestes competències exclusives, a Catalunya els municipis no tan sols no gaudeixen d'aquestes competències, malgrat que, per exemple, des de la mateixa Federació de Municipis s'ha demanat enèsimes vegades que els municipis més grans de 50.000 habitants a Catalunya tinguessin el mateix tractament que aquells que estan situats fora de Catalunya, després de demanar-ho enèsimes vegades, mai s'ha aconseguit, i que en aquell Projecte de Llei s'intentava anar cap a aquest camí. Aquesta pugna ha continuat : ha continuat, per exemple, quan, una sentència del Tribunal Constitucional recent respecte a la Llei 3/84, de l'Adequació en Matèria Urbanística, la primera reacció que va tenir el Govern de la Generalitat va dir, davant d'una sentència del Tribunal Constitucional mal recollida per la majoria d'aquest Parlament, que simplement deia «s'ha de respectar l'autonomia local amb figures urbanístiques menors, com són els estudis de detall», simplement, per aquesta posició, que és el que dicta la sentència, ràpidament, i ho poden llegir en publicacions de diaris importants i seriosos de Catalunya, de l'1 de des-

embre, diu : «La Generalitat crearà nous controls urbanístics per compensar una sentència favorable als municipis», etcètera, etcètera.

Per tant, nosaltres ja prevèiem que l'èxit d'aquesta iniciativa, que aquesta Proposició triomfés en aquest Parlament, era més aviat escàs, i creiem que, dissortadament, estan guanyant els conceptes més jacobins, i més centralistes, i més antiautonomistes locals de la majoria d'aquest Parlament amb referència a temes tan importants com és el plantejament urbanístic de Catalunya.

Crec que davant d'aquesta situació tan surrealista, que és que es presenta un Projecte de Llei que fa referència a un Projecte de Llei que en el seu moment va presentar el Govern i que va desaparèixer, ningú sap per què, però que va desaparèixer, davant d'aquesta situació, i amb cohesió, i per demostrar als ajuntaments de Catalunya que hi ha confiança en la seva maduresa política, aquesta Cambra —després ja la millorarem, ja ho rectificarem, ja hi presentarem esmenes—, aquesta Cambra hauria de votar unànimement la iniciativa que aquí s'ha presentat. I aquesta serà la nostra decisió de vot : votarem favorablement.

Moltes gràcies, senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT : Moltes gràcies, senyor Tomàs. Pel Grup parlamentari de Convergència i Unió, per fixar la posició, té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Masó.

El Sr. MASÓ : Senyor President, senyores i senyors diputats, la Proposició de Llei presentada pel Grup d'Iniciativa per Catalunya, la presa en consideració de la qual estem debatent, té com a mínim, i des del nostre punt de vista, tres aspectes altament positius, tres aspectes que són la voluntat d'omplir municipis amb més competències, incrementant —com es diu en l'Exposició de Motius— el seu grau d'autonomia municipal, un disseny d'atribucions de competències als consells comarcals i un canvi de titularitat de les competències urbanístiques de les diputacions, atribuint-les també als consells comarcals.

Aquests tres aspectes —tots ells—, entenem que coincideixen amb la línia establerta per les lleis d'organització territorial i que van ser aprovades per aquest Parlament. Tant és així, és a dir tan positiva és la valoració que en fem, d'aquests trets més rellevants i de la seva adequació al que ha de ser el marc competencial de la nova ordenació territorial de Catalunya, que, tal com ja s'ha dit, en l'anterior legislatura el Govern al qual el nostre Grup dona suport va presentar un Projecte de Llei molt similar, un Projecte de Llei que, respecte a la Proposició que avui considerem, hi té coincidències, però que també hi té diferències, coincidències en fragments que fins i tot han estat transcrits literalment en la Proposició de Llei d'Iniciativa per Catalunya, però també diferències que ens han fet reflexionar molt seriosament sobre la conveniència i sobre l'oportunitat de la seva tramitació.

Els resumiré aquests motius de reflexió en quatre grans temes. El primer tema que ens ha fet reflexionar fa referència a defectes i mancances de la Proposta presentada, defectes i mancances greus. Per exemple, ha desaparegut, respecte d'aquell Projecte de l'anterior legislatura, la referència que els plans parcials s'han d'ajustar en la seva totalitat a les determinacions del planejament general. Si això no fos necessari, com es podria identificar la legalitat o no dels plans parcials i especials que els municipis i les comarques aprovessin? Sobre la base de

què el Govern de Catalunya podria exercir la competència estatutària d'ordenació del territori si resultaria que els plans generals només serien paper moll? Un altre exemple : queda totalment indeterminat què passaria amb els plans especials supramunicipals; amb el text proposat, seria possible, per posar un exemple, que un pla especial que ordenés el futur recorregut del tren de gran velocitat no fos aprovat per un dels municipis i que així, d'aquesta manera, no fos possible arribar mai al final. O modifica, per exemple, un article de la Llei del Sòl, competència que no és d'aquest Parlament, sinó que és de les Corts Generals, del Congrés dels Diputats.

Bé, aquestes són deficiències en el text que vostès podrien dir que poden ser podrien ser corregides per la via de l'esmena habitual en els projectes i les proposicions, i seria cert. Però hi ha un altre grup, un altre tema motiu de reflexió, que és l'oportunitat conjuntural d'establir mesures com les que es proposen. Ara per ara s'està elaborant el pla territorial parcial de la Regió I determinat per la Llei d'Organització Territorial, per una de les lleis. En aquest àmbit hi ha 27 municipis de més de 20.000 habitants, d'entre els 41 que hi ha a Catalunya, o sigui la gran majoria, i, en aquest cas, quin sentit d'oportunitat tindria preveure que, mentre es redacta i s'aprova aquest Pla —aquest Pla territorial parcial— quedés descoordinada l'aprovació de plans parcials o especials, que, mentrestant, anirien concretant descontroladament el desenvolupament d'un territori que en aquest temps s'ordena.

Hi ha, però, un tercer tema, motiu de reflexió molt més de fons, que ens ha fet pensar sobre la conveniència d'admetre a tràmit o no aquesta Proposició de Llei. Es tracta d'una realitat d'ordre general : tenim davant nostre l'experiència recent d'aplicació de competències similars a les proposades a municipis de la resta de l'Estat. Va ser el senyor Martín Villa, poc abans de caure el seu Govern, que va aprovar aquest Reial Decret 16/81, de què s'ha parlat, i va donar als municipis part de les competències que tenien les comunitats autònomes, potser per flexibilitzar les actuacions urbanístiques en moments de poca mobilitat econòmica o potser —anem a saber— per altres motius. D'això, n'ha resultat una experiència totalment negativa, senyor Saura, i és fàcil comprovar què està passant amb les altres comunitats autònomes i el desori que això els ha representat. El cas és que una experiència similar no s'ha fet a cap altre país d'Europa ni a Alemanya, per exemple, ni a Itàlia, dos països de gran tradició democràtica i de gran tradició de respecte a l'autonomia municipal.

Un quart tema, i últim, encara ens ha fet reflexionar, i han estat tres constatacions de fets que tenim molt tangibles, molt a la vora. Una d'elles és l'experiència de l'extinta Corporació Metropolitana, que, mentre tenia, mentre assumia les competències que avui té el Govern de la Generalitat, mai ni la mateixa Corporació va oferir, ni els ajuntaments li ho varen demanar, que es tinguessin aquestes competències que avui es plantegen per aquesta Llei. Qui és que llavors tenia desconfiança de la Corporació? Ningú.

Una altra consideració : la possibilitat de declarar sectors d'urbanització prioritària és un aspecte que és propi de Catalunya, i que és conseqüència d'una llei aprovada per aquest Parlament. Això fa possible que tots els municipis de Catalunya, sigui quina sigui la seva grandària, puguin aprovar el seu planejament parcial, es tracta de declarar, prèviament, el sector

d'organització prioritària, i aquesta mateixa setmana passada se n'han declarat quatre, per exemple. O sigui que aquesta és una competència no limitada als municipis de més de 20.000 habitants, sinó que ja, d'ençà de l'any 1984, de la Llei 3/84, del 9 de gener, aquesta competència correspon al municipi, sigui quina sigui la seva dimensió.

I, una última constatació, que és que aquell 9 de gener del 84 quan es va aprovar la Llei de Mesures d'Adequació de l'Ordenament Urbanístic de Catalunya es va establir per aquest Parlament un règim d'aprovació del planejament a Catalunya. Llavors, en aquella data, la majoria, no la formava només Convergència i Unió; va ser, doncs, amb el suport d'una majoria plural d'aquesta Cambra que es va aprovar la normativa que avui és vigent.

Senyor President, senyors diputats, senyor Saura, malgrat les coincidències en una voluntat de dotar i concretar els municipis i les comarques de competències i atribucions, la situació experimentada de les competències en matèria d'urbanisme a Europa i a la resta de l'Estat, uns motius d'oportunitat en un moment que es redacta el Pla territorial parcial de la regió I i que es configura amb més precisió les competències dels consells comarcals i una presentació massa defectuosa del temps en què es proposa tramitar-la, això ens obliga a nosaltres a votar en contra aquesta Proposició de Llei.

Gràcies, senyor President; gràcies, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT : Moltes gràcies, senyor Masó. Es passa a la votació de la presa en consideració.

Els senyors diputats que hi estiguin d'acord, que es posin drets.

Els que hi estiguin en contra?

Els que s'abstinguin?

La presa en consideració ha estat rebutjada per 34 vots a favor, 65 vots en contra i cap abstenció.

Proposta de Constitució d'una Comissió de Seguiment Catalunya-CEE

Passem al cinquè punt de l'ordre del dia : Proposta de Constitució d'una Comissió de Seguiment Catalunya-CEE, presentada per més d'una cinquena part dels diputats al Parlament, del Grup parlamentari de Convergència i Unió, publicada en el *Butlletí* número 22, del 21 de novembre del 88. Té la paraula l'Illustre Diputat senyor Descals, signant de l'esmentada proposta.

EL Sr. DESCALS : Gràcies, senyor President. Des de l'escó estant, si m'ho permet. Som més d'una cinquena part dels diputats del Parlament de Catalunya que presentem aquesta Proposta, i ho fem, en primer lloc, perquè voldríem agilitar la seva constitució. Voldria, per això, que quedés ben clar que no es tracta d'apuntar-nos la iniciativa, sinó, diguem-ne, d'allargar la mà primer, tot esperant trobar la dels altres, i és per això que us demanem el vot favorable a aquesta petició que significarà, d'una part, la continuïtat d'una comissió que, amb diversos noms i circumstàncies ha tractat el seguiment de les relacions de Catalunya amb la Comunitat Econòmica Europea. Això vol dir, també, continuar i progressar en la tasca d'aprofundiment en temes i relacions que s'estableixen —ara fa dos mesos— durant la presidència grega a la cimera de Rodes en àmbits com

el del Mercat Únic, l'harmonització, l'espai social europeu, les polítiques estructurals, la política monetària, la infraestructura de transports, les relacions exteriors, la indústria àudio-visual europea. Algú havia dit que l'Europa comunitària havia esdevingut una comunitat sense fe i sense llei. Avui, amb l'Acta Europea es tracta de donar-nos una nova fe en la cooperació i una nova llei en la xarxa d'acords.

Nosaltres volem ser-hi, i saber-ho és contribuir-hi, i és per això, per començar, que us demanem el vot favorable a la constitució d'aquesta Comissió.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT : Moltes gràcies, senyor Descals. Hi ha torn en contra? No hi ha torn en contra. Poden intervenir ara els grups per fixar la seva posició. Pel Grup parlamentari Mixt, té la paraula l'Illustre Diputat senyor Latorre.

El Sr. LATORRE : Gràcies, senyor President. En coherència amb allò que hem manifestat a la nostra intervenció anterior, el nostre Grup parlamentari donarà el suport i vot afirmatiu a la constitució d'aquesta comissió.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT : Moltes gràcies, senyor Latorre. Pel Grup parlamentari d'Esquerra Republicana, el senyor Casanovas té la paraula.

El Sr. CASANOVAS : Sí, senyor President, nosaltres també donarem el vot favorable per a la creació d'aquesta Comissió de seguiment de Catalunya a la Comunitat Europea. Però nosaltres tenim les nostres preocupacions que sobre aquesta comissió —jo mateix he format part a les anteriors comissions—, i voldríem que no fos, com ha dit el senyor Descals, la continuïtat de les comissions anteriors. Ha parlat també d'aprofundiment, aprofundiment de tasques; evidentment, aquí sí que hi estem, perquè les comissions anteriors no havien servit de gaire cosa més que uns membres que rebien, en lloc de rebre els butlletins del Patronat pro Europa, nosaltres, el que rebíem eren els butlletins de paraula del Patronat pro Europa; voldríem que això fos alguna cosa més, i és amb aquesta finalitat i esperança que nosaltres votarem favorablement la formació d'aquesta Comissió.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Moltes gràcies, senyor Casanovas. Pel Grup parlamentari Popular, té la paraula l'Illustre Diputat senyor Curto.

El Sr. CURTO : Gràcies, senyor President. Molt breument, per manifestar que el Grup Popular està d'acord amb la constitució d'una comissió de seguiment per als temes de la Catalunya-Comunitat Econòmica Europea, i en la seva conseqüència, donarem suport votant afirmativament aquesta proposta.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT : Moltes gràcies, senyor Curto. Pel Grup parlamentari d'Iniciativa per Catalunya, té la paraula l'Illustre Diputat senyor Pere.

El Sr. PERE : Senyor President, nosaltres voldríem fer constatar, amb un cert escepticisme, que, en primer lloc, el nostre Grup considera que aquests últims anys aquesta Comissió ha estat col·locada en un cul-de-sac, que no ha produït resultats i que no ha estat considerada per la importància del tema. En segon lloc, encara tenim el Patronat pro Europa, que està lligat al Consell Executiu, i encara no s'ha complert aquest acord o el

compromís que el Parlament hi participi. I voldriem dir que aquest Parlament encara no ha fet un debat en relació amb les conseqüències de la integració a la Comunitat Econòmica Europea, que és d'extraordinària importància per a Catalunya, i que això té moltes conseqüències per al conjunt dels treballadors i capes populars de Catalunya.

Diem, per tant, amb molta paciència i amb molt escepticisme, però esperant que aquesta vegada aquesta Comissió serveixi per a alguna cosa i que no serveixi després del 92, votarem a favor perquè comenci a funcionar aquesta comissió.

El Sr. PRESIDENT : Moltes gràcies, senyor Pere. Pel Grup parlamentari Socialista, té la paraula l'Illustre Diputat senyor Clotas.

El Sr. CLOTAS : Gràcies, senyor President. Efectivament per donar suport també a aquesta iniciativa, iniciativa que haig de confessar que ens va sorprendre negativament en trobar-nos que un conjunt de diputats de Convergència i Unió havien presentat, quan era un acord de tots els grups presentar-la conjuntament. Imagino o interpreto que va ser per desconeixement d'aquests mateixos diputats que van avançar-se —tal com ens ha explicat el senyor Descals—, perquè, igual que es va fer en les dues anteriors legislatures —igual que era l'acord final també d'aquesta legislatura—, mereixia estar presentada per tots els grups.

Per tant, donarem suport a aquesta iniciativa, amb el benentès del que altres portaveus de grups han manifestat ara mateix aquí. Una, que no s'ha de tractar de la continuïtat del treball fet per aquesta mateixa Comissió en les dues legislatures passades, perquè, efectivament, va ser un treball absolutament nul, i va ser un treball nul perquè, tal com pot passar en endavant, en el futur, si el Govern de la Generalitat no posa els mitjans, els recursos, la informació i la voluntat perquè aquesta Comissió funcioni, no funcionarà, malgrat els esforços dels grups parlamentaris —de tots els grups parlamentaris o d'alguns grups parlamentaris—, no funcionarà si des del Govern de la Generalitat no es dóna impuls perquè funcioni aquesta Comissió. Ben entès que aquesta és una comissió que ha de seguir —ho diu el seu títol— la integració en la Comunitat Econòmica Europea, de Catalunya, però l'interlocutor immediat d'aquesta comissió és el Govern de la Generalitat, doncs, es tracta del Parlament de Catalunya que l'interlocutor, el Govern que ha de fomentar, impulsar, alimentar, donar recursos, informació, etcètera, i debatre al Parlament de Catalunya, és el Govern de la Generalitat. Per tant, si el Govern de la Generalitat igual com ha fet al llarg dels darrers vuit anys amb aquesta Comissió ha impedit que funcionés, serà un anhel absolutament estèril el que avui, aquí, els diferents portaveus dels grups parlamentaris estem manifestant.

En tot cas, esperarem aquesta reacció del Consell Executiu, i li donarem, d'entrada, la confiança que canviarà la seva actitud, de la mateixa manera que hem entès, també per part del Govern de la Generalitat i del President Pujol, que volia canviar en l'actitud mantinguda fins ara amb organismes com, per exemple, el Patronat Català pro Europa, i donant aquesta confiança d'entrada, confiïm que aquesta Comissió respongui els interessos per els quals està creada.

El Sr. PRESIDENT : Moltes gràcies, senyor Clotas. Acabat el debat, se sotmet a votació la proposta de constitució de l'esmentada Comissió.

Els senyors diputats que hi estiguin d'acord, es posin drets.

La proposta ha estat aprovada per unanimitat.

Passem a continuació al sisè punt de l'ordre del dia, que és Proposta de Constitució d'una Comissió d'Estudi sobre la Problemàtica de la SIDA, presentada per tots els grups parlamentaris, *Butlletí* número 28, del 20 de desembre del 88. Té la paraula l'Illustre Diputat senyor Colom.

Proposta de Constitució d'una Comissió d'Estudi sobre la Problemàtica de la SIDA

El Sr. COLOM : Molt Honorable senyor President, il·lustres senyores diputades i il·lustres senyors diputats, el fet que tots els grups parlamentaris subscriuim la proposta de creació d'una comissió d'estudi sobre la problemàtica de la SIDA a Catalunya és, de per si, un fet extremament positiu : indica clarament la preocupació de tots els grups d'aquesta Cambra per la incidència en el nostre país d'una epidèmia mundial que, fins a aquests moments, sembla que té un impacte sobre la salut de la població catalana numèricament reduït, però amb una tendència clara a incrementar-se en els propers anys. Malgrat que a ningú li agrada fer cap mena d'alarmisme en una temàtica que porta a fer-ne, hem de convenir, si més no, que les més altes organitzacions interestatals —l'Organització Mundial de la Salut i la mateixa Organització de les Nacions Unides— estan sumament preocupades per aquesta malaltia, la propagació de la qual ja no té fronteres nacionals o geogràfiques ni afecta només, com massa sovint s'ha afirmat, uns determinats col·lectius d'alt risc; ja no.

Per això crec que convé que les senyores diputades i els senyors diputats d'aquest Parlament assumim que cal un impuls legislatiu i polític que —reconeixem-ho— fins ara no hi ha estat, i un impuls per tal de protegir la salut de la nostra població i també la salut de la població d'altres nacions. Em permetré citar, fins i tot, textualment, en alguna ocasió, aquelles constatacions i recomanacions més importants dels principals documents oficials que l'OMS i l'ONU han elaborat recentment, en els darrers dos anys, fruit de múltiples sessions sobre aquest nou flagell de finals del segle XX. El meu Grup parlamentari agraeix la informació rigorosa i constant que ha anat rebent —com tinc constància també que ha estat així per part dels altres grups d'aquesta Cambra— per part de l'entitat SIDA-ESTUDI, així com el neguit i el treball desenvolupats per les altres organitzacions ciutadanes que actuen també de punta de llança en la sensibilització de l'impacte mèdic i social de la SIDA a Catalunya.

La primera constatació que hem de fer és el caràcter mundial de l'epidèmia. El seu origen geogràfic avui encara és indeterminat, però el fet és que ha pres les proporcions d'una pandèmia que afecta totes les regions del món i representa una amenaça per a la instauració de la salut per a tothom. Atès que el període d'incubació del virus és relativament llarg i ja que hi ha moltes persones infectades, cal tenir present que el nombre de casos de SIDA en el món continuarà augmentant durant els propers anys, independentment de les estratègies de salut pública que es posin en pràctica per prevenir la transmissió del virus.

Cal, doncs, que els governs i els pobles del món sencer prenguin urgentment les mesures per posar en pràctica de l'estratè-

gia mundial de l'OMS de lluita contra la SIDA. Cal, doncs, que el Govern —i quan dic «Govern» és obvi que em refereixo al Govern del nostre país, no pas al Govern d'Espanya—, per tant, que el Govern s'insereixi o s'incardini dins de l'estratègia mundial proposada per les altes instàncies interestatals abans esmentades. (*Remor de veus.*)

Hi ha unes mesures absolutament indispensables que cal prendre en primer lloc —i en som tots conscients— : la informació i l'educació del conjunt de la població. Informació i educació del públic unides a la seguretat d'utilitzar sang i productes sanguinis exempts de risc són actualment les úniques mesures disponibles per impedir que continuï propagant-se la SIDA. Cal preparar i distribuir pautes, manuals i material didàctic sobre la SIDA. La informació i l'educació en relació amb els models de transmissió, així com la disponibilitat i la utilització de sang i de productes sanguinis sense perill, i el respecte de les regles d'asèpsia en cas de fracció de la pell o d'una mucosa, són les úniques mesures de què es disposa per limitar l'extensió de la SIDA. La informació i l'educació són el component més important dels programes nacionals de lluita contra la SIDA, ja que la transmissió del virus pot ser evitada per un comportament responsable i instruït.

Una mesura també indispensable és la divulgació al gran públic del risc de contagi en les relacions sexuals. Les campanyes de prevenció en alguns estats veïns han estat, al meu entendre, força modèliques i podrien servir com a experiència en el nostre país. Per exemple, el 18 de novembre passat, el Ministre francès de Sanitat i de Protecció Social, el senyor Claude Evin, en presentar la darrera campanya de prevenció, l'anomenada «Campanya preservatiu», hi insistia una i altra vegada : «no es pot dir : la SIDA només afecta els altres o tots hem de sentir-nos preocupats directament o indirecta per la gent més propera, pels nostres amics» o deia també el Ministre Evin : «ho dic i no me'n cansaré, de dir-ho : l'únic sistema de prevenció, l'única vacuna en el cas de les relacions sexuals és, òbviament, el preservatiu». Entenc que és responsabilitat del Govern desdramatitzar, banalitzar, fer normal i divulgar el que és normal en si; és, entenc, una de les mesures de govern que caldrà prendre en el futur, també al nostre país.

Ja veuen, senyores i senyors diputats, que no he donat cap xifra ni estadística que afecti el nostre país —em permetran de dir que, les que s'han divulgat en diversos mitjans de comunicació, personalment mai les he cregudes. Com abans el càncer, avui els casos de la SIDA s'amaguen; socialment SIDA no només és malaltia, socialment SIDA és sinònim de rebuig social. El respecte, per tant, dels drets humans i de la dignitat de les persones seropositives i de les persones malaltes de la SIDA, així com dels membres dels grups particulars d'alt risc, és només un acte mínim de justícia; no és només, però, un acte mínim de justícia, sinó que esdevé indispensable per a l'èxit de qualsevol programa nacional contra la SIDA. Els governs han d'evitar tota acció discriminatòria, tot perjudici, en aquest sentit, pel que fa a la prestació de serveis, a la contractació, als viatges, etcètera. L'acció del Govern ha de ser, per tant, prevenció, lluita i recerca, intensificar la recerca també en el camp psico-social; s'ha d'intensificar aquesta recerca sobre els mitjans de prevenció, de lluita, diagnòstic i tractament del virus i de la SIDA, incloent-hi les recerques en ciències socials. Cal continuar elaborant estratègies eficaces per prevenir la trans-

missió de la SIDA, les quals comporten especialment recerques socials i comportamentals, i cal ressaltar la funció de les dones en la prevenció de la transmissió; aquest ha estat un dels elements de la majoria de les campanyes europees : la importància del paper de la dona, com deia, en la prevenció de la transmissió.

S'han de tenir presents les incidències mèdiques, ètiques, jurídiques, socio-econòmiques, culturals i psicològiques dels programes de lluita contra la SIDA. També és d'una importància crucial que el programa de prevenció i lluita contra la SIDA s'integri als sistemes de salut, concretament a la xarxa d'atenció primària. Finalment, s'ha d'advertir insistentment als mitjans de comunicació de la seva important responsabilitat social, de donar al públic en general informacions objectives i informacions assenyades sobre la SIDA i sobre els mitjans per prevenir la seva propagació.

El Govern de Catalunya, al nostre entendre, ha de garantir la confidencialitat de les proves de detecció del virus i ha de promoure la constitució de serveis consultius confidencials i d'altres serveis de suport a les persones infectades pel virus i a les persones malaltes de SIDA.

Finalment, cal la col·laboració de governs, organismes públics, organitzacions no governamentals i associacions benèvols. S'ha de fer una crida als organismes d'ajut bilateral i multilateral, així com a les organitzacions no governamentals i benèvols perquè aportin el seu suport a la lluita contra la SIDA a Catalunya, en conformitat amb l'estratègia mundial de l'OMS. La Comissió d'Estudi que avui tots els grups de la Cambra ens proposem crear hauria d'escoltar, en tant que experts, les organitzacions no governamentals competents en aquest tema.

És, per tant, per totes aquestes raons que el Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya presenta i considera absolutament oportú i indispensable per al futur de la salut en el nostre país que es creï aquesta Comissió, que faci un treball ràpid i efectiu, i d'aquí surti una acció assenyada, una acció clara, una acció unitària de govern per al futur del nostre país.

Moltes gràcies, senyor President, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT : Moltes gràcies, senyor Colom. Ara, els grups poden posicionar-se. Pel Grup parlamentari Mixt? No hi ha posició. Pel Grup parlamentari Popular? Té la paraula l'Illustre Diputat senyor Curto.

El Sr. CURTO : Gràcies, senyor President. Lo Grup parlamentari Popular prestem la nostra conformitat, amb lo vot afirmatiu, a la constitució d'una Comissió d'Estudi sobre la Problemàtica de la SIDA. I en estos moments recordo i vull manifestar molt breument que el setembre de 1987, quan vaig formar part de la delegació catalana que va anar a Xile, juntament amb l'Illustre Diputat senyor Ferran Camps i amb lo senyor Isidre Molas, quan vam arribar a Xile, seguint instruccions de l'Assemblea de Parlamentaris, es va desplaçar, est diputat, a La Serena, a cinc-cents quilòmetres de Santiago, al nord del país, i allí, a més d'intentar complir amb l'obligació que se'ns va encomanar, vaig tenir l'oportunitat de conèixer i de parlar durant bastants d'hores amb lo professor Ramón González, director del centre hospitalari més important d'aquella zona nord del país i metge que va dirigir un dels equips a Estats Units per investigar la droga adequada que pogués aplacar la malaltia de la SIDA. I vull manifestar també que poques vega-

des he fet ús de la conversa amb lo doctor González, de Xile, sobretot pel pessimisme raonat que es desprenia de les seves explicacions; però el que sí que vull manifestar en esta Cambra són les conclusions a què va arribar aquell científic després de pocs anys de continuades investigacions: primerament, lo mateix fracàs de la medicina en est terreny; en segon terme, la desinformació provocada per part de tots los governs sobre les conseqüències de la malaltia i, per últim, que el professor Ramón González considerava la SIDA com la plaga més temible que mai havia caigut sobre la humanitat. Per això, i independentment d'estos coneixements meus —del tot circumstancials— i també sense posar en dubte la vàlua i la capacitat personal, professional i política del responsable de la sanitat a Catalunya —que ens hauria agradat que avui hagués estat aquí en est moment—, sempre val la pena la constitució d'esta Comissió institucional que, de manera col·lectiva, pugui reforçar qualsevol acció que el Govern de la Generalitat tingui prevista, amb la finalitat d'afrontar responsablement i seriosament la indeterminada problemàtica de la SIDA amb les seves imprevisibles conseqüències.

Amb estes consideracions, reitera el Grup Popular lo vot favorable a la constitució d'esta Comissió, referit a est punt de l'ordre del dia.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Curto. Pel Grup parlamentari d'Iniciativa per Catalunya té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Riera.

El Sr. RIERA I GASSIOT: Gràcies, senyor President. Per expressar el nostre «sí», el «sí» d'Iniciativa per Catalunya a la creació d'aquesta Comissió d'Estudi sobre la Problemàtica de la SIDA, una problemàtica greu, creixent i, com s'ha dit molt bé, cada cop més arrelada a Catalunya.

Creiem que amb aquesta Comissió tenim l'oportunitat d'endegar mesures que permetin lluitar contra el pànic, contra la irracionalitat que porta tanta gent al fatalisme i a la desesperació. Jo crec que, de vegades, un pensa que si la política ens serveix per lluitar contra la desesperació i per lluitar, ni que sigui un moment, en favor de l'esperança, ja serveix per a alguna cosa.

Quan a començaments de desembre l'Honorable Conseller senyor Trias va enviar a gent que habitualment col·labora amb mitjans de comunicació un dossier molt important sobre la problemàtica de la SIDA, recordo que vam tenir ocasió de comprovar l'èmfasi del Govern i la petició que ens feia perquè escribíssim sobre aquests tipus de temes, no comptava amb les partides pressupostàries corresponents a aquell entusiasme. Per tant, suposo que serà també ocasió, la creació d'aquesta Comissió, de la possibilitat de fer un seguiment dels recursos reals que en aquests moments s'hi destinen a Catalunya.

Nosaltres creiem que és indispensable que aquesta Comissió compti amb la confiança del seu públic potencial, que, d'una manera directa o indirecta és la totalitat del poble de Catalunya, ens agradi o no ens agradi. És, per tant, important que aquesta Comissió actuï amb mitjans, amb una gran capacitat de contacte amb els mitjans de comunicació, que pugui aconseguir testimonis directes dels afectats per la SIDA dels professionals que hi treballen —i a Catalunya hi ha alguns dels millors professionals del món en aquesta temàtica, no oblidem que van ser justament un grup de metges catalans els primers que, en el Primer Congrés que hi va haver al món sobre aquest tema, van

diagnosticar el tipus, les característiques d'aquesta malaltia—; per tant, que tot això pugui, en aquests moments, servir —ho repeteixo— per donar idees clares sobre què es pot fer davant d'un perill imminent. Repeteixo que em penso que és una d'aquestes comissions que si col·lectivament som capaços d'oferir les possibilitats que no hi hagi tant de pànic al nostre país, hauré fet una cosa molt ben feta en aquest Parlament.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Riera. Pel Grup parlamentari Socialista, té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Clotas.

El Sr. CLOTAS: La diputada senyora Utgés, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Ah!, molt bé.

La Sra. UTGÉS: Gràcies, senyor President. Senyores diputades, senyors diputats, el nostre Grup està d'acord amb la constitució de la Comissió que avui se'ns proposa, però volem fer unes breus consideracions: l'aparició de la Síndrome d'Immunodeficiència Adquirida ha suscitat força reaccions emocionals en la societat. Hi ha fets greus en el nostre país que poden constituir l'inici de pràctiques socialment rebutjables, per exemple, l'expulsió d'algun nen d'un centre escolar per presentar anticossos contra el virus, l'oposició de personal hospitalari d'atendre malalts de la SIDA, la creixent reaparició de la intolerància cap a grups com els homosexuals; es tracta, en definitiva, de símptomes preocupants que contrasten amb el coneixement científic de la SIDA. Per tant, hi ha moltes pors —i espero que aquesta Comissió tingui com a objectiu important abordar aquesta situació de por—: la por que els gays, que augmenti la seva marginació; la por d'ésser positiu dels diferents grups de risc, i la por al contagi de la població, generada per la gran desinformació existent. Moltes pors, però també molta indiferència dels poders públics sobre aquest tema.

La SIDA va posar en evidència la desprotecció en què estem, la lentitud amb què es reacciona davant de problemes que requereixen mesures urgents. Sense grans dificultats, la xarxa sanitària pública va assumir els malalts de la SIDA, però es va dubtar, es va vacillar en els aspectes preventius, en els epidemiològics, en les dotacions d'infraestructures adequades per a les analítiques, etcètera; ha estat, doncs, un potent catalitzador que ha posat de relleu molts dels aspectes crítics del funcionament actual dels serveis sanitaris. S'ha posat en evidència la mateixa dinàmica del sector sanitari públic, que disposa d'una rígida organització interna, de manera que la capacitat de maniobra per modificar o assignar recursos és relativament escassa.

Aquesta Comissió d'Estudi, conscient que la Síndrome d'Immunodeficiència Adquirida s'està convertint en un problema important de salut pública a moltes zones del món, i, advertint que en l'actualitat un no disposa ni d'agents terapèutics ni de vacunes per al tractament, pensem que hauria de fer èmfasi en aspectes com poden ser: la potenciació de l'activitat del programa per a la prevenció i el control de la SIDA a Catalunya —convé que el programa incrementi les activitats de coordinació dels esforços públics relacionats amb la prevenció i el control de la SIDA a Catalunya; a la vegada, ha de vetllar la seva accessibilitat com també la potenciació de les persones i entitats que treballen en el camp de la SIDA a casa nostra. El de donar informació a la població per part dels mitjans de comuni-

cació social; algunes vegades s'ha donat una informació alarmista i sensacionalista que ha fet més mal que bé. I, per part dels responsables sanitaris hi ha hagut també una apatia i inhibició del problema; l'Administració sanitària ha d'estar més present per informar i orientar des dels mitjans de comunicació; que es facin noves i constants campanyes d'informació i d'educació perquè els ciutadans puguin prendre les mesures preventives convenients; escoltar la veu dels afectats de la SIDA, les persones que es troben amb deficiències o mancances personals i socials; sovint no són tingudes en compte, molt més si la seva falta de salut les incapacita per a algunes activitats. La SIDA ha creat una nova marginació social i ha incrementat el nombre de rebutjats socialment. No es pot tenir una visió objectiva ni real de la situació de la SIDA a Catalunya si no s'escolten directament les persones malaltes o que són seropositives; aquestes persones tenen coses a dir a l'Administració i a la societat sobre el seus sofriments, les atencions que reben o deixen de rebre i l'estigma amb què són marcats. Vol dir que els joves i dins dels grups juvenils circuli un missatge orientat sobre la SIDA i les mesures de prevenció, o que els centres de planificació familiar estiguin ben informats de la incidència del virus de la SIDA; aquests centres han de donar informació, assessorament a la població que els freqüenta sobre hàbits i pràctiques sexuals. Que els programes existents a Catalunya sobre la droga facin una autèntica revisió de la seva actuació i dels seus plantejaments. També, fer un estudi de la situació i de la incidència actuals de la prostitució a Catalunya i de les seves condicions. Caldrà, a més, estudiar i portar a terme una campanya específica de prevenció i educació molt adaptada a aquest sector de la població. També, incrementar la labor sanitària als centres penitenciaris; cal insistir en la labor preventiva, higiènica i d'atenció sanitària, perquè en els centres penitenciaris hi ha moltes persones amb el virus de la SIDA i alguns que tenen la malaltia. Despertar la solidaritat dels ciutadans enfront de la SIDA; des de llocs de responsabilitat del Govern s'ha de fer una crida a la solidaritat humana per a la prevenció, l'assistència i l'educació enfront de la SIDA. I, per últim, cal proclamar i fer vigents els drets dels malalts de la SIDA i dels seus seropositius.

És per tot això, que el nostre Grup votarà favorablement aquesta Comissió.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT : Moltes gràcies, senyora Utgés. Pel Grup parlamentari de Convergència i Unió, per fixar posició té la paraula l'Illustre Diputat i debutant, senyor Padrós.

El Sr. PADRÓS : Senyor President, senyores i senyors diputats, és per a mi un motiu de gran honor i satisfacció dirigir-me per primera vegada al Ple d'aquesta Cambra, i dirigir-me a vostès per proposar la seva aprovació —tal i com han fet els meus antecessors en l'ús de la paraula— de la creació d'una Comissió d'Estudi sobre la Problemàtica de la SIDA, signada i avalada, per tant, per tots els grups parlamentaris.

Quan a les acaballes del segle XX els programes sanitaris i de promoció de la salut de l'Organització Mundial de la Salut i de tots els països desenvolupats assenyalen com un dels objectius prioritaris l'eliminació de determinades malalties —vegeu, per exemple, la verola—, sorprèn que al costat també dels grans avenços en el camp de la medicina, aparegui el descobriment, l'aparició d'una nova malaltia denominada SIDA. Aquesta im-

portància que se li atorga no ve donada solament pels factors epidemiològics i de letalitat, caldria només comparar-la amb els índexs i les xifres de morbiditat i mortalitat causada pel càncer o les malalties cardíaco-vasculars i veuríem que, des d'aquesta perspectiva, són molt més importants. La importància també de la SIDA ve donada, fonamentalment, per l'enorme transcendència que s'ha donat, des dels mitjans de comunicació, en llur acció i en la seva repercussió social. La SIDA ha generat i està generant una reacció de certa incoherència social. Certament, la humanitat ha hagut d'enfrontar-se a través de la seva història a grans pandèmies, a les mítiques malalties infeccioses, que suposaven la pràctica desaparició de poblacions senceres i, fins i tot, de cultures, i que implicaven canvis de conductes i moralitats. Existeix la creença generalitzada que la capacitat d'investigació és tan elevada, que la tècnica tot ho pot, hom pensa que la lluita contra aquesta malaltia tindrà un resultat finalment exitós. Tant de bo! Però encara som lluny. I pensar això resulta inimaginable per a la majoria dels nostres conciutadans. S'ha avançat en els criteris i els mètodes de diagnòstic, en l'anàlisi dels mecanismes epidemiològics, però encara som lluny de la solució. La SIDA apareix en un moment en què la civilització està vivint un ampli moviment de llibertat i de liberalització de les conductes; la SIDA, que es presentà lligada i en relació amb la conducta sexual, va portar que la discussió s'apartés del debat científic i mèdic inicial i que es dugués cap al context ètico-social, context que fou reforçat en descobrir també, com a grup d'afectats, la població de toxicòmans. El fet que la SIDA afecti preferentment els joves, la seva gravetat manifestada pel seu grau d'índex de mortalitat, l'absència sobretot de mesures terapèutiques eficaces, la no-existència d'una vacuna i, especialment, el fet que afecti de forma prioritària uns determinats grups de risc, resulten importantíssims per poder entendre la SIDA com quelcom que genera por.

Aquesta Comissió ha de poder conèixer la possible variació de les dades epidemiològiques, els avenços en les terapèutiques que eventualment es puguin anar aplicant, les mesures de prevenció, especialment en els grups d'alt risc, i també, i de manera prioritària, l'atenció dels malalts afectats en el seu context social.

Permeteu-me fer una petita referència a algunes dades de l'abast creixent de la malaltia més enllà del problema socio-sanitari : alguns estudis indiquen que el cost mitjà d'un pacient amb SIDA, a Europa, s'ha estimat en 112.500 ecus, més de 16 milions de pessetes; atès que a Europa s'ha calculat que per a l'any 1990 hi podria haver aproximadament cent mil casos, el cost de l'assistència podria significar per a la Comunitat Econòmica Europea més de 1,6 bilions de pessetes. Feta aquesta referència, deixin-me dir que en aquest darrer camp que he al·ludit del context social, tots plegats hem de fer un gran esforç per evitar que aquesta malaltia no signifiqui més un estat de marginació social, i quan parlo de marginació social ho faig des de la perspectiva que cal ajudar que les conductes humanes evitin els problemes familiars, socials i laborals que molts dels afectats es veuen abocats a suportar.

Cal que coneguem què fan les diverses associacions ciutadanes que s'han creat al nostre país sobre això —conegudes més de sis—; seria recomenable que unifiquéssim perspectives i camps d'acció en benefici dels afectats, tal i com estan fent al-

gunes d'aquestes en altres països del nostre entorn, en la via de donar suport mèdic, econòmic, sanitari i, fins i tot, jurídic. No oblidem que ja no és correcta l'afirmació que la SIDA només pugui afectar els grups de risc, i, tal com afirma el doctor Robert Gallo, descobridor de la malaltia, la SIDA pot, en potència, afectar qualsevol persona.

Aquesta Comissió haurà d'ampliar l'àmbit dels seus coneixements més enllà de la bona línia ja encetada per aquesta Cambra en la sessió informativa que tingué lloc a la Comissió de Política Social l'anterior legislatura.

Fóra bo que aquesta Comissió, a més, promogués investigacions de caràcter sociològic, en la línia, per exemple, del coneixement de les conductes de la població catalana en general o dels grups anomenats d'alt risc. Fóra igualment recomanable estudiar i conèixer els aspectes ètico-legals, les possibles contradiccions entre els drets públics i privats, la preservació de la inviolabilitat del dret a la pròpia intimitat, l'actitud ètica dels metges i dels altres professionals sanitaris, davant la necessitat de conèixer el diagnòstic, etcètera.

Amb la creació d'aquesta Comissió, aquest Parlament fa un pas important en adhesionar-se a la iniciativa de l'Organització Mundial de la Salut, en el sentit de promoure una resposta con-

structiva, social, davant la SIDA. Benvinguda sigui, doncs, la iniciativa de crear aquesta Comissió perquè, com en tants altres temes, la informació, la bona informació, transparent i desapassionada, és la millor arma de què disposem per comprendre tota la problemàtica. Malauradament, encara hi ha ciutadans que es posicionen erròniament i perillosa, generant polèmiques malgrat les informacions que les autoritats sanitàries han proporcionat, i aquestes polèmiques no haurien de produir-se en una societat tolerant i culta. Aquesta és, en part, la nostra responsabilitat.

En nom del Grup parlamentari de Convergència i Unió, per tant, demano el seu vot favorable.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT : Moltes gràcies, senyor Padrós. Acabat el debat, se sotmet a votació la proposta de constitució d'aquesta Comissió.

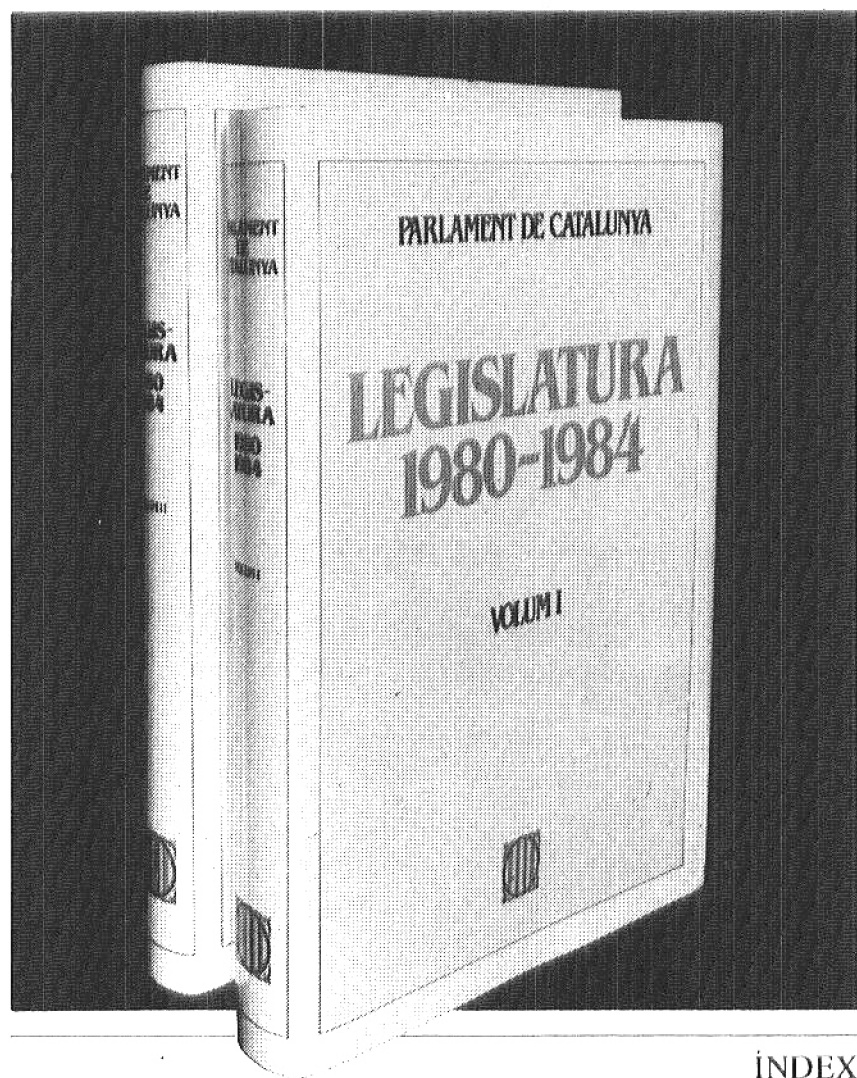
Els senyors diputats i senyores diputades que hi estiguin d'acord?

La proposta ha estat aprovada per unanimitat.

Fins demà a les deu del matí, se suspèn la sessió.

(És un quart de nou del vespre i tres minuts.)

LEGISLATURA 1980 - 1984

Publicacions del Parlament de Catalunya
Barcelona, 1986.

2 volums.

1.006 pàgines.

ISBN 84-505-4739-3, obra completa

Preu : 3.500 PTA

Obra que resumeix el treball i el funcionament del Parlament en la legislatura 1980-1984. Conté les dades biogràfiques i parlamentàries dels diputats, la composició i el treball dels òrgans de la Cambra, el text de les lleis, les resolucions i les mocions aprovades, amb la referència detallada de llur tramitació i de totes les altres tramitacions : interpellacions, preguntes, etc.

Aquesta obra ha estat concebuda justament per poder estalviar, en la major part dels casos, la consulta a les col·leccions del *Butlletí Oficial* i del *Diari de Sessions*. Només caldrà recórrer-hi quan es voldrà conèixer el contingut concret d'un document de tràmit o d'una intervenció parlamentària.

L'obra conté, al final, un índex analític que classifica per conceptes, ordenats alfabèticament, totes les tramitacions i les actuacions parlamentàries amb la referència a l'epígraf de l'obra on poden ser localitzades.

ÍNDEX DE SECCIONS

I. ELS DIPUTATS I ELS GRUPS

- a) Resultats electorals
- b) Els Diputats de la primera legislatura
- c) Els Grups parlamentaris

II. ELS ÒRGANS DE LA CAMBRA

- a) El Ple del Parlament
 - a.1) Dades generals
 - a.2) Treball del Ple per sessions
- b) El President i la Mesa del Parlament
 - b.1) El President del Parlament
 - b.2) La Mesa del Parlament
- c) La Junta de Portaveus
- d) La Diputació Permanent
- e) Les Comissions parlamentàries
 - e.1) Dades generals
 - e.2) Comissions provisionals
 - e.3) Comissions permanents legislatives
 - e.4) Comissions permanents no legislatives
 - e.5) Comissions de legislatura
 - e.6) Comissions creades per Llei
 - e.7) Comissions d'investigació

III. L'AUTONOMIA DEL PARLAMENT

- a) Autonomia reglamentària
 - a.1) Normes provisionals
 - a.2) El Reglament
 - a.3) Modificacions al Reglament
 - a.4) Acords interpretatius i normes supletòries del Reglament
- b) Autonomia administrativa
- c) Autonomia pressupostària
 - c.1) Pressupostos
 - c.2) Diputats interventors
 - c.3) Liquidació dels Pressupostos

IV. LA FUNCIO LEGISLATIVA

- a) Dades generals
- b) Llei aprovades
- c) Projectes i Proposicions de Llei retirats, decaiguts o rebutjats

V. LA FUNCIO D'IMPULS DE L'ACCIÓ POLITICA I DE CONTROL DEL GOVERN

- a) Elecció de President de la Generalitat
- b) Mocions de censura i qüestions de confiança
- c) Resolucions
 - c.1) Dades generals
 - c.2) Resolucions aprovades
- d) Mocions
 - d.1) Dades generals
 - d.2) Mocions aprovades
- e) Interpellacions
- f) Preguntes
- g) Tramitacions retirades, decaigudes o rebutjades

VI. ALTRES FUNCIONS

- a) Funció electiva
- b) Iniciatives davant les Corts Generals i el Govern de l'Estat
- c) Actuacions davant el Tribunal Constitucional

VII. ALTRES ACTIVITATS I RÈGIM INTERIOR

- a) Altres activitats del Parlament
- b) Règim interior del Parlament

VIII. ÍNDEX ANALÍTIC

2.ª EDICIÓ

Jaume Sobrequés
Francesc Vicens
Ismael E. Pitarch

Prefaci dels M. H. Srs.
Heribert Barrera
i Miquel Coll i Alentorn

Publicacions
del Parlament
de Catalunya

Barcelona 1987. 504 pàgines. ISBN 84-505-6832-3
Preu: 10.000 PTA.

Paper couché i rellegadura en
simil pell, estampada a 4
colors, protegida amb
sobrecoberta d'ace-
tat transparent

231
fotos a tot color
i a tota plana, originals
de Francesc Català i Roca
i altres fotògrafs i arxius

78 fotos històriques en blanc
i negre, reproduïdes en bitò

15 gràfics i esquemes sobre l'organització
i el funcionament parlamentaris

C O N T I N G U T

Prefaci del M. H. Sr. Heribert Barrera
Prefaci del M. H. Sr. Miquel Coll i Alentorn

La institució parlamentària en la història de Catalunya, per Jaume Sobrequés i Callicó

Origen
Major edat el segle XIII
El funcionament de les Corts Medievals
L'època d'or de les Corts
Les Corts i la crisi del segle XV
Les Corts escenari del redreçament
polític
Progressiva decadència de les Corts els
segles XVI i XVII
La desaparició definitiva de les Corts

El Palau del Parlament, per Francesc Vicens

La Ciutadella de Felip V
Un segle i mig de repressió

L'arsenal de la Ciutadella
D'arsenal a palau reial
De palau reial a Museu
La instal·lació del Parlament durant la
República
L'etapa actual

El Parlament de Catalunya, per Ismael E. Pitarch

I. Crònica del Parlament
*El parlament de la Generalitat restaurada
(1932-1939)*
Composició del Parlament
Esdeveniments històrics més importants
en la vida del Parlament
La funció legislativa
La funció de control
Altres funcions del Parlament
El Parlament de la Generalitat restablerta
Les eleccions al Parlament de Catalunya

II. Les funcions del Parlament
La naturalesa i la funció del Parlament
El sistema d'autogovern de Catalunya
Característiques del Parlament
**La funció i les competències legislatives
del Parlament**
Les funcions de creació, control i impuls
de l'acció política i de govern
La funció electiva
La funció integradora i solidària
El funcionament del Parlament
L'elecció del Parlament
Els diputats
La seu i el temps de treball
Els òrgans del Parlament
El sistema de treball i de decisió
El procediment legislatiu del Parlament
**El control i l'impuls polític de l'acció de
govern**
La publicitat i el coneixement del
Parlament
Els serveis del Parlament

SUBSCRIPCIÓ

BUTLLETÍ OFICIAL
DEL
PARLAMENT DE CATALUNYA

DIARI DE SESSIONS
DEL
PARLAMENT DE CATALUNYA

CONDICIONS

La subscripció és anual, per anys naturals. El període de subscripció fineix, doncs, el 31 de desembre de cada any. Les altes produïdes durant el curs de l'any es comptaran, als efectes de cobrament, des de la primera setmana de cada trimestre natural, sigui quina sigui la data de subscripció dins aquest trimestre.

La tramesa regular dels exemplars de subscripció començarà en rebre's l'import corresponent i la butlleta de subscripció degudament emplenada.

El subscriptor que no renovi la subscripció abans del venciment serà donat de baixa; tan bon punt es rebrà l'import de la renovació es reprendrà la tramesa del Butlletí, però sense dret als exemplars no rebuts.

L'Administració de les publicacions oficials del Parlament pot modificar en qualsevol moment el preu de subscripció, el qual tindrà efectes, per als subscriptors ja donats d'alta, a partir de la primera renovació de subscripció. Els preus de subscripció vigents consten al peu d'impremta de cada número de les publicacions oficials.

BUTLLETA

Nom

carrer núm.

telèfon població codi postal

desitja subscriure's al ☐ BUTLLETÍ OFICIAL DEL PARLAMENT DE CATALUNYA
☐ DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA
☐ BUTLLETÍ OFICIAL i al DIARI DE SESSIONS (subscripció conjunta)

d'acord amb les condicions establertes i els preus vigents,

a partir del dia de de fins al dia 31 de desembre de 198....

Amb aquesta finalitat, i amb data de de 198 envia

per núm. la quantitat de pessetes
(gir/xec al portador)

..... de de 198

Signatura

BUTLLETÍ OFICIAL
i
DIARI DE SESSIONS
DEL PARLAMENT
DE CATALUNYA

Palau del Parlament
Parc de la Ciutadella
08003 Barcelona